

Ellen G. White

IDÉZETEK

a Bibliatanulmányokhoz

2016. január, február, március

Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz

Fordították: Bartha Sándor, Mezei Áron,
Papp Andrea, Zakariás Loránd

evs
editura viață și sănătate

© 2015 **Viața și Sănătate Kiadó**

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Szerkesztő: Mezei Áron

Fordították: Bartha Sándor, Mezei Áron,
Papp Andrea, Zakariás Loránd

Korrektúra: Czinkota Orsolya

Tördelés: Szőcs Erzsébet

ISSN 1841-8201

LÁZADÁS ÉS MEGVÁLTÁS

1. Válság a mennyben	5
2. Válság Édenben	14
3. Globális lázadás és a pátriárkák	23
4. Küzdelem és válság: a bírák	32
5. A küzdelem folytatódik	41
6. Győzelem a pusztában	50
7. Jézus tanításai és a nagy küzdelem	59
8. Bajtársak	67
9. A nagy küzdelem és az őskeresztény egyház	76
10. Pál írása a lázadásról	85
11. Amit Péter írt a nagy küzdelemről	94
12. A küzdő egyház	103
13. Megváltás	112

1. tanulmány

Válság a mennyben

Szombat délután, december 26.

Már Sátán bukásától létezik az igazság és a hamisság közötti ellenségeskedés. Az a lény, aki jelenleg is a hazugság magvainak terjesztésén dolgozik, valamikor a mennyei udvarok legmagasabb tiszttségét töltötte be. Ő azonban nem volt elégedett a helyzetével. Eltökélte, hogy magasabbra tör, és megvalósítja nagyravágyó álmait, ami miatt háborút indított a mennyben.

Sátánt és mindazokat, akiket becsapott és akik mellette harcoltak, kivetették a mennyből, a küzdelem azonban tovább folytatódott a földön. – *The Upward Look*, 77. o.

Szomorúság töltötte be a mennyet, amikor kiderült, hogy az ember bűnbe esett, és Isten teremtett világát nyomorúságra, betegségre és halálra ítélt emberek fogják benépesíteni, a vétkes számára pedig nincs semmilyen kiút. (...) [Jézus] megismertette az angyalok serege előtt, hogy létezik egy terv az elbukott ember számára. Elmondta, hogy felajánlotta saját életét Atyjának, magára vállalva a halálos büntetést, hogy általa az ember bűnbocsánatban részesüljön, és vére érdemei és az Isten törvénye iránti engedelmessége által újra Isten oldalára álljon, visszajusson a csodálatos kertbe, és ehessen az élet fájáról.

Az angyalok az elején nem tudtak örülni, amikor Vezérük feltárta a megváltási tervet. Elmondta nekik, hogy az Atya haragja és a bűnös ember közé fog állni, magára véve a bűnt és a megvetést, és csak kevesen fogják Őt elfogadni mint Isten Fiát. Majdnem mindenki gyűlölni fogja, és megvetik. Lemond a mennyei dicsőségről, emberként fog megszületni a földön, megalázva magát. Halandó testben, közvetlenül fogja megtapasztalni mindazokat a kísértéseket, melyeket az emberek is átélnek, hogy segíthessen azokon, akik szintén megkísértetnek. Végül

tanítói küldetésének befejezése után az emberek kezére adják, és a kegyetlenségnek és szenvedésnek majdnem minden formáját el kell majd viselnie, amire Sátán és angyalai a gonoszokat indítják. A legkínosabb halált fogja elszenvedni, ég és föld között függve, a legelvetemültebb gonosztevőhöz hasonlóan. Félelmetes haláltusán megy keresztül, melyet az angyalok sem lesznek képesek végignézni, eltakarják arcukat, hogy ne lássák a jeleneteket. Nemcsak testi szenvedést kell átélnie, hanem lelkét is, ami jóval felülmúlja az előbbit. Az egész világ bűnét magára veszi. Elmondta nekik, hogy meghal, de harmadnapon fel is támad, és felmegy Atyjához, hogy közbenjárjon a vétkes, gyarló emberért.

Az angyalok leborultak Krisztus elé, és felajánlották életüket. Jézus elmondta nekik, hogy halála által sokan meg fognak menekülni, és egyetlen angyal sem tudná az életével lefizetni az adósságot. Az Atya csak az Ő életét fogadhatná el zálogul az ember megváltásáért. – *Korai írások*, 149–150. o.

Vasárnap, december 27.: „Bűneset a mennyben”

Sátán eltökélte, hogy a mennyei tanácsban az első helyre kerül, és egyenlő lesz Istennel. Lázadó tevékenységét a hozzá csatlakozó angyalokkal együtt kezdte el, miközben táplálta bennük az elégedetlenség lelkiületét. Annnyira meggyőző volt az ámítása, hogy sok angyalt már akkor megnyert, amikor még nem fedte fel egészen a céljait. Még a hűséges angyalok sem ismerték meg teljesen jellemét, és nem látták, mit fog eredményezni a tevékenysége. Amikor már elég sok angyalt a saját oldalára állított, úgy mutatta be helyzetét Isten előtt, mintha ezeknek az angyaloknak a kívánsága lenne, hogy ő foglalja el Krisztus helyét. Továbbra is működött a gonosz, míg a növekvő elégedetlenség nyílt lázadássá fajult. Akkor háború tört ki a mennyben, végül pedig Lucifernek és a vele egyetértőknek el kellett hagyniuk a mennyet. Sátán a menny vezetésének megszerzését tűzte ki célul, de elveszítette a csatát. Isten mindezek után nem bízhatott meg benne, így azt a pozíciót is elveszítette, amivel addig rendelkezett. A kísértő és seregei azóta is nyíltan az Úr ellenségeiként harcolnak világunkban az igazság és megigazítás munkája ellen. Mint gyakor a mennyben, továbbra is hamis képet próbál kialakítani az

emberekben Krisztusról, és világot megnyerte magának. Még a magukat kereszténynek valló egyházak is az első nagy hitehagyó oldalára álltak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 122. old.

Olyan kevesen gondolnak arra, hogy a kísértő egykor oltalmazó kérés volt, akit Isten neve dicsőítésére teremtett. Azonban Sátán önfelmagasztalása miatt kikerült ebből a pozícióból. Az Atyától kapott nemes képességeit helytelenül használta fel. Bukását, akárcsak ma emberek ezreinek elesését is, az elsőbbségre törekvés és mindenfajta korlátozás elutasítása okozta. Az Úr azt szeretné, ha mindenki megértetné: az egyházhoz való tartozás önmagában nem üdvözít, csak ha megkapjuk Isten pecsétjét (...)

Az Örökkévaló mindannyiunkra munkát bízott. Azonban ha az igazság nem gyökerezett meg a szívünkben, ha érzéki jellemvonásaink nem alakultak át a Szentlélek hatására, soha nem lehetünk Krisztus munkatársai. Mindig kiütközik az én, és életünkben nem válik láthatóvá a Megváltó jelleme. – *Adventista Biblia-kommentár*, 7. köt., 969. old.

Le kell vonnunk a tanulságot, hogy mindannyian magunkért vagyunk felelősek Isten előtt. Amikor már teljes szívünkben szeretjük Őt, rendelkezni fogunk az üdvösségre vivő bölcsességgel. Akaratát cselekedjük, világosságunk örök dicsőségre változik, és nem lesz kisebb, mivel Krisztust elismerjük Urunknak, Őt féljük és neki szolgálunk. Minden lélek számára megtiszteltetés, hogy a menny szolgája lehet, akinek a keresztség alkalmával megfogadta, hogy magára ölti igazságát. Követjük Jézusunk élő példáját? – *Istennel ma*, 128. old.

Hétfő, december 28.: „E világ fejedelme”

[Jézus] nem engedte, hogy Sátán fölénybe kerüljön. Amikor Krisztusnak megaláztatása utolsó lépéseit kellett megtennie, amikor a legmélyebb szomorúság zárta körül a lelkét, így szólt tanítványaihoz: „Jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije.” „E világnak fejedelme megítéltetett.” „Most vettetik ki.” (Jn 14:30; 16:11; 12:31) Jézus Krisztus profetikus látásával nyomon követte azokat az eseményeket, amelyek

utolsó nagy küzdelmében játszódnak le. Tudta, hogy amikor így kiált fel: „Elvégeztetett!”, az egész menny győzedelmeskedik. Fülét már megütötte a távoli zene és a mennyei udvarokban felhangzó győzelmi kiáltás. Tudta, hogy eldől Sátán birodalmának sorsa, és az Ő nevét hirdeti majd az egész világegyetem.

Jézus Krisztus örült, hogy többet tudott tenni követőiért, mint amennyit azok kérhettek vagy elgondolhattak volna. Bizonyossággal beszélt, tudta, hogy még a világ megteremtése előtt Isten örökérvényű határozatot hozott. Tudta, hogy a Szentlélek mindenhatóságával felfegyverkezett igazság győzni fog a gonosszal vívott harcában, és a vérfoltos zászló majd diadalmasan leng követői felett. Tudta, hogy a benne bízó tanítványainak élete olyan lesz, mint az övé: meg nem szűnő győzelmek sorozata, amelyek bár nem látszanak győzelmeknek a földön, de annak ismeri el majd az örökkévalóságban. – *Jézus élete*, 679. old.

A Szentírásból arról olvasunk, hogy egy alkalommal, mikor Isten angyalai megjelentek az Úr előtt, Sátán is eljött velük (Jób 1:6). Nem azért, hogy hódoljon az örökkévaló Király előtt, hanem hogy az igazak elleni gonosz szándékát sikerre vigye. Ilyen céllal vesz részt az istentiszteleteken is. Láthatatlanul bár, de nagy szorgalommal igyekszik a hívek gondolatait irányítani. Mint ügyes hadvezér, előre lefekteti terveit. Amikor látja, hogy Isten szolgája kutatja a Szentírást, megfigyeli, miről akar Igét hirdetni. Majd minden ravaszágát és agyafúrtságát felhasználva úgy igyekszik irányítani a körülményeket, hogy a tanítást éppen azok ne hallják, akiket tévedésükről meg kellene győzni. Akinek a legnagyobb szüksége volna az intésre, meghívhatja valamilyen rendezvényre, vagy egyéb dologgal tartja vissza annak a beszédnek a meghallgatásától, amely az élet illata lenne a számára. – *A nagy küzdelem*, 518–519. old.

Teremtésekor Isten Ádámot az egész Föld uralkodójává tette, mivel azonban engedett a kísértésnek, az ördög hatalma alá került – „mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett” (2Pt 2:19). Amikor az ember Sátán fogságába esett, mindene, amije volt, a győztesé lett. Így lett Sátán „e világ istene” (2Kor 4:4). Magához ragadta a földünk feletti

uralmat, amely eredetileg Ádámé volt. Viszont Krisztus, miközben áldozatával lerótt a bűn büntetését, nemcsak megváltotta az embert, hanem eljátszott uralmát is visszaszerezte. Mindazt, amit az első Ádám elvesztett, a második Ádám visszavett. – *Pátriárkák és próféták*, 67. old.

Kedd, december 29.: „Háború a mennyben”

Nagy a lázadás a földi világban. Vajon ki lehet ennek a fővezére? Nem Sátán ihleti és táplálja a lázadás minden fajtáját? Nem ő szakadt el először Istentől, aki elsőként lett hitehagyó? Lucifer elégedetlen volt azzal, hogy alá kellett rendelnie magát az Atyának, és háborút indított az isteni vezetés ellen. Krisztus pedig vállalta, hogy véget vet ennek a lázadásnak, és ezt a világot tette a küzdelem helyszínévé. Ő az emberi család vezetője. Istenségét emberségre váltotta fel, belépett abba a világba, ahol Ádám elesett, és elviselte Sátán összes kísértéseinek ostromát, ám egyetlenegyszer sem bukott el.

A világ megmentése a tét. Ő ellenállt az ősellenségnek és a végsőig kitartott. Emberként kellett győznie az emberért, éppen úgy, ahogyan nekünk is győznünk kell a „meg van írva” által. – *Adventista Biblia-kommentár*, 4. köt., 1163. old.

Kísértések fognak érni benneteket. A bűn ott ólálkodik, ahol a legkevésbé várnátok. Sötét és szörnyűséges események követik majd egymást lelkünk lesújtására, de mindaddig nem kell félnünk és elcsüggednünk, amíg tudjuk, hogy az ígéret szivárványa Isten trónja fölött ível. Nehéz próbáknak, ellenállásnak, gyásznak és szenvedésnek leszünk kitéve, de tudjuk, hogy Jézus már mindezen áthaladt. Ezek a tapasztalatok értékesek számunkra, nemcsak erre a rövid életünkre nézve, de az örökkévalóság szempontjából is (...)

A földi történelem végéhez közeledve vagy egyre gyorsabban haladunk a keresztény növekedés terén, vagy éppoly sebes romlásnak indulunk.

Sátán Krisztus személyes ellensége. (...) Régóta hazudik az emberségnek, és igen nagy hatalma van felettük. Csak fokozódik a hívők elleni haragja, amikor meglátja, hogy a világ minden részére eljut az

Isten rendeléseinek ismerete, és a jelenvaló igazság világossága felragyog a hosszú ideje sötétségben járók felett. (...)

Isten Igéje... legyen a védelmünk, mikor az ördög hamis csodákat tesz, hogy ha lehet, elhitesse még a választottakat is. Ekkor akik nem álltak ki szilárdan az igazság mellett, egyesülni fognak a hitetlenekkel, a hazugság kedvelőivel és kitervelőivel. Ezeknek a csodáknak az idején, amikor a betegek meggyógyulnak, és más hasonló jelenségek történnek, el fogják hinni a hazugságot. Készen állunk a közvetlenül előttünk álló veszedelmes időre? Nem állunk olyan helyen, ahol az ördög ravaszságának könnyen prédájául eshetünk? – *Szemelvények Ellen G. White írásai-ból*, 3. köt., 407–408. old.

Amikor valaki lábát az erős Szikla alapjára, Jézus Krisztusra helyezi, erőt nyer a mindentudás, a legfőbb bölcsesség és lelki erő forrásától, és mindenki előtt nyilvánvalóvá válik, melyik oldalon foglal állást – a parancsolatok megtartói vagy annak megrontói oldalán. A feje fölött lo-bogó Immánuel herceg zászlaja minden kétséget elűz, és mindenki számára egyértelművé teszi, hogy Isten parancsolatainak megtartói vagyunk, és a Jézus Krisztus bizonyágtételével rendelkezünk. Az Üdvö-zítő szeretete szorongat minket. – *The Upward Look*, 370. old.

Szerda, december 30.: „Sátán levettetett”

Akik Isten ügyéért dolgoznak, értékes leckét sajátíthatnak el abból, amit Jézus mondott a hetven tanítványnak és a tapasztalataikból. Ezeknek a tanítványoknak el kellett jutniuk azokba a városokba és falvakba, ahová később a Mester is elment, hogy felkeltsék az érdeklődést a Meg-váltó munkája iránt, és felkészítsék a hallgatókat azoknak a fontos igaz-ságoknak a befogadására, amiket majd Krisztus megoszt velük. (...)

„Valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit előtökbe adnak. És gyógyítsátok a betegeket, akik ott lesznek, és mond-játok nékik: Elközelített hozzátok az Isten országa.” (Lk 10:8–9) Ez volt bizonyágtévésük lényege. Nem téveszthették szem elől ezt az üzenetet, és nem keveredhettek jelentéktelen dolgokról szóló vitába, hogy ezzel elzárják az utat a Jézus utasítására közlendő fontos igazságok előtt. El kel-

lett magyarázniuk az embereknek a Krisztus küldetésére és szolgálatára vonatkozó ószövetségi jövendöléseket, meg kellett lágyítaniuk a szíveket ezekkel az igazságokkal, hogy felkészítsék őket a Messiás elfogadására, amikor majd közérjük jön. – *Istennel ma*, 113. old.

Némelyik keresztény túlságosan sokat gondol és beszél Sátán hatalmáról. Ellenségük elfoglalja gondolatukat, mert amikor az ellene szükséges erőért imádkoznak, sokszor emlegetik, és ő így egyre nagyobbak tűnik a képzeletükben. Bár igaz, hogy az ördög nagyon erős lény, de hála Istennek, hatalmas Megváltónk van, aki kiűzte a gonoszt a mennyből. Sátán nagyon elégedett, ha az emberek túlhangsúlyozzák erejét és hatalmát. Miért nem Jézusról beszélünk inkább? Miért nem az Ő erejét és szeretetét magasztaljuk? (...)

A Megváltó hozzátette: „De azon ne örüljete, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti nevetek fel van írva a mennyben.” (Lk 10:20) Ne annak örüljete, hogy birtokoljátok az erőt – nehogy szem elől tévesszéték, hogy Istentől függtek. Legyetek óvatosak, hogy ne lopakodjon be az önelégültség, és nehogy a saját erőtokkel munkálkodjatok a Mester Lelke és ereje helyett. Az én mindig kész a maga javára írni, ha bármekkora siker kíséri a munkát. Az én dicsek-szik és felfuvalkodik, és nem azt közvetíti mások számára, hogy Isten minden mindenkben. Pál apostol így szól: „Amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:10) Ha felismerjük gyengeségünket, megtanulunk a rajtunk kívül álló erőre támaszkodni, a felettünk álló hatalomtól függeni. Szívünket semmi sem ragadhatja meg olyan erősen, mint az az érzés, hogy felelősséggel tartozunk az Úrnak. Semmi sem érinti legmélyebb indítékainkat és változtat meg jobban, mint Krisztus megbocsátó szeretetének átérzése. Istennel kell kapcsolatba kerülnünk, s akkor Szentlelke átítat és képessé tesz bennünket arra, hogy kapcsolatra lépjünk társainkkal. Ekkor örülj, hogy Jézus által összeköttetésbe kerültél a Mindenhatóval, és a mennyei család tagja lettél. Miközben fölfelé, önmagadnál nagyobbra tekintesz, folyamatosan érzed majd saját gyengeségedet. Minél kevésbé hízelegsz magadnak, annál pontosabban és teljesebben fogod érteni Megváltód tökéletességét. Minél szorosabban kapcsolódsz a világosság és erő forrásához, annál nagyobb fény árad

majd rád, és annál nagyobb erő birtokába jutsz, hogy a mennyért munkálkodhatsz. Örvendezz, hogy egy vagy Istennel, egy vagy Krisztussal és az egész mennyei családdal. – *Jézus élete*, 493. old.

Csütörtök, december 31.: „Folyamatos küzdelem”

A keresztre feszítés előtti estén tanítványaihoz intézett búcsúbeszédében a Megváltó nem említette a már átélt, sem a még előtte lévő eseményeket. Nem beszélt a rá váró megaláztatásról, hanem elméjüket a hitet erősítő gondolatokra igyekezett irányítani, rávezetve őket, hogy előre nézzenek: a győztesre váró öröme. Örült annak a tudatnak, hogy többet tehetett és tesz követőiért, mint amennyit megígért; hogy a belőle áradó szeretet és részvét megtisztítja a lélek templomát, és az embereket hozzá hasonló jelleművé teszi, és igazsága a Lélek erejével felvértezve győzelemről győzelemre halad előre.

„Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de bizzatok, én legyőztem a világot.” (Jn 16:33) Krisztus sosem tévedett és sosem csüggedt el, és a tanítványoknak is ugyanilyen állhatatos természetű hitet kellett mutatniuk. Úgy kellett dolgozniuk, amint Ő dolgozott, az Ő erejétől függve. Bár útjukat látszólag legyőzhetetlen akadályok nehezítik, kegyelme által előre haladnak. Sose essenek kétségbe, mindenkor reménykedjenek! – *Az apostolok története*, 23. old.

Isten nem azt akarja, hogy gyermekeit gondok, terhek nyomják. De az Úr nem csal meg bennünket. Nem mondja: Ne féljete; életetek útján nincs semmi veszély. Tudja, hogy veszedelmek és megpróbáltatások várnak ránk és ehhez mérten bánik velünk. Nem szándékozik népét kivenni a bűnnel és bajjal telt világból, de rámutat arra a segítségre, amelyben sohasem csalódhatunk. Így imádkozik tanítványaiért: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól!” (Jn 17:15) „E világon nyomorúságotok lesz, de bizzatok, én meggyőztem a világot.” (Jn 16:33)

Hegyi beszédében Jézus fenséges példázatokkal mutatott rá, mennyire szükséges benne bízunk. Ezekkel a tanításokkal minden időben

vigasztalja és bátorítja Isten gyermekeit, s így érthetően ránk is vonatkoznak. Az Üdvözítő híveit az ég madaraira figyelmezteti, melyek gondatlanul zengik dalukat, s bár „sem nem vetnek, sem nem aratnak”, mennyei Atyánk mégis gondoskodik összes szükségletükről. Az Üdvözítő azt kérdezi tőlünk: „Nem sokkal különben vagytok-e azoknál?” (Mt 6:26) A mindenható Gondviselő kitarja kezét, és megelégti összes teremtményét. – *Jézushoz vezető út*, 122–123. old.

Péntek, január 1.

További tanulmányozásra: *A nagy küzdelem*, 40. fejezet

2. tanulmány

Válság Édenben

Szombat délután, január 2.

Amikor Isten az Édenkertbe helyezte ősszüleinket, azt tanácsolta nekik, hogy „műveljék” és „őrizzék” a kertet. Az Úr elvégezte a teremtés munkáját, és kijelentette, hogy minden alkotása jó. Minden megfelelt annak a célnak, amire teremtett. Amíg Ádám és Éva engedelmeskedtek Istennek, a kertben végzett munka számunkra gyönyörűséget jelentett; a föld bőséggel megteremte mindazt, amire szükségük volt. Amikor az ember eltávolodott az Alkotójától, s nem engedelmeskedett neki, arra ítéltetett, hogy a Sátán által elvetett magvakkal küzdve keresse meg homloka verítékével a mindennapi kenyeret. Ettől kezdve nehéz küzdelmet kellett vívnia azon hatalommal, amelynek alávetette akaratát.

Az volt az Atya terve, hogy küzdelem által eltávolítson minden gonoszt, ami az ember engedetlensége folytán bekerült a világba. Kemény munkával hatástalaníthatók az ördög kísértései, valamint a gonoszság, amibe belekeveredett az ember. Isten Fia a világnak adatott halálra, engesztelő áldozat lett a világ bűneiért, s élete által megtanította teremtményeinek, hogyan lehet meghiusítani az ellenség terveit. Jézus Krisztus emberi természetet öltött magára, eggyé lett testvéreivel, együtt érzett velük, fáradhatatlanul dolgozott, s tanította őket, hogyan válhatnak a menny munkatársaivá, az Ő országának építőivé a világban. – *A keresztyén nevelés alapelvei*, 512–513. old.

Ecseteltem hallgatóim előtt Ádám bűnét, amint megszegi az Atya kifejezett parancsát. Isten igaznak teremtette az embert, tökéletesen szentnek és boldognak; de elvesztette Ura jóváhagyását, és az Atya törvényei iránti engedetlenséggel elpusztította boldogságát. Ádám bűne reménytelen nyomorúságba és kétségbeesett helyzetbe sodorta az em-

bert. De a Mindenható csodálatos, szánakozó szeretete nem hagyta őket reménytelen, elveszett állapotukban, hanem odaadta hőn szeretett Fiát a megmentésükért. Krisztus eljött a világra, emberi természettel takarva el istenségét; végigjárta az utat, melyen Ádám elbukott; elviselte a próbát, melyen Ádám csődöt mondott; legyőzte az ellenfél valamennyi kísértését, így jóvátette Ádám szégyenteljes csődjét és bukását. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 293. old.

Jézus, a menny nagyhatalmú parancsnoka elhagyta a királyi udvarokat, s eljött az átoktól kiégett, megromlott világba. Magára vette természetünket, hogy míg isteni karjával megragadja a Mindenhatót, emberi karjával át tudjon ölelni bennünket, így a véges embert a végtelen Istenhez kapcsolja. Üdvözítőnk eljött a világba megmutatni, hogyan éljen az ember, hogy biztosítsa magának a halhatatlan életet. Mennyei Atyánk szóval ki sem fejezhető áldozatot hozott értünk, amikor odaadta Fiát halálra az elbukott emberért. A megváltásunkért fizetett árnak magas sztos nézetet kellene nyújtania nekünk arról, hogy Krisztus által mivé válhatunk. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 563. old.

Vasárnap, január 3.: Három áldás

Ádám körül volt véve mindennel, amit a szíve megkívánt. Minden szükségletéről gondoskodtak. A dicső Édenben nem volt sem a bűnnek, sem az elmúlásnak semmi jele. Isten angyalai közvetlenül és szeretettel társalogtak a szent párral. A boldog énekes madarak Teremtőjüknek dalolták a dicséret szabad, örömteli énekét. A békés vadállatok boldog ártatlanságban játszottak Ádám és Éva körül, engedelmeskedve szavuknak. Ádám érett férfikorban volt, mint a Teremtő munkájának legnemeesebbje.

Egyetlen árnyék sem vetődött az emberpár és a Teremtő közé. Úgy ismerték meg Alkotójukat, mint jóságos Atyjukat, és gondolataikat mindenben Isten akaratához alakították. Ádám jellemében Isten jelleme tükröződött. Dicsőségét az egész természet kinyilatkoztatta. – *Boldog otthon*, 26. old.

Ádám az élet királya lett. Minden Isten által teremtett élőlény felett hatalmat kapott. Az Úr olyan értelemmel áldotta meg Ádámot és Évát, amelyben a többi teremtményt nem részesítette. Ádámot jogszerűen uralkodóvá tette teremtő kezének munkái felett. [...]

Amíg Ádám és társa hű maradt Istenhez, ők voltak az egész Föld urai. Korlátlan uralmat kaptak minden élő dolog felett. A bárány és az oroszlán békésen játszadozott a közelükben, vagy együtt feküdt lábuk előtt. A vidám madarak körülöttük röpködtek, és nem féltek. Boldogan zengtek dicséretet Teremtőjüknek. Ádám és Éva is velük együtt adott hálát az Atyának és a Fiúnak. – *Isten csodálatos kegyelme*, 40. old.

János nem talált szavakat, melyekkel leírhatta volna a menny csodálatos szeretetét a bűnös ember iránt, ellenben meghív mindannyiunkat, hogy szemléljük Isten szeretetét, mely kinyilatkoztatott egyetlen Fia ajándékában. Akik hisznek Krisztusban, a bűnös emberiségért hozott áldozat által [...] megmenekülhetnek az örök pusztulástól. Krisztus egy volt az Atyával, mégis amikor a világba Ádám engedetlensége által be-tört a bűn, Ő kész volt leszállni Istennel egyenlő fenségéből, ahol olyan fényességben lakozott, melyhez ember nem közeledhet, és olyan dicsőségben, hogy ember nem tekinthet az Ő arcára, mert nem élné túl. Jézus alávetette magát a gúnynak, a bántásnak, a szenvedésnek, a fájdalomnak és a halálnak, hogy eleget tegyen Isten változhatatlan törvényének, és hogy halála és feddhetetlensége által megteremtse a bűnös számára a szabadulás lehetőségét. Ezt a munkát bízta rá az Atya, s akik elfogadják Krisztust, és teljes mértékben az Ő érdemeire hagyatkoznak, Isten fiaivá és leányaivá, az Üdvözítővel együtt örökostársakká válnak. – *That I May Know Him*, 60. old.

Hétfő, január 4.: Próba a fánál

Az Úr próbára tette az embert, hogy határozott és erős jellemre tessen szert saját boldogságára és a Teremtő dicsőségére. Ádámot minden más teremtménynél magasabb rendű értelmi képességgel ruházta fel. Értelmi képességei csak kevéssel maradtak el az angyalokétól. Megismerhette a természet gyönyörűségeit és dicsőségét, és a teremtett dol-

gok által megérthette Atyja jellemét. Amit szeme Éden dicsőségében látott, mind-mind az Atya szeretetéről és végtelen hatalmáról tett bizonyosságot.

Az Ádámnak adott első erkölcsi lecke az önmegtagadásról szólt. Kézbe kapta az önmegtagadás gyeplőit. Egyensúlyban kellett tartania az ítélőképességét, értelmét és lelkiismeretét. „Vette az Úr Isten az embert, és helyezte őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. És parancsolta az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.”

Ádámnak és Évának megengedte az Úr, hogy egy fa kivételével a kert összes fájának gyümölcsét megegye. Egyetlen korlátozás volt csupán. A tiltott fa gyümölcse éppen olyan vonzó és kellemes volt, mint a kert bármely fájának gyümölcse. Ez volt a jó és a gonosz tudásának fája, mivel ha esznek a fáról, amelyre vonatkozóan Isten azt mondta, hogy „ne egyél”, akkor megismerik a bűnt, az engedetlenség tapasztalatát. – *Confrontation*, 12. old.

Némelyek azt állítják, hogy a szombat csak a zsidóknak adatott, Isten azonban ezt sosem mondta. Népeinek, Izraelnek adta a szombatot, mint szent felelősséget, ám az a tény, hogy a törvény kihirdetésének helye nem Palesztina, hanem a Sínai-hegy volt, azt mutatja, hogy terve az egész emberiségre vonatkozott. A Tízparancsolat éppen olyan régi, mint a teremtés. Ennek következtében a szombat intézményének sincs különlegesebb kapcsolata a zsidókkal, mint bármilyen más teremtett lényel. Akként rendelkezett az Úr, hogy a szombat megtartása kötelező legyen mindenki számára. Határozottan szól kijelentése: „A szombat lőn az emberért.” Tehát aki abban a veszélyben van, hogy becsaphatja önmagát ezen a téren, inkább hallgasson Isten Igéjére, mint az emberekre.

Édenben az Örökkévaló a következőket mondta Ádámnak a jó és gonosz tudásának fájával kapcsolatban: „Amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” „Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.” Ez utóbbiak már Sátán

szavai voltak, és Ádám ezekre hallgatott a felesége révén. Egy másik hangnak engedelmessé vált, és nem annak, amely kijelentette Édenben a törvényt. [...]

Amint a jó és gonosz tudásának fája próbát jelentett Ádám engedelmességére nézve, olyan mértékben próba a negyedik parancsolat, amelyet azért adott Isten, hogy bizonyosodjon mindazok hűsége, akik az Ő népéhez tartoznak. Ádám tapasztalata legyen figyelmeztetés számunkra, hogy sose fogadjunk el emberi érveket, de még azon anyagokét sem, akik akár egyetlen pontocskát is ki akarnak szakítani Jehova szent törvényéből. – *Lift Him Up*, 53. old.

Ádám és Éva a mértéktelen étvágy miatt bukott el. Krisztus eljött, helytállt az ellenség legtüzesebb kísértései közt, s az emberiség javára legyőzte étvágya bűnös kielégítésének kísértését, bizonyítva, hogy az ember igenis győzhet. Ádám az étvágy miatt bukott el és veszítette el a boldog Édent. Gyermekai Jézus segítségével megfékezhetik étvágyukat, s mértékletesség által visszanyerhetik az étvágy rendes állapotát.

A törvény megszegésére nem ürügy többé a tudatlanság. A fény világosan ragyog. Senkinek sem kell tudatlanságban maradnia. Maga a Mindenható Isten az ember tanítója. Isten iránti legszentebb kötelességünk hallgatni a megbízható érvelésre és a tényleges tapasztalatra, melyet most nyújt az egészségügyi reformra vonatkozóan. – *Bizonyosságtételek*, 3. köt., 161–162. old.

Kedd, január 5.: A bűneset, 1. rész

Krisztus első eljövételének idejére Sátán kimozdította az embert eredeti tisztaságából, és a tiszta aranyat bűnnel ötvözte. Az ördög az Éden magasztos teremtményét a bűn átka alatt nyögő szolgává alacsonyította le. Az Ádámot fényruhaként körülövező dicsőség eltávozott tőle a bűneset után. Isten dicsőségének világossága nem fedezhette el az engedetlenséget és a bűnt. Az egészség és az áldások sokasága helyett a szegénység, a betegség és a szenvedés mindenféle változata lett Ádám gyermekeinek öröksége. Megtévesztő hatalma és saját hiú bölcseletei révén Sátán elérte, hogy a teremtmények kétségbe vonják és végül megtagadják az isteni

kinyilatkoztatást és az Atya létezését. Széltében-hosszában erkölcsi romlottságot látott a bűngyűlölő Isten haragjának kitett emberiség életében. Ördögi diadallal tapasztalta, hogy sokak ösvényét sikerült elhomályosítania, és sokakat a menny törvényének megrontására sarkallhatott. Tetszetős vonzerővel ruházta fel a bűnt, hogy ezáltal sokak romlását biztosítani tudja. Legsikeresebb eljárása az ember megtevesztésére, hogy valódi céljait és jellemét eltitkolva jótevőjének és barátjának adja ki magát. Azzal a tetszetős mesével áztat, hogy nem létezik olyan lázadó, halálös ellenség, aki ellen védekezniük kellene, és az ördög személye csak képzelgés. Miközben így rejtőzködik, ezreket von ellenőrzése alá. Úgy csapja be őket, ahogy Krisztust is rá akarta szedni, vagyis hogy ő egy mennyből küldött angyal, aki jó munkát végez az emberekért. A tömegeket annyira elvakítja a bűn, hogy nem képesek felismerni Sátán eszközeit. Miközben a kísértő már örökkévaló romlásukon munkálkodik, ők mennyei angyalnak kijáró tisztelettel adóznak neki. – *Szemelvények*, 1. köt., 270. old.

Isten erőt ad nekünk, képességet a gondolkodásra és időt, hogy olyan jellemet építhessünk, amelyre ráhelyezheti jóváhagyó pecsétjét. Azt szeretné, hogy minden gyermeke nemes jellemet építsen magának tiszta és magasztos cselekedetek által, hogy az utolsó napon arányos, szép épület legyen látható, egy tiszta templom, amit ember és a menny egyaránt tisztel.

Jellemünk formálásában Krisztusra kell támaszkodnunk, mert Ő az egyetlen biztos alap, ami soha nem mozdul el. A kísértés és próba vihara sem tudja megmozdítani azt az épületet, ami az örökkévaló sziklába kapaszkodik.

Aki szeretne gyönyörű épületté növekedni az Úr számára, annak minden erejét és képességét művelnie kell. Csak a talentumok helyes felhasználásával fejlődhet a jellem harmonikusan. Így helyezzük az alapra, amit a Biblia ezüstnek, aranynak és drágakőnek nevez, mert ezek kiállják Isten tisztító tüzeinek próbáját. Jellemünk építésében Krisztus a példaképünk. – *Gyermeknevelés*, 165–166. old.

Szerda, január 6.: A bűneset, 2. rész

Az „Isten képére és hasonlatosságára” teremtett Ádám és Éva magasztos sorsukhoz méltó képességeket kaptak. Arányos és kecses testük szabályos és szép volt, arcuk egészségtől, örömtől és reménységtől ragyogott, s mindez megmutatta, mennyire hasonlítanak külsőleg is a Teremtőhöz. – *My Life Today*, 126. old.

Éva eltávolodott, séta közben megközelítette a tiltott fát, s hirtelen kíváncsvá vált, miként lehet elrejtteni egy ilyen csodálatos gyümölcsben a halált. Meglepődött, amikor egy furcsa hang által saját kételyeit és kérdéseit hallotta visszacsengeni: „Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?” Éva nem jött rá, hogy hangos szavaival lényegében a gondolatait árulta el. Ezért csodálkozott annyira azon, hogy egy kígyó ismétli meg saját kérdéseit. Tényleg azt hitte, hogy a kígyó képes olvasni a gondolataiban, ezért bizonyára nagyon bölcs lehet.

Így válaszolt: „A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; de annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És mondta a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonoszknak tudói.” [...]

Éva azt hitte, hogy a kígyó bölcsen szól, és hogy az isteni tiltás igazságtalan. Vágyódó szemmel tekintett a fára, amelynek gyümölcse nagyon ízletesnek tűnt. A kígyó épp abból falatozott, látható élvezettel. Jobban megkívánta ezt a gyümölcsöt, mint bármelyiket, amelyiket Isten szabadon a rendelkezésére bocsátott. [...]

Éva engedett a kígyó alakjában meghúzódó ördög hazug érveinek. Evett a gyümölcsből, s pillanatnyilag semmilyen kellemetlenséget nem érzett. És szakított a férje számára is. „Látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztott azért annak gyümölcséből, és evett, és adott vele levő férjének is, és az is evett.”

Ádámnak és Évának meg kellett volna elégedniük azzal az ismerettel, amivel rendelkeztek Istenről, s amelyet az Ő alkotásai révén kaptak, valamint azon utasításokkal, amelyeket a szent angyalok közöltek velük.

Csakhogy kíváncsivá váltak, tudni akarták, mégis mit szeretne örökre eltüntetni előlük az Úr. Az ő boldogságuk érdekében nem kellett volna sosem megismerniük a bűnt. A nagy tudás, amelyre vélhetően eljutnak, ha esznek a gyümölcsből, végül bűnbe és büntudatba torkolt. – *Confrontation*, 13–15. old.

Csütörtök, január 7.: A következmények

A természet tele van lelki tanítással az emberiség számára. A virágok elhalnak, de később újból életre kelnek, és ebben a feltámadás leckéjét látjuk. Az Istent szeretők újra virágozni fognak a mennyei Édenben. A természet azonban nem képes tanítani az Alkotó hatalmas és csodálatos szeretetéről. Ezért a bűneset után nem a természet volt az emberpár egyedüli tanítója. A természet Ura Jézus Krisztusban találkozott velünk, hogy a világ ne maradjon örök lelki sötétségben. Isten Fia az Atya kinyilatkoztatójaként jött el világunkba. Ő volt „az igazi világosság”, aki megérkezett a világba (Jn 1:9). Tekintsünk „az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatására” (2Kor 4:6). – *Szemelvények*, 1. köt., 291–292. old.

Ősszüleink az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor a Mindenható az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akaratával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lágy fénysugár, az Örökkévaló fénye takarta be a szent párt. Ez a fénypalást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ha hűségesek maradtak volna, ez a fény állandóan betakarta volna őket. De amikor vétkeztek, elszakadtak az Úrtól, és az őket körülölelő fény eltávozott. Szégyellve meztelenségüket, egymáshoz varrt fügefalevelekkel próbálták a mennyei öltözéket pótolni.

Isten törvényének áthágói is ezt teszik Ádám és Éva engedetlensége óta. Fügefaleveleket varrnak össze, hogy betakarják törvényszegés okozta meztelenségüket. Maguk szabta öltözéket viselnek. Saját cselekedeteikkel próbálják bűneiket befedezni és a menny tetszését elnyerni.

Ez azonban lehetetlen. Az ember nem találhat ki semmi olyat, amivel ártatlanságának elvesztett palástját helyettesíthetné. Akik Krisztussal

és az angyalokkal együtt ülnek a Bárány menyegzői vacsoráján, nem viselhetnek fügefalevél-öltözéket, sem köznapi ruhát.

Csak a Megváltó által felkínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjen Isten előtt. Ezt az öltözéket – saját igazságának palástját – helyezi Jézus minden bűnbánó, hívő lélekre. „Azt tanácsolom néked – mondja –, hogy végy tőlem... fehér ruhákat, hogy öltöztetted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága.” (Jel 3:18)

A mennyei szövőszéken szőtt palást egyetlen szálát sem szőtték emberi elgondolás szerint. Krisztus emberi testben tökéletes jellemet alakított ki, és ezt a jellemet felkínálja nekünk. „Mint megfertőztetett ruha minden mi igazságunk.” (Ésa 64:5) – *Krisztus példázatai*, 310–311. old.

Péntek, január 8.

További tanulmányozásra: *Pátriárkák és próféták*, 2. fejezet

3. tanulmány

Globális lázadás és a pátriárkák

Szombat délután, január 9.

Krisztus a létra, melyet Jákob látott, melynek alja a földön állt, teteje pedig egészen a menny kapujáig ért, a dicsőség küszöbéig. Ha a létrából csak egyetlen lépcsőfok is hiányzott volna a föld felett, elvesztünk volna. Jézus azonban elér bennünket, bárhol vagyunk is. Magára öltötte emberi természetünket, és győzött, így ha felvesszük az Ő jellemét, mi is győzhetünk. Büntelen életet élt „a bűn testének hasonlatosságában” (Róm 8:3). Most Istenként rendíthetetlenül áll a mennyei trónon, míg emberként elér hozzánk. Int, hogy a benne való hit által tegyünk szert Isten jellemének dicsőségére. Legyünk azért tökéletesek, amiképpen a mi mennyei Atyánk „is tökéletes”. – *Jézus élete*, 311–312. old.

Sokan táplálnak téves elméleteket arra vonatkozóan, hogy mit is jelent a hit, és az előjogaik szintjéhez jóval alantasabb módon élnek. Összetévesztik az érzelmet a hittel, folyton tanácstalanok és elkeseredettek, mert Sátán kihasználja a tudatlanság és a tapasztalatlanság minden alkalmát. [...] El kell fogadnunk Krisztust személyes Megváltónknak, különben elbukunk a győzelemre való törekvésünkben. Semmiben sem segít, ha eltávolodunk tőle, s közben azt hisszük, hogy a szomszédunk vagy a barátunk választhatja Őt személyes Megváltójának, mi azonban nem tudjuk megismerni megbocsátó szeretetét. El kell hinnünk, hogy Isten választottai vagyunk, hogy üdvösséget nyerjünk hitünk gyakorlása által, valamint Krisztus kegyelme és a Szentlélek munkája által, ezért dicsőítenünk és magasztalnunk kell az Urat meg nem érdemelt kegyelmének ilyen csodálatos megnyilatkozásaiért. Isten szeretete vonzza a lelket Krisztushoz, hogy elfogadást és irgalmat nyerjen, s hogy az Atya elé járulhasson. – *Our High Calling*, 77. old.

Hozzátok Isten elé gondotokat, örömtöket, szükségleteiteket és aggodalmaitokat és mindazt, ami nyom és kínoz! Terheiteket sohasem találja nehéznek, soha nem fáraszthatjátok el Őt. Ő, aki hajatok szálát is számon tartja, nem közömbös gyermekei szükségletei iránt. „Igen irgalmas az Úr és könyörületes.” (Jak 5:11) Szívéig hat a nyomorunk és jajkiáltásunk. Vigyétek hozzá mindazt, ami a szíveteket nyomja. Semmi sem annyira nehéz, hogy ne bírná el, mert hisz Ő tartja fenn a világot, Ő kormányozza a világmindenség ügyeit. Békességünk feltételei közül egyik sem oly jelentéktelen, hogy ne részesítené figyelemben. Élettapasztalataink egyetlen fejezete sem túl homályos, hogy el ne olvashatná; nem lehet olyan nehéz helyzetünk, hogy meg ne oldhatná. Legkisebb tanítványát sem érheti kár, nem kínozhatja gond a szívünket, nem érhet öröm, és őszinte ima sem hagyhatja el az ajkunkat, amely iránt ne viseltetne közvetlen érdeklődéssel. „Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” (Zsolt 147:3) Isten és minden egyes lélek között olyan gyengéd és bensőséges a viszony, mintha kívülé más lélek nem volna, akiért szeretett Fiának életét áldozta fel. – *Jézushoz vezető út*, 100. old.

Vasárnap, január 10.: Kain és Ábel

Kain igaznak vélte önmagát, és csak hálaáldozattal járult Isten elé. Nem tett bűnvallomást, és nem ismerte be, hogy szüksége van kegyelemre. Ábel vért hozott, amely Isten Bárányára mutatott. Bűnösként jött, beismerve elveszett állapotát. Egyedüli reménye Isten ki nem érdemelt szeretete volt. Az Úr elfogadta Ábel áldozatát, Kaint és áldozatát pedig nem becsülte. Ínségünk tudata, nyomorúságunk és bűnösségünk beismerése az első feltétele annak, hogy az Atya elfogadjon minket. „Baldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.” (Mt 5: 3) – *Krisztus példázatai*, 152. old.

Ugyanaz a szellem, amely lázadást szított a mennyben, a földön még mindig lázadást sugall. Sátán ugyanazt a módszert alkalmazza az emberek között, amit egykor az angyaloknál. Az ő szelleme uralja az engedetlenség fiait, akik hozzá hasonlóan igyekeznek lerombolni Isten törvényének korlátait, és szabadságot ígérnek a parancsolatok áthágóinak.

A bűn megfeddése ma is gyűlöletes, és ellenállást vált ki. Amikor az Úr intő üzenetei érintik a lelkiismeretet, az ördög arra indítja az embert, hogy magát igazolja, és próbáljon másokat is rábírní a bűneivel való egyetértésre. Így ahelyett, hogy kijavítaná hibáit, felháborodást szít a dorgáló ellen, mintha ő volna a probléma egyedüli oka. Az igazi Ábel napjaitól fogva mindmáig ez a lelkület mutatkozik meg azok ellen, akik el merik ítélni a bűnt.

Sátán, aki a mennyben Isten jellemét hamis színben tüntette fel, és Alkotóját szigorúnak és kegyetlennek bélyegezte, az embert ugyanezzel az eszközzel vette rá a bűnre. Sikere után kijelentette, hogy az Atya igazságtalan korlátozásai okozták Ádámék bukását, mint az ő lázadását is.

De az örökkévaló Isten kinyilatkoztatja a maga jellemét: „Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmaságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízígen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt, de nem hagyja a bűnöst büntetlenül.” (2Móz 34:6–7) – *A nagy küzdelem*, 500. old.

Isten megkímélte a gyilkos Kain életét. Példájából láthatja a világ, mi lenne, ha a bűnös élve maradva folytathatná zabolátlan gonoszságát. Kain „vallásának” és példájának hatására utódai tömegesen sülyedtek a bűnbe, amíg „megsokasult az ember gonoszsága a földön”, és „szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” lett. „A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással.” (1Móz 6:5, 11)

Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Szodoma romlott lakóit is. Sátán megtevesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, és így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így történt Kain és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. A Megváltó a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el végül kegyelmének elutasítóit. – *A nagy küzdelem*, 543. old.

Hétfő, január 11.: Az özönvíz

Mennyire kevés fogalmunk is van a következményekről, amelyeket tetteink zúdítanak ránk és másokra! Sokan azt képzelik, nem fontos, mit

tesznek. Azt gondolják, nem ártalmas, ha elmennek egy zenés esti összejövetelre vagy más szórakozási alkalmakra, s így csatlakoznak a világhoz, ha ehhez támad kedvük. Így uralkodik el Sátán a kívánságaikon. Ők pedig nem gondolják végig, hogy ezek a dolgok a legsúlyosabb következményeket vonhatják maguk után. Lehet, hogy az események menetében ez lesz az, ami az ördög csapdájához köti lelküket, és előidézi örök romlásukat.

Minden tettnek, bármilyen jelentéktelennek is tűnik, megvan a szerepe az élet nagy drámájában. Fontoljátok meg, hogy az étvágy kielégítésének egyetlen kívánsága hozta be világunkba a bűnt és borzalmas következményeit! Isten fiainak az emberek leányaival kötött szentségtelen házassága pedig hitehagyást szült, s a világ özönvíz általi pusztulásához vezetett. Az önző kívánságok kielégítésének csekélynek tűnő tettei megrendítő háborúságokat idéztek már elő. Ma is ez a helyzet. Alig akad megfontolt, bölcs ember. Akárcsak Izrael gyermekei, elengedik fülük mellett a jó tanácsot, de követik a saját hajlamaikat. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 92–93. old.

Ha Krisztusra tekintünk, elváltozunk az Ő hasonlatosságára, s készen állunk várni eljövetelét. Most van időnk felkészülni Urunk visszatérésére. A vele való találkozásra nem lehet egy pillanat alatt felkészülni. Az ünnepélyes találkozás előkészítéséhez éber várakozásra van szükség, amelyhez komoly munkának kell társulnia. E kettő összefonódása tesz bennünket tökéletessé Krisztusban. A tevékenységet és az áhítatot úgy kell összefogni, ahogyan egymáshoz láncolta Jézus az emberi természet a mennyeivel. Ekképpen dicsőítik meg Istent az Ő gyermekei. Az élet zajában hangjuk bátorítást, reményt és hitet szól majd. Akaratukat és érzelmeiket Krisztusnak szentelik oda. Ezáltal készülnek fel Uruk fogadására, s amikor majd Ő megjelenik, örömmel mondhatják: „Íme, Urunk, akiben bízunk, hogy üdvözít!” – *In Heavenly Places*, 250. old.

Nem kell elfelejtenünk, hogy mindannyian tévedünk, még a sok tapasztalattal rendelkező férfiak és nők is tévednek néha, Isten azonban nem űzi el őket, nem utasítja vissza őket hibáik miatt. Ádám minden fiának és leányának egy új próbálkozás előjogát adja meg.

Jézus azt szeretné, hogy úgy járjunk elé, ahogy vagyunk: bűnösen, tehetetlenül és függőségeinkkel együtt. Minden gyengeségünket, oktalanságunkat, megfontolatlanságunkat és bűnösségünket elhozhatjuk elé, s hittel a lába elé tehetjük. Szeretetének karjával átölel, bekötözi sebeinket, s megtisztít minden hamisságtól.

Itt esnek el emberek ezrei: nem hiszik, hogy Jézus egyénileg bocsátja meg a bűnöket. Nem hiszik el Isten szavait. Egy előjogot jelent tudni azoknak, akik alávetik magukat a feltételeknek, hogy a megbocsátás személyesen és teljesen ingyen adatik minden egyes bűnre. Távolítsátok el azt a kételyt, hogy az Úr ígéretei nem hozzátok szólnak. Ezeket az ígéreteket minden bűnösnek adta. Krisztus által biztosítja az erőt és a kegyelmet, amelyet a szolgáló angyalok minden hívő léleknek elhoznak. Senki sem annyira bűnös, hogy nem találhat már erőt, tisztulást és feddhetetlenséget az érte meghalt Jézusban. – *The Faith I Live By*, 134. old.

Kedd, január 12.: Ábrahám

Ábrahám engedelmeskedett Istennek. Nem beszélte meg a dolgot az érzéseivel, hanem Istenbe vetett nemes hittel és bizalommal készült fel az útra. Kínok szaggatták a szívét, mikor látta a büszke és szerető anyát cirógató gyöngédséggel tekinteni az ígélet fiára. De azért elvezette a szeretett gyermeket. Ábrahám szenvedett, mégsem hagyta, hogy akarata zúgolódva lázadjon a menny akarata ellen. Kötelesség, szigorú kötelességérzet uralkodott rajta. Nem mert érzéseire hallgatni, és egy pillanatra sem tett engedményeket. [...]

Láttam, hogy nem könnyű kereszténynek lenni. Könnyű vallani a keresztény nevet, de magasztos és szent dolog keresztényként élni. Már csak kevés idő maradt arra, hogy biztosítsuk a halhatatlan koronát, s hogy a jótettek és teljesített kötelességek örök jutalmára szert tegyünk a mennyben. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 454. old.

Ábrahám próbája volt a legnehezebb, amellyel bárkit megpróbált a menny. Ha elbukott volna, sosem nevezték volna a hívők atyjának. [...] Azért kapta ezt a leckét, hogy évszázadokon át világítson, s hogy mi megtanuljunk, semmi sem túl értékes ahhoz, hogy ne adhassuk át

Istennek. Ha minden ajándékra úgy tekintünk, mint amit az Úrtól kaptunk, hogy az Ő szolgálatában használjuk fel, csak akkor kaphatjuk meg a mennyei áldást. Adjátok vissza a rátok bízott javakat, s még többet fog rátok bízni. Tartsátok meg magatoknak a javakat, és sosem fogtok ebben az életben jutalmat kapni, és elveszítitek az örök élet jutalmát is. [...]

Sokak sosem adják át magukat Istennek minden fenntartás nélkül. Őket egyáltalán nem foglalkoztatja a Fiú végtelen áldozata, melyet a veszendő emberiség megmentése érdekében hozott. Ha Isten úgy szólna hozzájuk, mint Ábrahámhoz, nem ismernék fel a hangját, hogy meghallják a szolgálatra hívást, mely révén megpróbálhatná hitük és szeretetük őszinteségét.

Az önzés épp olyan ragályos, mint a lepra. Akik belépnek majd a mennybe, azoknak az önzés minden szennyétől meg kell tisztulniuk. [...]

Az Úr nagy munkát szeretne ránk bízni, és hív, hogy tekintsünk rá, bizzunk benne, járjunk vele, s beszéljünk hozzá. Meghív, hogy ves-sük alá magunkat és mindenünket fenntartás nélkül neki, hogy amikor majd felszólít, hogy hozzunk áldozatot érte, készségesen engedelmesskedhessünk. Mi csak úgy ismerhetjük meg az igazi boldogságot, ha az áldozat oltárán tápláljuk a lángot. Isten azoknak adja a legtöbb jövő-dőbeli örökséget, akik a jelenben a legtöbbet teszik. [...] Ő minden nap megpróbál bennünket különböző helyzetekben és minden őszinte igye-kezetben. Munkatársait nem azért választja, mert tökéletesek, hanem mert képesek önzetlenül dolgozni érte, s mert látja, hogy szoros kapcso-latban vannak vele, s ennek következtében elsajátíthatják a tökéletes-séget. – *Our High Calling*, 191. old.

Szerda, január 13.: Jákob és Ézsau

Jákob szörnyen szenvedett a vétke miatt. Lelke mélységesen megke-seredett. Magányosan, fáradtan, remegve, a múlt vétkeinek emlékeitől kínozva, valamint a sötét jövővel kapcsolatos félelmeivel pihent le, fejét egy köre hajtva. Ha tiszta lett volna a lelkiismerete, szíve erős maradhatott volna Istenben. Ő azonban tudta, hogy a próbák, a félelmek és

a kételyek egytől egyig bűne következményei. Ez a gondolat megkeserítette az életét. Jákob megtért, de még nem volt nyugodt az általa elkövetett gonoszságra vonatkozóan. Testi és lelki próbájában és szenvedésében csak reménykedni tudott, hogy újra megtalálja az isteni elfogadás felé vezető utat.

Lefeküdt a földre aludni. Szomorúan, nehéz szívvel, megtérve, de mégis félve várta, hogy másnap új próbák érjék, amikor majd útra kel.

Nem volt egyetlen barátja sem, aki vigasztalhatta volna, vagy akinek elmondhatta volna, hogy őszinte megtérésében minden tőle telhetőt megtett. Isten azonban szolgájára tekintett. Elküldte angyalait, hogy megmutassanak neki egy fényes létrát, ami leér a földre, s ahol Isten angyalai jöttek le, hogy megmutassák Jákobnak azt a szoros kapcsolatot, ami nem szakadt meg a két világ között. Amikor felébredt, problémái még nem tűntek el teljesen, azonban már bízott az Úrban, hiszen érezte, hogy vigasztalást nyert. Alázatos szívvel hódolt Üdvözítőjének, és különleges módon fejezte ki ezt a hódolatát éppen azzal a kővel, amire lehajtotta a fejét. – *Istennel ma*, 323. old.

Jákob és Ézsau atyjuk halálos ágyánál találkoztak. Az idősebb testvér egykor mint a bosszú alkalmát várta ezt az eseményt, de érzései azóta megváltoztak. Jákob, aki meg volt elégedve az elsőszülöttségi jog lelki áldásaival, lemondott bátyja javára atyja vagyonának örökléséről, az egyetlen örökségről, amelyet Ézsau akart és értékelt. Többé nem fordította őket egymással szembe a féltékenység és a gyűlölet, mégis útjuk elvált. Ézsau Szeir hegyére költözött. Az áldásokban gazdag Isten földi vagyont is adott Jákobnak az általa kívánt értékesebb javakon kívül. A két testvér vagyona „több volt, semhogy együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk földje nem bírta meg őket az ő nyájai miatt” (1Móz 36:7). Ez a különválás megegyezett a Jákobra vonatkozó mennyei szándékkal. Mivel a testvérek vallási meggyőződése nagyon különbözött, jobb volt nekik egymástól távol élni. [...]

Isten nem önkényesen zárta ki Ézsaut az üdvösség áldásaiból. Kegyelemének ajándékait Krisztus által mindenki elnyerheti. Nem kiválasztás, hanem saját döntésük alapján kárhoznak el. Igéjében az Úr feltárta az örök életre való kiválasztás feltételeit: parancsolatai iránti

engedelmesség a Jézusba vetett hit által. Az Atya a törvényével összhangban lévő jellemet választja, és aki eléri kívánalmainak normáját, beléphet a dicsőség országába. – *Pátriárkák és próféták*, 207. old.

Január 14., csütörtök: József és testvérei

Mi lesz a sorsa egyedül, társtalanul abban az idegen országban, ahová megy? József egy ideig teljesen átadta magát a fájdalomnak és rémületnek.

A gondviselő Isten kezében még ez a helyzet is áldására szolgált. Néhány óra alatt megtanulta, amire máskülönben évek sem tanították volna meg. Az atyai szeretet, bármilyen erős és gyengéd is volt, csak ártott neki elfogultságával és engedékenységgel. Ez a helytelen kivételezés felingerelte testvéreit, és olyan kegyetlen tetteire indította őket, ami elszakította Józsefet otthonától. E kivételezés hatásai megmutatkoztak jellemében is. Olyan hibákat alakított ki benne, amelyekből ki kellett gyógyulnia. Önélégült és követelőző lett. A gondos apa gyengédségéhez szokott fiú úgy érezte, képtelen megbirkózni az idegen és rabszolga keserves, elhagyott életének nehézségeivel.

Azután gondolata atyja Istene felé fordult. Gyermekkorában megtanították, hogy szeresse és félje az Urat. Atyja sátrában gyakran hallgatta annak a látomásnak történetét, amelyet az otthonából száműzöttként és szökevényként menekülő Jákob látott. Hallott az ígéretekről, amiket az Úr tett Jákobnak, és hogy azok miként teljesedtek, hogyan jelentek meg a szükség órájában a mennyei angyalok, hogy oktassák, vigasztalják és oltalmazzák. Hallott arról is, hogy a szerető Isten az ember számára Megváltóról gondoskodott. Most ezek a drága leckék felelevenedtek lelkében. József hitte, hogy atyái Istene az ő Istene is. Akkor és ott teljesen átadta magát az Úrnak, és azért imádkozott, hogy Izrael Megtartója legyen vele száműzetése földjén.

Remegő szívében megszületett a szent elhatározás, hogy hű lesz Istenhez, minden körülmények között úgy fog cselekedni, hogy a menny királyának alattvalójává váljon. Teljes szívvel fogja szolgálni az Urat; sorsának próbáival bátran szembenéz, és minden feladatot becsületesen teljesít. Ez a nap fordulópont volt József életében. Ez az iszonyú csapás

az elkényeztetett gyermeket férfivá alakította: meggondolt, bátor, magán uralkodni tudó férfivá. – *Patriárkák és próféták*, 213–214. old.

Péntek, január 15.

További tanulmányozásra: *Jézus élete*, 39. fejezet

4. tanulmány

Küzdelem és válság: a bírák

Szombat délután, január 16.

Éli bűne az volt, hogy könnyen elnézte két fia gonoszságát, noha szent hivatalt viseltek. Az apa hanyagsága, hogy nem intette meg, sem kordában nem tartotta fiait, félelmes veszedelmet hozott Izraelre. Két fiát megölték, Éli maga is életét veszítette. Az Úr ládáját elvitték Izrael-től, s harmincezen haltak meg a népből. Mindez azért, mert könnyen vették és eltűrték maguk között a bűnt. Micsoda tanítás és példa ez az Isten gyülekezetében felelős állásokat betöltőknek! A levonható tanulság most a menny nevében szólítja fel őket, hogy hűen távolítsanak el minden helytelenséget, ami csak szégyent hoz az igazság ügyére.

Sámuel idejében Izrael úgy vélte, hogy az Isten parancsait rejtő láda jelenléte győzelmet biztosít nekik a filiszteusok fölött, akár megtérnek gonoszságukból, akár nem. A zsidók Jeremiás napjaiban is azt hitték, hogy a templom a Mindenható által elrendelt szolgálatainak szigorú megtartása megóvjá őket gonosz útjuk méltó büntetésétől.

Ugyanez a veszély forog fönn ma azon nép soraiban, akik azt vallják, hogy Isten törvényének őrei. Ők is szeretik azzal áztatni magukat, hogy a tisztelet, melyben a tíz parancsot tartják, megvédi őket az isteni igazságszolgáltatás hatalmától. Nem hajlandók elfogadni a gonoszság miatti intéseket, s azzal vádolják az Úr szolgálait, hogy túlbuzgók, mikor ki szeretnék rekeszteni a bűnt a táborból. A bűngyűlölő Isten fölszólítja őket, hogy szakadjanak el minden gonoszságtól. Ha nem hajlandók megtérni és engedelmeskedni az Úr szavának, ez súlyos következményeket hoz Isten mai népére, amint ez a bűn az ősi Izraelre is hozott. Van egy határ, amin túl az Úr nem halogatja büntetéseit. Jeruzsálem pusztulása ünnepléses figyelmeztetésként áll Isten mai népe előtt arra nézve, hogy nem vehetik semmibe büntetlenül a választott eszközei által küldött intésekkel. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 166–167. old.

„Amiképpen pedig a Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” Isten azt akarja, hogy legyen egy jótettekben buzgólkodó népe, mely romlott korunk szennyáradata közepette is tántoríthatatlanul helytáll. Olyan nép lesz, ami annyira ragaszkodik az Úr erejéhez, hogy ez majd menedéket jelent számára minden kísértéssel szemben. A botrányos folyóiratokban levő bűnös tudósítások próbálják megrontani az érzékeket és az elmét, ők azonban olyan közel élnek Istenhez és angyalaihoz, hogy olyanok, mint akik se nem látnak, se nem hallanak. Olyan feladat vár rájuk, amit senki nem végezhet el helyettük – megvívni a hit harcát és elnyerni az örök életet. Nem lesznek sem magabiztosak, sem önteltek. Ismerni fogják gyengeségeiket, ezért tudatlanságukat Krisztus bölcsességéhez, gyengeségüket pedig az Ő erejéhez láncolják. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 472. old.

Vasárnap, január 17.: Debóra

„Elhagyták az Urat, atyáik Istenét, aki kihozta őket Egyiptom földéből.” (Bír 2:12) „Vezette őket, mint nyáját a pusztában. Haragra ingerelték Őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal.” Ezért az Úr „elvetette magától silói hajlékát, a sátort, amelyben lakott az emberek között; sőt, fogságba vitette erejét, dicsőségét pedig ellenség kezébe.” (Zsolt 78:52, 58, 60–61) Isten mégsem hagyta el teljesen népét. Mindig volt maradék, ami hű maradt Jahvéhoz, és az Úr időről időre hűséges, bátor férfiakat választott ki, hogy ledöntsék a bálványokat, és megszabadítsák Izraelt ellenségeitől. De amikor ezek a férfiak meghaltak, a nép fokozatosan visszatért a bálványokhoz, s így a bukás és büntetés, a beismerés és szabadulás története állandóan ismétlődött. – *Patriárkák és próféták*, 545. old.

Az izraeliták húsz éven keresztül legyőzőik igája alatt roskadoztak, aztán megtértek bálványimádásukból, s alázattal és megtéréssel kiáltottak az Úrhoz szabadulásért. Nem hiába könyörögtek. Izraelben élt egy kegyességéről ismert nő, s az Úr általa akart szabadulást szerezni népének. Debóra volt a neve. Prófétaasszonyként ismerték, és bírák hiányában az emberek hozzá fordultak tanácsért és ítéletért.

Az Úr közölte Debórával tervét, miszerint megsemmisíti Izrael ellenségeit, továbbá azt az utasítást adta, hogy hívasson magához egy Bárák nevű férfit, [...] akivel majd közölje az összes kapott üzenetet. Debóra engedelmeskedett, s amikor eljött hozzá Bárák, azt mondta neki, hogy gyűjtsön össze Naftali és Zebulon törzséből tízezer férfit, s szálljanak hadba Jábin király ellen.

Bárák ismerte a zsidók szétszórta, elcsüggedt és védtelen állapotát, ahogy ismerte az ellenség erejét is. Habár az Úr őt jelölte ki arra, hogy szabadulást hozzon Izraelnek, s bár Isten biztosította őt arról, hogy vele tart, és az ellenséget a kezébe adja, Bárák félnk és bizalmatlan volt. A menny szavaként fogadta Debóra üzenetét, ám nem bízott Izraelben, s attól félt, hogy az emberek majd nem fognak hallgatni rá. Nem volt hajlandó egy ilyen bizonytalan műveletben részt venni, csak úgy, ha Debóra is vele tart, s ha támogatja befolyása és tanácsai által az erőfeszítéseit. [...]

Az izraeliták [...] szörnyülködve nézték az alattuk elterülő síkságon szétszóródott hatalmas hadsereget, amely minden harci eszközzel fel volt szerelve. [...] A harci szekerek tengelyeihez hatalmas szabványokat rögzítettek, s ha ezekkel behajtottak az ellenség közé, azok úgy hulltak el, mint a búzaszálak.

Az izraeliták a hegyekben rendezték soraikat, s várták a támadás megfelelő pillanatát. Debóra biztosította őket, hogy aznap felharsan a győzelmi kürtjel, ezért Bárák felbátorodva vezette le a völgybe seregét, és bátran támadt az ellenségre. Isten harcolt Izraellel, ezért sem a harcoss stratégia, sem a harci eszközök fölénye nem állhatott ellen nekik. Sisera hadai szörnyű vereséget szenvedtek. [...] Csak a menny tudta felborítani az ellenség terveit, s csak Ő szerezhette győzelmet. – *Signs of the Times*, 1881. június 16.

Hétfő, január 18.: Gedeon

Az Úr a munkára nem mindig a legtehetségesebb embereket választja ki, hanem azokra esik a választása, akiket a legjobban fel tud használni. Azok, akik jó szolgálatot tehetnének érte, egy időre visszavonultak, lát szólag a gazda által figyelmen kívül hagyva élnek. Ám ha hűséggel vég-

zik szerény kötelességeiket is, és készséget tanúsítanak az áldozathozatalra, Isten a megfelelő pillanatban majd nagy felelősséget bíz rájuk.

A felmagasztalás előtt alázat van. Az Úr a leghatékonyabb módon használhatja fel azokat, akik a leginkább meg vannak győződve saját méltatlanságukról és haszontalanságukról, és megtanítja őket a hit bátorságának kifejezésére. Erejét gyengeségeikkel egyesítve erőssé teszi őket, valamint bölcsésé, amint tudatlanságukat az Ő bölcsességével egye-síti. – *Adventista Biblia-kommentár*, 2. köt., 1003. old.

Mivel az ellenséghez viszonyítva oly csekély volt a számuk, Gedeon tartózkodott attól, hogy a szokásos kihirdetést közzétegye. Csodálkozott azon a kijelentésen, hogy serege túl nagy. De az Úr látta népe szívében a büszkeséget és hitetlenséget. Gedeon lelkesítő felszólításától felbuzdulva készek voltak hadba szállni, de amikor a midianiták sokaságát meglátták, sokukat elfogta a félelem. Mégis ha Izrael győz, éppen ők dicsőítették volna magukat, s a győzelmet nem Istennek tulajdonították volna.

Gedeon engedelmeskedett az Úr rendelkezésének, és nehéz szívvel látta a huszonkétezer embert, egész seregének több mint kétharmad részét otthonába távozni. Az Úr ismét szólt hozzá: „Még ez a nép is sok, vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom őket néked, és amelyikről azt mondom néked: Ez menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt mondom: Ez ne menjen el veled, az ne is menjen.” (Bír 7:4) A népet levezette a parthoz, és várták, hogy azonnal megtámadják az ellenséget. Néhányan sietve vettek a tenyerükbe egy kis vizet, azt felszür-csölték, amint mentek; de majdnem az egész sereg térdre esett, és kényelmesen ivott a víz felszínéről. Akik a tízezerből tenyerükbe merték a vizet, csak háromszázan voltak; mégis őket választotta ki, a többieket pedig mind hazaengedte Gedeon.

A jellemet gyakran a legegyszerűbb dolgok teszik próbára. Akinek a célja veszély idején a saját szükséglete kielégítése, nem olyan, akiben bízni lehet, ha szükség lenne rá. Az Úr a hanyagoknak és a maguktól semmit meg nem tagadóknak nem ad helyet művében. Azok néhányan a kiválasztottak, akiket nem győznek le saját kívánságaik. A háromszáz válogatott férfi nemcsak bátorsággal és önuralommal rendelkezett, hanem

a hit embere is volt. Ők nem fertőztették meg magukat bálványimádással. Isten vezetni tudta őket, és általuk szabadulást hozott Izraelnek. A siker nem függ a számoktól. A Mindenható meg tud szabadítani éppúgy kevés, mint hatalmas sereg által. Őt nem a létszám tiszteli, hanem azok jelleme, akik neki szolgálnak. – *Pátriárkák és próféták*, 549–550. old.

Kedd, január 19.: Sámson

A bölcs és vitéz Sámson élete végéig nazireusi fogadalom alatt állt, ámde hagyta magát elcsábítani egy parázna nő bájaitól, s meggondolatlanul megszegte szent fogadalmát. Sátán ügynökei révén tette tönkre Izrael vezetőjét olyannyira, hogy a titokzatos erő, amellyel rendelkezett, többé már nem félemlítette meg a nép ellenségeit. Ennek a bátor nőnek a befolyása választotta el Istentől, az ő csapdái döntötték romba Sámson. A szeretetet és szolgálatot, amit a menny elvárt volna Sámsontól, ez az asszony kapta meg. Ez bálványimádást jelentett. Teljes mértékben elveszítette az Úr műve szent jellegének érzését, feláldozta méltóságát, lelkiismeretét és minden magasztos célját az alantas szenvedélyek oltárán. – *Adventista Biblia-kommentár*, 2. köt., 1007. old.

A mostani és az eljövendő élet minden eredménye a kis dolgokkal szemben tanúsított lelkiismeretességtől és gondosságtól függ. Isten legkisebb munkáját is ugyanaz a tökéletesség jellemzi, mint a legnagyobbat. A kéz, ami felfüggesztette a világokat az űrben, ugyanaz a kéz, mely finoman kidolgozta a mezők liliomait. És amiképpen Isten tökéletes az Ő hatáskörében, akként kell nekünk is tökéletesnek lennünk a mi körünkben. Az arányos jellem szépsége a személyes kötelességek végzéséből formálódik. Ezért életünket a legnagyobb és legkisebb részleteiben is hűségnek kell jellemeznie. A kicsiny dolgokban való becsületesség, a hűség és szívelyesség gyakorlása beragyogja az élet ösvényét, és ha befejeztük munkánkat e földön, majd kitűnik, hogy minden hűséggel végzett kicsiny feladat valahol jó hatást váltott ki, ami nem évül el soha! – *Pátriárkák és próféták*, 574. old.

Az Úr Mózes által népe elé tárta hűtlenségük következményeit. Ha nem tartják meg Istennel kötött szövetségük feltételeit, elszakadnak tőle,

az élettől, és nem részesülhetnek áldásában. Izrael időnként megfogadta a menny intéseit. Ilyenkor gazdagon áradt az áldás a zsidó népre és általuk a környező nemzetekre. De történelmük során sokszor elfeledkeztek az Úrról, és szem elől tévesztették Isten képviselőiként kapott magasrangos kiváltságaikat. Megfosztották az Atyát a tőlük elvárt szolgálattól, társaikat a lelki vezetéstől és a szent példamutatástól. Ki akarták sajátítani a szőlőskert gyümölcsét, ahol a Mindenható sáfársággal bízta meg népét. Kapzsiságuk miatt még a pogányok is megvetették őket. Ezzel alkalmat kínáltak a hitetleneknek, hogy rosszul értelmezzék Uruk jellemét és országának törvényeit. – *Próféták és királyok*, 21–22. old.

Isten egyházának – a szőlőskert öréneke – ma különlegesen értékesek azok a tanácsok és intések, amelyeket Ő a próféták által adott, világossá téve örökkévaló szándékát az emberiséggel. A próféták tanításában az Üdvözítő érthetően kinyilatkoztatta szeretetét és a megváltásukra készített tervet. A menny követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcaiának, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, amelynek életében minden szövetségi ígéret teljesedni fog. [...]

Izrael! Bízzál Istenben! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcsét a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve: „Jövendőben Jákob meggyökerezik, virágzik és virul Izrael, és betöltik a földnek színét gyümölcscsel.” (Ésa 27:6) – *Próféták és királyok*, 22. old.

Szerda, január 20.: Ruth

Az Atya azt akarta, hogy Izrael fiai elfoglalják a nekik kijelölt egész területet, és hogy megfosszák uralmuktól az igaz Isten imádását és szolgálatát megtagadó népeket. Jellemének Izrael általi bemutatásával azonban az Úr önmagához akarta vonni az embereket. Népét azzal bízta meg, hogy az egész világra eljuttassa az evangélium hívását, és felma-

gasztalja Krisztust az áldozati szolgálat útján a népek előtt, hogy mindenki, aki feltekint rá, élhessen. Mindazoknak, akik a kánaánita Ráhábhoz és a moábita Ruthhoz hasonlóan, felhagyva a bálványimádással, az igaz Istent imádják, választott népével kellett volna egyesülniük. Izraelnek, amint szaporodott, ki kellett volna határait szélesítenie, mígnem birodalma fel nem öleli az egész világot.

Az irgalmas Isten a maga uralma alá akart vonni minden népet. Azt szerette volna, hogy a földet öröm és béke töltse be. Boldogságra teremtette az embert, és hő vágya, hogy szívüket a mennyi békéjével tölthesse be. Azt szeretné, ha földi családja a nagy mennyei családot szimbolizálná. – *Krisztus példázata*, 290. old.

Krisztusnak népéhez fűződő viszonyát gyönyörűen szemlélteti az Izraelnek adott törvény. Ha egy elszegényedett zsidó kénytelen volt megválni vagyonától, s magát is el kellett adnia szolgának, legközelebbi rokonának kötelessége volt kiváltani őt és örökségét (lásd: 3Móz 25:25, 47–49; Ruth 2:20). Így a bűn következtében elveszített örökségünk és magunk megváltásának műve rá hárult, aki „közeli rokonunk”. Megváltásunkért lett hozzátartozónkká. Üdvözítő Urunk közelebb áll hozzánk, mint apánk, anyánk, testvérünk, barátunk vagy hitvesünk. „Ne félj – bátorít –, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” „Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy, és én szeretlek: embekeket adok helyetted és népeket a te életedért.” (Ésa 43:1, 4)

Krisztus szereti a trónját körülvevő mennyei lényeket, de mi magyarázza azt a nagy szeretetet, amivel bennünket szeret? Nem érthetjük meg, csak tapasztalhatjuk, hogy így van. Ha pedig vele tartjuk a rokonságot, milyen gyöngéden kell tekintenünk Urunk fivéreire és nővéreire! Nem kellene-e igyekeznünk felismerni, mire kötelez Istennel való rokonságunk? Ő a családjába fogadott bennünket, nem kellene-e tehát tisztelnünk Atyánkat és rokonságunkat? – *Jézus élete*, 327. old.

Csütörtök, január 21.: Sámuel

„A gyermek Sámuel pedig folytonosan növekedett, és kedves volt mind az Úr, mind az emberek előtt.” Bár Sámuel ifjú korát az Isten imá-

dására szentelt sátonnál töltötte, de ő sem mentesült a gonosz befolyástól és a bűnös példaktól. Éli fiai sem Istent nem félték, sem az atyjukat nem becsülték, de Sámuel nem kereste a társaságukat, és gonosz útjukat sem követte. Hűségesen igyekezett azzá lenni, amivé az Atya akarta, hogy legyen. Ez minden ifjú kiváltsága. Kedves a menny előtt, amikor kis gyermekek átadják magukat szolgálatára. – *Pátriárkák és próféták*, 573. old.

Gyermekeitek üdvösségéért végzett munkátok közben ragadjátok meg Isten hatalmas erejét! Imátokban bízzátok az Úrra gyermekeiteket! Dolgozzatok értük fáradhatatlanul és komolyan! Az Örökkévaló hallani akarja imáitokat, és magához szeretné vonzani őket. Akkor az utolsó nagy napon majd Isten elé vihetitek őket, mondva: „Ímhol vagyok én és a gyermekek, akiket az Isten nekem adott!”

Amikor Sámuel próféta elnyeri majd a dicsőség koronáját, és tisztelettel leteszi azt a trón előtt, örömmel ismeri el, hogy édesanyjának hűséges tanításai koronázták meg őt halhatatlan dicsőséggel Krisztus érdemei által.

A bölcs szülők munkáját a világ sohasem fogja értékelni, de amikor az ítéletkor megnyitják a mennyei könyveket, munkájuk úgy tárul fel mindenki előtt, ahogyan Isten látja, és jutalmat nyer az emberek és angyalok előtt. Akkor meglátják, hogy a hűségesen felnevelt gyermek a világ világossága volt. Könnyekbe, aggodalomba és sok álmatlan éjszakába került, hogy vezessék a gyermekek jellemének építését, de munkájukat bölcsen végezték, és e szülők meghallják majd a Mester szavait: „Jól van, jó és hű szolgám...” – *Boldog otthon*, 536. old.

A gyülekezet legnagyobb gyengesége az emberekre támaszkodás. Gyalázatot hoznak Istenre, mert nem értékelik az Ő elégséges voltát, s irigylik az emberek tekintélyét. Így gyengült meg Izrael is. Olyanok szerettek volna lenni, mint a világ többi nemzete, ezért óhajtottak maguk fölé királyt. Azt kívánták, hogy ember hatalma kormányozza őket, akit láthatnak a láthatatlan Isten hatalma helyett, aki addig vezette őket, és aki győzelmet adott nekik a csatákban. A maguk útját választották, így ennek Jeruzsálem pusztulása és a nemzet szétszóródása lett a következménye.

Nem bízhatunk emberben, bármilyen művelt, emelkedett gondolkodású is, csak ha mindvégig állhatatosan kitart az Istenben kezdettől fogva táplált bizalmában. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 249–250. old.

5. tanulmány

A küzdelem folytatódik

Szombat délután, január 23.

Meg kell szabadulnunk a szokásoktól és a társadalom fogságától, hogy amikor majd hitünk elvei forognak kockán, habozás nélkül emeljük magasra a zászlót, még ha mások furcsának is tartanak emiatt. Őrizték meg tisztán a lelkiismereteket, hogy meghallhassátok a leghalibb suttogást is, amely révén szól majd az a hang hozzátok, amihez fogható módon senki nem szólt. Akik szeretnék Krisztus igáját hordozni, tántoríthatatlan eltökéltséget tanúsítanak, s azért teszik a jót, mert az a helyes. Tekinteteket ne vegyétek le Jézusról, és minden lépés előtt tegyétek fel a kérdést: „Ez az Úr útja?” Az Úr nem fogja megengedni, hogy az így viselkedő gyermekei Sátán áldozatául essenek.

Amikor kételyek és neheztelések bukkannak föl – mert minden bizonnyal lesznek ilyenek –, közeledjete Istenhez, s akkor Ő is közeledni fog hozzátok. Amikor az ellenség vízözönként rohan rátok, Isten Lelke zászlóként magasodik majd fölöttetek. Szánjátok oda magatokat a nagy munkára, és döntsétek el, hogy egy ember befolyása vagy ellenkezése sem tántorít el a kötelesség határozott útjától. Akkor majd Jeremiással együtt elmondhatjátok: „Megjelentettem nekik az én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét.” (Neh 2:18) – *Istennel ma*, 284. old.

Lényünk törvénye, hogy gondolataink és érzéseink elmélyülnek, és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondolatokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszélünk hitünkéről, ha jobban örvendeznénk a nyilvánvalóan minket érintő áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor mélyebben hinnénk és boldogabbak lennénk. Az emberi nyelv képtelen kifejezni, a véges elme nem tudja felfogni, milyen áldás származik Isten jóságának és szeretetének értékeléséből.

Már itt a földön is soha ki nem apadó forráshoz hasonlíthatna örömünk, mert az a folyam táplálja, amely Isten trónjától árad. Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket a menny páratlan szeretetének dicsőítésére! Szoktassuk rá lelkünket a bizakodásra, és maradjunk mindig a Golgota keresztyéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai, akinél mindig megpihenhetünk. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 251–253. old.

Az Úr győzelemmé változtathatja, amit mi eredménytelenségnek és vereségnek látunk. Az a veszély fenyeget, hogy Istenről megfeledkezünk, és csak a láthatókra nézünk, ahelyett, hogy a láthatatlanra tekintenénk a hit szemével. Ha azután szerencsétlenség és nyomorúság szakad ránk, azonnal készek vagyunk vádolni Őt, hogy elhanyagol és kegyetlen hozzánk. Ha jónak látja, hogy hasznavehetőségünket valamilyen irányban korlátozza, bánkódunk fölötte, mert nem gondoljuk meg, hogy Isten így is csak a javunkat akarja. – *Az apostolok története*, 481. old.

Vasárnap, január 24.: Dávid, Góliát és Betsabé

Dávid [...] egyenes lelkű volt, és éppen ezzel nyerte meg a nép tetszését. A megkísértés idején azonban kitűnt, hogy ő is csak gyenge lélek. Bujdosása közben mindenkiben kémet és árulót látott. Pedig akkor is nagy veszélyben volt, mikor Isten nevében legyőzte Góliátot. Akkor hitt az Úrban, és a nevében sietett a harcba. De most, hogy érdemtelenül üldözték, annyira megzavarodott, hogy majdnem szem elől tévesztette mennyei Atyját.

Ezek a tapasztalatok bölcsébbé tették; mert meggyőzték gyengeségéről és az Istenhez való ragaszkodás szükségességéről. Ó, milyen becses, milyen drága Isten Szentlelkének közelsége, amikor kétségbeesett lelkeket keres fel, gyengéket erősít és csüggedteket emel fel! Ó, milyen könyörülő Isten a mi Atyánk, aki nem veti el a tévelygőt, nem hagyja magára a csüggedőt, hanem szeretettel és gyengédséggel közeledik hozzá! – *Pátriárkák és próféták*, 656–657. old.

Egy keresztény se felejtse el soha, hogy „nem test és vér ellen van” tusakodásuk, „hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12), bár Sátán ezt a tényt el akarja rejteni előlük. Az ihletett intés a századokon át eljutott hozzánk is: „Józanok legyetek, vigyázatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szeret jár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8) „Öltözzétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.” (Ef 6:11) Ádám korától kezdve mindmáig nagy ellenségünk a sanyargatásra és a pusztításra fordítja hatalmát. Most készül az egyház elleni utolsó hadjáratára. Azok, akik Jézust akarják követni, harcba sodródnak ezzel a könyörtelen ellenséggel. A keresztény minél inkább követi mennyei Példaképét, annál biztosabb, hogy Sátán támadásainak célpontja lesz. Akik tevékenyen részt vesznek Isten ügyében, akik igyekeznek leleplezni a gonosz csalásait és bemutatni Krisztust másoknak, mindazok Pállal együtt elmondhatják, hogy az Urat alázatos lélekkel, könnyhullatás és kísértések között szolgálják. Az ördög a legádázabb és legravaszabb kísértéseivel támadta meg az Üdvözítőt, de minden ösz-szecsapásnál kudarcot vallott. Azok a csaták miértünk folytak – és azok a győzelmek lehetővé teszik számunkra is a győzelmet. Jézus mindenkinek erőt ad, aki kér tőle. Sátán senkit nem győzhet le saját beleegyezése nélkül. A kísértő nem kapott hatalmat az akarat irányítására, sem pedig a bűn kikényszerítésére. Elcsüggeszthet, de nem szennyezhet be. Meggyötörhet, de nem fertőzhet meg. Az a tény, hogy a Megváltó győzött, öntsön bátorságot követőibe, hogy hősieen küzdjenek a bűn és a az ördög ellen! – *A nagy küzdelem*, 510. old.

Hétfő, január 25.: „Te fordítod vissza az ő szívüket”

Istennek mindig vannak emberei, akikre bízhatja üzeneteit. Lelke indítja a szívet, és beszédre készíti. Szent lelkesedéssel, a mennyei indíttatás erőteljes befolyása alatt gyermekei vállalják kötelességeik teljesítését, s nem mérlegelik hideg fejjel az esetleges következményeket, amikor elmondják az embereknek, amit az Úr szólt. A menny szolgája azonban hamar rájön, ha kockázatot vállalt. Látja, hogy személyét és

üzenetét kritika éri. Magatartása, élete és javai tüzetes elemzés alá esnek. Üzenetét darabokra szedik, szentségtelen és összeférhetetlen lelkülettel utasítják el, mert ezt látják jónak a korlátozott ítélőképességű emberek. – *Adventista Biblia-kommentár*, 2. köt., 1034. old.

Nincs messze az az idő, amikor mindenkit próbára tesznek. Ránk akarják majd kényszeríteni a hamis szombat ünneplését. Választani kell Isten parancsolatai és az emberi rendelkezések között. Akik lépésről lépésre engedtek a világ igényeinek és alkalmazkodtak szokásaihoz, inkább meghódnak a hatalmasságok előtt, mintsem gúnyolódásnak, bántalmazásnak és börtön- vagy halálbüntetésnek tegyék ki magukat. Ekkor az arany különvlik a salaktól. Világosan meg lehet majd különböztetni az igazi kegyességet a látszattól és a hamisítványtól. Sok „csillog”, akinek ragyogását megcsodáltuk, eltűnik a sötétben. Bár magukra vették a templom ékességét, de nem öltötték fel Krisztus igazságát, így meztelenségük rútságában jelennek majd meg.

A föld lakói között – minden országban – sokan nem hajtottak térdet a Baál előtt. Mint az ég csillagai, amelyek csak éjszaka tűnnek elő, ezek a hűségesek akkor fognak felragyogni, mikor „sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket”. A pogány Afrikában, Európában és Dél-Amerikában, Kínában, Indiában, a tenger szigetein és a föld minden sötét sarkában Isten készenlétben tartja választott gyermekeit, akik előtűnnek majd a sötétség közepette, és világosan megmutatják a hitehagyó világnak, milyen átformáló ereje van az Isten törvénye megtartásának. – *Próféták és királyok*, 188–189. old.

Ha bűn tompítja a vétkező erkölcsi felfogását, nem ismeri fel jellemhibáit, s azt sem látja be, milyen borzalmas gonoszságot követett el. Ha nem engedelmeskedik a Szentlélek meggyőző erejének, továbbra is vak marad bűne felől. Bűnvallomásai nem őszinték és nem komolyak. Kifogásokat fűz bűnének beismeréséhez. Azt állítja, hogy ha mások lettek volna a körülmények, nem követte volna el ezt vagy azt, ami miatt megrótták. Azonban az Úr szavában a valódi megtérés és megalázkodás példái a bűnvallo más olyan lelkületét tanúsítják, ahol nem hoznak fel kifogást a bűnre, és nem is próbálják megmagyarázni azt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 641. old.

Kedd, január 26.: A dac szavai

Isten nem hagyta Ezékiást reménytelenségben. Ezzel az üzenettel küldte el hozzá Ésaiaát: „Meghallottam, hogyan imádkoztál hozzám Asszíria királya, Szanhérib miatt.” [...]

A héberek Istene diadalmaskodott a büszke asszíron. Jahve megvédte méltóságát a környező népek előtt. Jeruzsálemben a nép szíve szent örömmel telt meg. Buzgón esedeztek szabadulásért, és könnyek között vallották meg bűneiket. Nagy ínségükben Isten szabadító hatalmában bíztak, és Ő nem hagyta őket cserben. A templom udvara most az ének, az ünnepélyes dicsőítés hangjától visszhangzott. – *Próféták és királyok*, 359, 361–362. old.

Nem a megpróbáltatásoktól mentesen, hanem azok kellős közepében fejlődik ki a keresztény jellem. Krisztus követőjét az ellentmondás és az ellenállás csak annál nagyobb éberségre, annál komolyabb imára készíti. Még ha erős kísértés is ér, de ha Isten kegyelme által kitartunk és elviseljük, türelmet, éberséget, állhatatosságot és mélységes, marandó bizalmat eredményez. A keresztény hit diadala, hogy képessé teszi követőit szenvedni és egyszersmind erősnek maradni; megalázkodni, de éppen alázatosság által győzni. Egész nap öldöklök, ám ő mégis él; hordozza a keresztet, és így nyeri el a dicsőség koronáját. – *Az apostolok története*, 467–468. old.

Isten nem azt mondja, hogy kérd egyszer, és megkapod. Hanem arra szólít fel, hogy lankadatlanul, állhatatosan imádkozzunk. Ha kitarunk a könyörgésben, erősödik buzgóságunk, és még jobban vágyunk arra, amit kérünk. Krisztus így szólt Mártához Lázár sírjánál: „Ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét.” (Jn 11:40)

Sok embernek nincs élő hite. Ezért nem látják, hogy Isten milyen hatalmas. Gyengeségük forrása: hitetlenség. Jobban bíznak saját cselekedeteikben, mint abban, amit a Mindenható tehet értük. Megpróbálnak nélküle eredményeket elérni. Terveznek, viszont keveset imádkoznak. Nem bíznak igazán az Úrban. Azt gondolják, hogy hisznek, pedig csak a pillanat hatása alá kerültek. Nem ismerik fel, hogy mire van szükségük, és hogy Isten kész adni. Ezért nem ismételtetik kéréseiket előtte. [...]

Problémáinkban és nehézségeinkben ne emberektől várjunk segítséget! Bízunk teljesen Istenben! Csak gyengülünk, ha másoknak mondogatjuk próbáinkat, és őket sem erősítjük meg. Őket is megterheljük lelkünk betegségével, amin nem tudnak könnyíteni. Tévedő, véges személyekhez fordulunk erőért, pedig a tévedhetetlen, végtelen Atya erejében részesülhetnénk.

Nem kell a föld végső határáig elmennünk bölcsességért, mert Ő közel van. Nem a képességeid tesznek eredményessé – ha meg is növeled őket –, hanem amit az Úr visz véghez érted. Sokkal kevésbé bízunk abban, amit az ember csinál, és sokkal inkább abban, amit Isten tehet minden hívő lélekért! Az Úr szeretné, ha hittel hozzá fordulnál. Szeretné, ha nagyszerű dolgokat várnál tőle. Szeretné megértetni veled mind a földi, mind a lelki dolgokat. Ő fogékonyabbá tehet. Meg tud áldani tapintatossággal és ügyességgel. Képességeiddel szolgálj, és Istentől kérj bölcsességet! Ő mindezt meg is adja neked. – *Krisztus példázatai*, 145–146. old.

Szerda, január 27.: Halálos ítélet

A király rendeletét a választott nép ellen fondorlattal és félremagyarázással csalták ki. A cselszövést Sátán sugallta, hogy eltörölje a földről azt a népet, amelyik megőrizte az igaz Isten ismeretét. De a gonosz tervet meghíúsította az a másik hatalom, ami az emberek fiain uralkodik: az Örökkévaló hatalmas angyalokra bízta népe védelmét. A protestáns világ ma a szombatünneplők kis csoportjában a kapunál ülő Márdokeust látja. Jellemük, viselkedésük és a menny törvénye iránti tiszteletük állandó feddés azok számára, akik elvetették az Úr félelmét, és lábbal tiporják szombatját. Valamilyen módon félre kell tenni az útból a kellemetlen betolakodókat.

Ugyanez a mesteri elme viselt hadat a hűségesek ellen az elmúlt korokban, és most is el akarja pusztítani az Istent féltőket és a törvényének engedelmeskedőket. Sátán felháborodást szít majd az alázatos kisebbség ellen, akik lelkiismeretesen visszautasítják a népszerű szokásokat és hagyományokat. Befolyásos és tekintélyes emberek fognak össze, hogy megvetéssel árásszák el az Úr népét. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 450. old.

Az Isten népét Eszter korában sújtó próbák nem csak arra az időszakra jellemzőek. A pártmoszi látnok végignézte a korokat az idők végéig, és ezt mondta: „Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadat indítson a többiek ellen, akik az asszony utódai közül valók, akik megtartják az Isten parancsait, akiknél megvan a Jézus bizonyágtétele.” (Jel 12:17) A föld jelenlegi lakói közül egyesek e szavak teljesezésének tanúi lesznek. Az a lelkiület, ami a letűnt korokban az igaz egyház üldözésére készítette az embereket, a jövőben hasonló eljárást fog kiváltani Isten hűséges gyermekeivel szemben. Már folynak az előkészületek erre az utolsó nagy küzdelemre. – *Próféták és királyok*, 605. old.

Ha az emberek a menny szemével figyelhetnének, látnák az erős angyalok csoportjait azok mellett állni, akik megőrizték a krisztusi türelem Igéjét. Együtt érző szeretettel vesznek részt az angyalok a szenvedésükben, és hallják imáikat. Egy szóra várnak parancsnokuktól, hogy kiragadhassák őket a rájuk leselkedő veszedelemből. Ám még várniuk kell. Isten népének ki kell innia a poharat, és meg kell keresztelkednie. – *Maranatha*, 268. old.

Csütörtök, január 28.: Nehémiás

Életünk az Úré, és olyan feladatot kaptunk, amelyet nem értünk meg teljes mértékben. A szövegbe beleszövődött az énünk fonala is, és ez gyálázatot szerzett Istennek.

Miután elnyerte a király kegyét, akinek az udvarában élt, és azok kegyét is népe körében, akik Jeruzsálemben laktak, Nehémiás az érdeket nem tulajdonította sem kiváló jellemtulajdonságainak, sem erejének, sem képességeinek, hanem a dolgokat a maguk valós voltában mutatta be. Kijelentette, sikere annak köszönhető, hogy Isten jó karja nyugodott fölötte. Elismerte és szólta az igazságot, miszerint az Atya a biztonsága és védelme, bármilyen befolyásos pozícióban is legyen. Áldotta a közbeavatkozó Istent a jellemtulajdonságokért, melyek által előnyöket és mennyei jóindulatot nyert. – *That I May Know Him*, 88. old.

A gúny és csúfolódás, a támadások és fenyegetések még eltökéltebbé és óvatosabbá tették Nehémiást. Felismerte a veszélyeket, amikkel szembe kellett néznie a harcban, de rettenthetetlen maradt. „De mi imádkoztunk Istenünkhöz – mondta –, és őrséget állítottunk ellenük védelmül éjjel-nappal.” „Azért odaállítottam a népet a hely legalsó részére, a várfal mögé a hézagokba, odaállítottam őket nemzetségenként fegyveresen, dárdákkal és íjakkal. Majd szemlét tartottam, és eléjük állva ezt mondtam az előkelőknek, az előjáróknak és a nép többi részének: Ne féljetek tőlük! A nagy és félelmes Úrra gondolatok, és harcoljatok testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért és otthonaitokért! Ellenségeink meghallották, hogy megtudtuk tervüket, és így Isten megghiúsította azt. Mi pedig mindnyájan visszatértünk a várfalhoz, mindenki a maga munkájához. Attól a naptól fogva legényeimnek csak a fele végezte a munkát, a másik fele dárdával, pajzzsal, íjjal és páncéllal volt fölfegyverkezve... A várfal építői, a teherhordók és a rakodók egyik kezükkel a munkát végezték, a másikkal pedig a kopját tartották. Mindegyik építőnek a derekára volt kötve a kardja, úgy építettek.” – *Próféták és királyok*, 643–644. old.

Ma az egyházban Nehémiáshoz hasonló emberekre van szükség, ám nem olyanokra, akik csak imádkozni és prédikálni tudnak, hanem akiknek az imáikhoz és prédikációikhoz határozott és kitartó akarat társul. [...] A Nehémiás erőfeszítéseit kísérő sikerek mutatják, mire képes az ima, a hit és a bölcs, határozott tenni akarás. [...] A vezető által kinyilatkoztatott lelkület lesz látható nagy mértékben a nép körében is. Ha a vezetők azt állítják, hogy hiszik az ünnepélyes és fontos igazságokat, amelyek ez időben próbára teszik a világot, de nincs bennük buzgó lelkesedés, hogy felkészítsenek egy népet megállni Isten nagy napjára, akkor elvárható, hogy a gyülekezet is közömbös, tudatlan és a gyönyörök kedvelője legyen.

Nehémiás reformátor volt, nagy ember, aki fontos időszakban tűnt fel. Amikor gonosszaggal és bármiféle ellenszeggüléssel szembesült, újból bátorságról és lelkesedésről tett bizonyosságot. Eltökéltsége megérintette a Jeruzsálemben lakókat, kitartása és bátorsága átvette a gyengeség és a félelem helyét. Szent célja, magasztos reménysége és örömteli odaszen-

telődése a munkára ragályosnak bizonyult. A nép átvette vezetője lelkesedését, és a maga tevékenységi körében mindenki Nehémiás lett, megerősítve a mellette lévő kezét és szívét. – *Conflict and Courage*, 264. old.

Péntek, január 29.

További tanulmányozásra: *Próféták és királyok*, 11. fejezet

6. tanulmány

Győzelem a pusztában

Szombat délután, január 30.

A menny Felségesére terelték figyelmemet, akit angyalok imádtak, aki gazdagon részesítettek megtiszteltetésben, ragyogásban és dicsőségben, lejött a földre, ahol emberként találta magát, nem tiltakozott, hogy de bizony neki finomabb a természete. Nem idegenkedett a szerencsétlenektől. Munkálkodása során az elesettek, szegények, kétségbeesettek és ínségesek közt forgott. Pedig Ő volt a megtestesült kifinomultság és tisztaság; az élete és jelleme valóban magasztos volt; mégis munkássága során nem a hangzatos címeket viselő, hanem a világ legmegtiszteltebb emberei között találjuk, hanem a lenézettek és az ínségesek társaságában. Azért jöttem, mondta az isteni Tanító, hogy mentsem az elvesztettet (Mt 18:11). Igen, a menny Fenségesét mindig ott találjuk fáradozni a leginkább segítségre szoruló közt. Bárcsak Krisztus példája szegénykezésre készítené azok kifogásait, akik annyira beleszerettek szegény önmagukba, hogy finnyás ízlésük és magasztos hivatásuk rangján alulnak tartják segíteni a legmagatehetlenebbet. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 467. old.

Krisztus azért jött a földre, hogy mindenki elnyerhesse az üdvösséget. A Golgota keresztnél megfizette az elveszett világért a jóvátétel felülmúlhatatlan díját. Szerénysége, önfeláldozása az elbukott ember iránti mélységes szeretetét bizonyítja. Azért jött a földre, hogy megkeresse és megmentse az elvesztettet. Küldetése a bűnösökért történt, minden bűnösért, minden nyelvből és népből. Kifizette az árat mindenkiért, hogy megváltsa, egységre és összhangba hozza magával őket. Nem hagyta ki a legtevélygöbbit és a legbűnösebbet sem. Különösen azokért fáradozott, akik a legjobban rászorultak. Minél inkább szükségük van a megigazulásra, annál nagyobb Jézus megértése, annál mélyebb

az érdeklődése, annál buzgóbban fáradozik értük. Nagy, szerető szíve mélyen megindul azokon, akiknek állapota a legreménytelenebb, akik a leginkább rászorulnak az átalakító kegyelemre.

Az elveszett juh példázata Krisztusnak a tévelygők és elveszettek iránt érzett csodálatos szeretetét jelképezi. Nem marad azokkal, akik elfogadták mentését, nem arra áldozza minden idejét, hogy szeretetüket és hálaikat fogadja. Hanem otthagyja nyáját, mely szereti Őt, és elmegy a vadonba, viseli a nélkülözést, szembenéz a veszéllyel és a halállal. Keresi és megmenti a nyájtól eltévedt juhát, ami elpusztulna, ha vissza nem hozná. Amikor szorgos kutatás után rátalál, bár fáradt, sérült, éhes, nem várja el a legyöngült juhtól, hogy kövesse, nem hajtja maga előtt, hanem, ó, csodálatos szeretet! Gyöngéden karjára emeli, vállára veszi és viszi vissza a nyájhoz. Aztán meghívja szomszédait, hogy örvendezzenek az elveszetteknek, mely megkerült. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 603–604. old.

Vasárnap, január 31.: A megmentő Immánuel

Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa az Úrtól, de Jézusban szorosabb egységre jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé nem lehet széttépni. Örökre magához kötözött minket. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.” (Jn 3:16) Nemcsak azért adta, hogy a bűneinket hordozza, és mint áldozat meghaljon értünk, hanem Isten odaajándékozta a Megváltót az elbukott emberiségnek. Hogy biztosítson változhatatlan békeszándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy Krisztus eggyé váljon a teremtett családdal, és örökre megtartsa emberi természetét. Ez a záloga annak, hogy az Úr megtartja a szavát. „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz.” (Ésa 9:6) Fiának személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte. Az „embernek Fiával” osztja meg a világmindenség trónját. Az „embernek Fiát” „csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének” (Ésa 9:6) hívják. A VAGYOK

az összekötő kapocs Isten és az emberiség között, és kezével mindkettőt átfogja. Ő, aki „szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott” (Zsid 7:26), nem szégyell minket testvéreinek nevezni (lásd: Zsid 2:11). Krisztusban egyesül a földi és a mennyei család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a végtelen szeretet pedig keblére öleli az emberiséget. – *Jézus élete*, 25–26. old.

Kicsoda Krisztus? Ő az élő Isten egyetlen Fia. Ő olyan az Atya számára, mint egy szó, ami kifejezi gondolatát – egy hallható szó. Jézus Isten szava. A Megváltó mondta Filepnek: „Aki engem látott, látta az Atyát.” Szavai az Örökkévaló szavait visszhangozzák. Krisztus az Úr tökéletes kifejeződése, dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása.

Személyes lényként Isten önmagát nyilatkoztatta ki Fia által. Jézus, az Atya dicsőségének visszatükröződése és „valóságának képmása” (Zsid 1:3), míg a földön járt, emberi ábrázata volt. Üdvözítőként, de személyként jött a földre, és szintén személyként ment fel a mennybe. És szintén személyesen végzi közbenjárói szolgálatát a mennyben. Az Úr trónja előtt szolgál Ő értünk, aki „hasonló az ember Fiához” (Jel 1:13). – *Isten fiai és leányai*, 21. old.

Miben is áll a menny dicsősége: miben áll az üdvözültek öröme? Krisztus mindenben minden. Az üdvözültek Isten Bárányára leírhatatlan gyönyörűséggel tekintenek, és dics- és hálaéneket énekelnek neki, akit már a földön is szerettek és imádtak. Ezt az éneket tanulták és kezdték el énekelni már itt a földön. Megtanultak bízni Jézusban, s közben kialakult jellemük a menny számára. Szívük összhangban volt már itt lenn az Ő szívével. Olyan mértékű lesz az örömük Krisztusban, amilyen mértékben megtanultak itt bízni benne és szeretni Őt.

Isten kell lefoglalja folyton a gondolatainkat. Társalognunk kell vele utazás közben, s miközben kezünk munkát végez. Életünk minden tevékenységében és elfoglaltságában fel kell tennünk a kérdést: Mit akar az Úr, hogy cselekedjek? Hogyan lehetek kedves előtte, aki életét adta a megváltásomért? Ezáltal fogunk Istennel járni, ahogyan Énok is hajdanán, s elfogadhatjuk azt a bizonyosságot, amit ő is kapott, és pedig, hogy kedves volt Isten előtt. – *Our High Calling*, 61. old.

Hétfő, február 1.: Jézus keresztsége

Keresztelő Jánost Isten oktatta pusztai élete során. Tanulmányozta kinyilatkoztatásait a természetben és a Szentlélek vezetésével a próféták írásait is. Jézus Krisztus volt tanulmányának és elmélkedéseinek tárgya éjjel és nappal, annyira, hogy szíve-lelke és elméje teljesen megtelt ezzel a csodálatos képpel.

Szemlélte a királyt a maga szépségében, és önmagát teljesen elvesztette szem elől. Láta a szentség méltóságát, és felismerte saját tehetetlenségét és méltatlanságát. Isten üzenetét kellett hirdetnie. Az Úr erejében és igazságosságában kellett megállnia. Félelem nélkül lépett fel, mint a menny hírnöke, mivel az Eljövendőre tekintett. Bátran állhatott meg a földi uralkodók előtt, mivel azelőtt remegve hajtott térdet a királyok Királya előtt. – *Az evangélium szolgálói*, 54. old.

János trombitaként hallatta szavát. Ez volt a küldetése: „Hirdesd népemnek bűneiket és Jákob házának vétkeit.” (Ésa 58:1) Nem volt része tudós emberek iskoláiban. Tanítója Isten és a természet volt. Olyan emberre volt szükség Jézus útjának előkészítésére, aki eléggé bátor ahhoz, hogy az ősi próféták hangján szólva megtérésre hívja a romlott nemzetet. – *Szemelvények*, 2. köt., 148. old.

Isten népét azonban nem lehet megtéveszteni. E tanítások ellentmondanak a Szentírásnak. A hamis Krisztus a fenevadra és a fenevad képének imádjára mond áldást, pontosan azokra, akikre a Biblia tanúsága szerint a menny ki fogja tölteni elegyítetlen haragját. [...]

Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást, és szeretik az igazságot. A Biblia bizonyágtétele nyomán felismerik az álcázott csalót. A próba senkit sem fog elkerülni. A kísértés rostája megmutatja, ki az igazi keresztyén. Vajon Isten népe olyan szilárdan ragaszkodik az Igéhez, hogy érzékei nem fogják megcsalni? Fog-e ragaszkodni a Szentíráshoz – és csakis ahhoz – ebben a válságban? Sátán mindent megtesz, amire lehetősége van, hogy az a nap készületlenül találja őket. Ügyeikből akadályt kovácsol számukra; földi kincsekből csapdát állít nekik; nehéz, kimerítő terheket helyez rájuk, hogy az élet gondjaival

tülterhelt szívüket a megpróbáltatás napja tolvajként lepje meg. – *A nagy küzdelem*, 625. old.

Kedd, február 2.: Kövekből kenyeret

Sátán hozzánk is eljön, mint Krisztushoz megrázó kísértéseivel, hogy elégítsük ki az étvágyunkat. Jól tudja, mekkora hatalommal rendelkezik fölöttünk ezen a téren. Ádámot és Évát is az étvágy bűnös kielégítésével győzte le. Ezért vesztették el boldog otthonukat. A nyomorúság és a bűnök mekkora árja tölti be földünket Ádám bukása miatt! Az Úr egész városokat törölt el a föld színéről, mert aljas büntetteik és undorító vétkeik a mindenség szégyenfoltjává züllesztették őket. Összes bűnüknek a falánkság kielégítése az alapja. Az ősellenség a falánkságon keresztül uralkodott értelmükön egész életükben. Ezek maradhattak volna életben, de testi, szellemi és erkölcsi roncsként szálltak le a sírba. Jó egészségük és képességeik voltak, mégis mindezt odavetették az étvágy bűnös kielégítésének, ami arra vitte őket, hogy szabad utat engedjenek bűnös kívánságaiknak. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 561–562. old.

Bárhol legyen is az Istennek szentelt életű munkás, a Szentlélek is ott van vele. A tanítványoknak tett ígéret nekünk is szól. A Vigasztaló épp annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Lélek adja azt az erőt, ami a gyötrődő és küszködő lelket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengesége és hibája felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítónak látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek, hitben elmondott imáink hatására, megvigasztalja a szívünket.

Nem az a döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és szent élet nem elragadtatásból áll: hanem azt jelenti, hogy teljesen átadjuk Istennek az akaratomat. Azt jelenti, hogy élünk Isten minden Igéjével, amely az Ő szájából származik. Azt jelenti, hogy benne bízunk minden kísértésben – úgy a sötét, mint a fényes napokon is. Azt jelenti, hogy hitben járunk minden körülmények között, rendíthetetlen bizalommal

támaszkodunk rá, és megnyugszunk szeretetében. – *Az apostolok története*, 51. old.

Sátán megkérdőjelezte Jézus istenfiúságát. Az elutasítások olyan bizonyítékok voltak, amelyeket nem tagadhatott. Az istenség átvillant a szenvedő emberen. Az ördögnek nem volt ereje ellenállni a parancsnak. Megszégyenülten, dühtől görnyedten kényszerült visszavonulni a világ Üdvözítőjének közelségéből. Olyan tökéletes volt Krisztus győzelme, mint Ádám bukása.

Mi is ellenállhatunk a kísértésnek, és Sátánt távozni kényszeríthetjük. Jézus az Úr iránti engedelmességgel és hittel győzött. Így szól hozzánk az apostol által: „Engedelmeskedjetez azért az Istennek; álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetez az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.” (Jak 4:7–8) Nem menekülhetünk meg a kísértő hatalmától, hisz már legyőzte az emberiséget, és ha saját erőnkől próbálunk megállni, áldozatul esünk fortélyainak. Ám „erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos lesz” (Péld 18:10). Sátán retteg és menekül még a leggyengébb lélek elől is, aki az Ő hatalmas nevében talál menedéket. – *Jézus élete*, 130–131. old.

Szerda, február 3.: Újabb kísértés

A kísértő azt hitte, hogy kihasználhatja Krisztus emberi természetét, és elbizakodottságot ébreszthet benne. Az ördög ugyan csábíthat, de nem kényszeríthet bűnre. Azt mondta Jézusnak: „Vesd alá magad!” – bár tudta, hogy nem teheti meg, mert Isten közbelépne, hogy megmentse. Még Sátán sem kényszeríthette a Megváltót, hogy alávesse magát. Ha Jézus nem enged a kísértésnek, nem győzhetik le. A föld és a pokol összes hatalma sem kényszeríthette, hogy a legcsekélyebb mértékben is eltávolodjon Atyja akaratától.

A kísértő sohasem kényszeríthet minket arra, hogy gonoszt cselekedjünk. Nem irányíthatja értelmünket, hacsak mi magunk nem helyezük az ellenőrzése alá. Mielőtt Sátán hatalmat gyakorolhatna rajtunk, már akaratunk vele egyetért, és hitünk nem kapaszkodik bele Krisztusba. De minden dédelgetett bűnös vágy módot ad neki, hogy a lábát

megvesse. Minden olyan pont, ahol nem érzük el az isteni mértéket, nyitott ajtó a számára, amelyen bejöhet, hogy kísértsen és pusztítson. Minden hibánk kedvező alkalmat kínál, hogy a Megváltóba és az Írásokba vetett hitünket megingassa. – *Jézus élete*, 125. old.

Az elbizakodottság bűne és az Istenbe vetett tökéletes hit és bizalom hasonlítanak egymásra. Sátán azzal áltatta magát, hogy kihasználva Jézus emberi voltát, elérheti, hogy átlépje a bizalom és az elbizakodottság határát. Ezen a ponton sokan zátonyra futnak. Sátán hízelgés által próbálta megtéveszteni Krisztust. Elismerte, hogy az Üdvözítő helyesen tette, hogy a pusztában, a legmegpróbálóbbról körülmények között is hitt és bízott abban, hogy Isten az Ő mennyei Atyja. Most arra próbálta rávenni, hogy még egy bizonyítékot adjon arról, hogy teljesen az Úrra támaszkodik, és hisz benne: Ő Isten Fia. Így arra kérte, hogy vesse le magát a templom ormáról, mert ha valóban az, aki, úgy nincs mitől félnie, hiszen angyalok vannak mellette, hogy fenntartsák Őt. Az ördög bizonyosságot tett az Írásokban való jártasságáról. Ám a világ Megváltója nem ingott meg következetességében, és tökéletes hittel ragaszkodott Atyja megígért gondoskodásához. Noha az ellenség kezében volt ebben a különösen nehéz és veszélyes helyzetben, mégsem tette próbára szükségtelenül az Atya szeretetét és hűségét. Nem kísértette azzal Istent, hogy Sátán sugallatára elbizakodottan próbára tegye gondviselését. A csábító olyan Igével állt elő, ami az alkalomnak megfelelőnek tűnt. Azt remélte, hogy az idézetet a Megváltóra alkalmazva sikerrel viheti véghez terveit. Krisztus tudta, hogy a Mindenható valóban fenntartaná, ha Ő maga kívánta volna tőle, hogy vesse le magát a templomról. Az azonban nem bizonyítaná hitének erejét, ha Sátán indítványozására és az Atya óhaja ellenére az Ő védelmező gondoskodásával és szeretetével kísérletezne. Jól tudta, hogy Krisztus emberi természetének gyengeségét mutatta volna meg abban, ha tőle legyőzve és Atyja akarata ellenére azzal próbálta volna bizonyítani fenntartó szeretetét, hogy leveti magát a templomról. – *Szemelvények*, 1. köt., 282–283. old.

Csütörtök, február 4.: Hódolat az ördögnek

Sátán egy magas hegyre vitte fel Jézust, és panorámaszerűen elvontatta előtte a világ országait a maguk dicsőségében. A nap beragyogta a templomokat, a márványpalotákat, a termékeny földeket, a gyümölcs-csel megrakott szőlőskerteket. A bűn nyomai viszont rejtve maradtak. Krisztus tekintetét – hiszen az utóbbi időben csak homályt és pusztaságot látott – most lebilincselte a felülmúlhatatlan szépség, virágzás. Azután a kísértő hangja hallatszott: „Neked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom; azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz.” [...]

Amikor az ördög felajánlotta Krisztusnak a világ országait és dicsőségét, azt javasolta, hogy a Megváltó mondjon le a világ feletti királyságáról, és Sátán alattvalójaként uralkodjon. Ilyen uralmat reméltek a zsidók is. Evilági királyság után vágyakoztak. Ha Jézus beleegyezett volna, hogy ilyen királyságot ajánljon nekik, örömmel fogadták volna Őt. A világra azonban a bűn átka nehezedett annak összes keserűségével együtt. Jézus kijelentette a kísértőnek: „Eredj el, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj!” – *Jézus élete*, 129–130. old.

Az Úr Igéje ruházza fel az elmét a mennyei erő fegyvereivel, hogy győzhessen az ellenség fölött. Boldog az az ember, aki mikor kísértések érik, felfedezi, hogy lelke bővölködik a Szentírás ismeretében, s menedéket talál a mennyei ígéretekben. „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened” – mondta a zsoldáros.

Ez a „beszéd” legyen mindig a szívünkben és ajkunkon. A „meg van írva” pedig legyen a horgonyunk. Akik Isten Igéjét használják szövétnekként, felismerik az emberi szív gyengeségeit, de azt az erőt is, amelyet az Atya kegyelme nyújt minden szentségtelen indíték megfékezése érdekében. Szívük folyton imádkozik, és őket szent angyalok őrzik. Amikor özönvízként rohanja le őket az ellenség, a Szentlélek zászlóként áll fölöttük. Szívükben összhang van, mivel őket az igazság értékes és erőteljes befolyása uralja.

Az Ige kommunikációs csatorna az élő Istennel. Aki az Igéből táplálkozik, megtermi a jó cselekedetek gyümölcseit. [...] Felfedezi az igazság

gazdag tárnáit, melyek felkutatására úgy kell ásnia, ahogy az elrejtett kincskeresők tették. Mikor kísértések veszik körül, a Szentlélek eszébe juttatja a megfelelő szavakat a kísértés visszaverésére, amikor épp a legnagyobb szüksége van rá, hogy a leghatékonyabban felhasználhassa azokat.

Sokkal jobban kellene ismernünk a Bibliát. Ha a Szentírás megtanulására szentelnénk életünket, számos kísértés előtt bezárnánk az ajtót. Gyertek, vessünk gátat Sátán kísértéseinek a „meg van írva” kijelentéssel! Hitünket és bátorságunkat próbára tevő nézeteltérésekkel fogunk szembenézni, de ezek még erősebbé tesznek, ha a kísértést azzal a kegyelemmel győzzük le, amelyet Jézus bocsát a rendelkezésünkre. Csak hinnünk kell. Kételyek nélkül kell kapaszkodnunk az Ő ígéreteibe. – *The Faith I Live By*, 8. old.

Péntek, február 5.

További tanulmányozásra: *Jézushoz vezető út*, 62–63. old.

7. tanulmány

Jézus tanításai és a nagy küzdelem

Szombat délután, február 6.

Az embereket nem az Úrról alkotott emberi felfogások tanulmányozására készítette, hanem megtanította őket, hogy úgy tekintsenek rá, ahogy ki van nyilatkoztatva az Ő művében, Igéjében, és végtelen bölcsessége révén elméjüket összekapcsolta a végtelen Isten elméjével.

Az emberek „csodálkoztak az Ő tudományán, mert beszéde hatalmas volt” (Lk 4:32). Korábban senki sem beszélt ilyen hatalommal, s nem keltette fel az érdeklődésüket, vágyaikat, testük, elméjük és lelkük tulajdonságait.

Krisztus rokonszenve és tanításai magukba foglalták az egész világot. Az életben sosem fordulhatnak elő olyan körülmények vagy válságok, amelyeket tanításaiban előre ne látott volna, s amelyekre alapelvei ne tartalmaznának tanítást. Ő a tanítók Fejedelme, akinek szavai vezetni fogják munkatársait az idők végéig. – *Előtted az élet*, 81–82. old.

Jézus tanítási módszere kellemes és vonzó volt, s mindig az egyszerűség jellemezte. Jelképekben és példázatokban tárta fel a mennyország titkait, amelyek otthonosan hangoztak hallgatói számára, s az egyszerű hívők örömmel fogadták, mert megértették szavait. Krisztus sosem használt ismeretlen kifejezéseket, amelyek megértésére szótárakra lett volna szükség.

Feltárta Isten országának magasztos vetületeit a földi életből vett példák által. Együtt érző és kedves szeretetével megvidámította, megvigasztalta és tanította hallgatóit, beszéde kegyelemmel volt átitatva, hogy a lehető legvonzóbb módon közölhesse hallgatóságával az igazság kincseit. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 240. old.

Krisztus minden korábit túlszárnyaló tudományt is közölhetett volna, és háttérbe szoríthatott volna minden egyéb felfedezést. Titkot titok után fejthetett volna meg, és az idők végéig e csodálatos kinyilatkoztatásokra összpontosíthatta volna az egymást követő generációk élénk és mélyen gondolkodó elméjét. De egy pillanatot sem akart elvenni a megváltás tudományának tanításából. Idejét, képességeit és életét csak eszköznek tekintette, és megváltásra használta. Azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett; és célját nem akarta szem elől veszíteni. Nem engedte, hogy ettől bármi is eltérítse.

Jézus csak hasznosítható tudományt tanított. Tanítása az emberek szükségleteire, helyzetére és a gyakorlati életre szorítkozott. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 448. old.

Vasárnap, február 7.: A nyugalom fajtái

Az emberek saját kényük-kedvük szerint készítenek maguknak igát, ami könnyűnek és viselésre kellemesnek tűnhet, ami azonban végül épp az ellenkezőjét igazolja. Krisztus látja ezt, és így szól: „Vegyétek magatokra az én igámat. Az iga, amit ti választottatok, mert azt hiszitek, hogy az a megfelelő számotokra, egyáltalán nem nektek való. Vegyétek föl az én igámat, és tanuljátok meg tőlem azokat a leckéket, amelyeket feltétlenül el kell sajátítanotok.”

Nem az a feladatotok, hogy önmagatoknak terheket és nehézségeket okozzatok. [...] Gyakran azt hisszük, hogy túl nehéz viselnünk a terheket, s ez sokszor így is van, mivel nem Isten rakott ránk terheket. Ámde amint felvesszük az Ő igáját, és terheit viseljük, bizonyoságot tehetünk róla, hogy Krisztus igája jó, és az Ő terhe könnyű, mivel Isten adta azokat, és Ő készített fel bennünket azok hordozására.

Az iga azonban nem biztosít szabad, kényelmes és önmagunkkal szemben engedékeny életet. Krisztus élete áldozattal és önmegtagadással volt tele. Ennek értelmében az Ő igazi követője szelíden és kitartó szeretettel fog Mestere nyomdokaiban járni s haladni előre az életben, és egyre több ihletést és vezetést kap majd az Üdvözítő életét szemlélve. – *Our High Calling*, 100. old.

Jó időben a szülők sétáljanak gyermekeikkel a mezőn vagy az erdőben. A természet szépségei között mondd el nekik a szombat beiktatásának okát. Ecseteld nekik a teremtés lélegzetelállító munkáját. Mondd el, hogy a föld, mikor Isten kezéből kikerült, szent és szépséges volt. Minden virág, minden bokor, minden fa megfelelt szándékának. Amin csak a szem megpihent, minden szép volt, és az Úr szeretetének gondolataival töltötte be az értelmet. Minden hang az Atya hangjával összecsendülő dallam volt. Mutass rá, hogy a bűn rontotta meg az Alkotó tökéletes munkáját, hogy a tövises és bogáncsok, a bánat, fájdalom és halál mind az engedetlenség következménye. Hadd lássák, hogy a föld még mindig Isten jóságát hirdeti, még ha a bűn meg is rontotta. A zöld mezők, a karsú fák, a ragyogó verőfény, a felhők, a harmat mind a Teremtőről tanúskodik. Egyetlen esőcsepp, egyetlen fénysugár sem hull a hálátlan földre anélkül, hogy ne az Úr türelmét és szeretetét bizonyítaná. [...]

Mikor a nap lenyugszik, ima és dicsérő ének jelezze a szent órák végét. Hívjátok meg Istent, legyen veletek a munkahét gondjainak idején is.

A szülők így tehetik a szombatot azzá, aminek lennie kell: a hét legörömtelibb napjává. Arra nevelhetik gyermekeiket, hogy örömként, napok napjaként, az Úr szent, tiszteletreméltó napjaként tekintsenek rá. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 358–359. old.

Hétfő, február 8.: Vetés és aratás

Az evangélium magva sokszor tövises és kártevő gyomnövények közé hull. Ha nem történik erkölcsi átalakulás a szívben, ha régi szokásait, életformáját és bűnös életét nem hagyja el, ha a sátáni tulajdonságokat nem távolítja el lelkéből, azok elfojtják a termést. Megterem a tövis, és elnyomja a búzát.

Isten hatalma csak abban a szívben tud eredményes munkát végezni, ami állandóan jó talajt képez az igazság drága magvai számára. A bűn tövisei minden talajban megteremnek. Nem kell művelni őket. De gondosan ápolni kell a jellem szép vonásait. A tüske és a tövis mindig elő akar bújni. A tisztogatást tehát soha nem szabad abbahagyni. Ha szívünket nem tesszük ki állandóan a mennyei hatásnak, ha a Szentlélek

nem csiszolja és nemesíti szüntelenül jellemünket, akkor a régi szokások újra jelentkeznek az életünkben. Hiába mondjuk, hogy hiszünk az evangéliumban. Ha az evangélium nem szentel meg bennünket, hitvallásunk semmit sem ér. Ha nem győzzük le bűneinket, akkor bűneink győznek le minket. A tövisek, amiket bár levágtunk, de nem téptünk ki gyökerestül, rohamosan növekedésnek indulnak, mígnem elárasztják lelkünket. – *Krisztus példázatai*, 50–51. old.

Krisztus a magvetőről szóló példázatában azt szemlélteti, hogy a talajon múlnak a magvetés különböző eredményei. A magvető és a mag mindegyik példában ugyanaz. A Mester e példákkal azt tanítja, hogy ha Isten Igéje nem ér el eredményt a szívünkben és életünkben, annak okát magunkban kell keresnünk. Az eredmény nem független az akaratunktól. Az igaz, hogy nem tudjuk önmagunkat megváltoztatni, de tudunk dönteni, és tőlünk függ, hogy mivé akarunk válni. Nem kell megmaradnunk útszéli vagy köves talajú, sem pedig tövisekkel körülvett hallgatóknak. Az Úr Lelke állandóan azon munkálkodik, hogy megtörje azt az elvakító varázst, ami a világ fogságában tartja őket. Megpróbálja felébreszteni bennük a maradandó kincsek utáni vágyat. Ők azért válnak közömbössé, nemtörődömmé Isten szavával szemben, mert ellenállnak a Szentléleknek. Mindenki maga felelős szíve keménységéért, ami miatt a jó mag nem ver gyökeret, és gonoszsága növekedéséért, ami meggátolja a jó mag kifejlődését.

Művelnünk kell szívünk kertjét. Mélységes bűnbánatnak kell felszántania a talajt. Ki kell irtani a mérgező, sátáni hajtásokat. Azt a talajt, amit egyszer már belepett a tövis, csak szorgalmas munka árán lehet termővé tenni. Az emberi szív bűnös hajlamait is csak buzgó igyekezettel, Jézus nevében és erejével lehet leküzdeni. Az Úr erre szólít fel prófétája által: „Szántatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé!” (Jer 4:3) „Vessetek magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint!” (Hós 10:12) Ezt a munkát Jézus akarja elvégezni értünk, és arra kér, hogy ebben legyünk a munkatársai. – *Krisztus példázatai*, 56. old.

Kedd, február 9.: Sziklára építeni

Isten értelmi és erkölcsi erőt adott, ám igazából mindenki saját jellemének az építője. Ez az építmény minden egyes nappal a határidő lejártához közeledik. Az Ige figyelmeztet, hogy vigyázzunk, miként építünk, s nézzük meg, hogy épületünk örök alapokon áll-e. Eljön majd az idő, amikor kiderül, hogy milyen az épületünk. Most van itt az ideje, hogy mindenki az Úrtól kapott képességeit ápolja, hogy olyan jellemet alakíthasson ki, ami hasznos itt e földön, de majd az eljövendő, jobb életben is.

A Krisztusba, mint személyes Megváltóba vetett hit ad erőt és tartalmat a jellemnek. Akik őszintén hisznek Jézusban, nyugodtak lesznek, tudva, hogy Isten szeme nyugszik rajtuk, s hogy az emberek ítélőbírója mérlegeli erkölcsi értéküket, és az értelmes mennyei lények figyelnek jellemük építésére. – *Tanácsok szülőknak, tanítóknak és tanulóknak*, 222–223. old.

A hívőknek a Megváltó az erős alap. Ők a sziklára esnek rá, és szétzúzódnak. Ők képviselik a Krisztusba vetett hitet és az alárendelődést. A sziklára esni és szétzúzatni annyi, mint feladni önigazultságunkat, s gyermeki alázattal járulni Krisztushoz, vétkeinket megbánva, úgy, hogy hiszünk megbocsátó szeretetében. Ugyancsak hit és engedelmesség által épülünk fel Jézuson, mint fundamentumunkon.

Erre az élő kőre egyaránt építhetnek zsidók és pogányok. Ez az egyetlen alap, melyre biztosan építhetünk. Mindenki számára elég széles; és elég erős, hogy elhordozza az egész világ súlyát, terhét. A Krisztussal, az élő kővel fenntartott kapcsolat által mindenki élő kővé válik, aki erre az alapra épít. Sokakat saját erőfeszítéseik faragnak, fényeznek, szépítenek, mégsem lehetnek „élő kövek”, mert nincsenek összeköttetésben a mennyyel. E nélkül a kapcsolat nélkül senki sem tartatik meg. Ha nincsen bennünk a Megváltó élete, nem állhatunk meg a kísértés viharaiban. Örök biztonságunk függ attól, erős alapra építkezünk-e. Ma tömegek építenek ki nem próbált alapra. Ha ömlik az eső, tombol a vihar, eljön az ár, házuk összeomlik, mert nem az örök Sziklára, a fő szegletkőre, Krisztus Jézusra alapoztak. – *Jézus élete*, 599–600. old.

Ha ápolnátok az Üdvözítő gondolatait, munkásságát és jellemét, készek lennétek elmélyülni az igazság bányájában, hogy az értékes drágakövek birtokába juthassatok. Krisztus jellemét értékelve és Istennel közösségben eljuttok oda, hogy meggyűlöljétek a bűnt. A mennyei dolgok felett elmélkedve és Énokhoz hasonlóan az Úrral járva félretesztek minden akadályt és megkörményező bűnt, és kitartással fogtok szaladni a cél felé. [...] Építményünknek a mennyei Sziklán, Jézus Krisztuson kell állnia, különben nem fogja átvészelni a vihart. – *Lift Him Up*, 237. old.

Szerda, február 10.: „Ne ítéldj!”

Gyakran félreérthetetlenül meg kell mondanunk az igazságot és a tényeket a tévelygőknek, hogy felismerjék és megértsék hibájukat, és megjavuljanak. De ezt mindig szánakozó gyöngédséggel végezzük, ne pedig durván vagy zord szigorral, hanem gyöngeségünket szem előtt tartva, nehogy mi is kísértésbe essünk. Ha valaki hibát követett el, belátja és elismeri tévedését, ahelyett, hogy megbántanánk őt, és fölnagyítanánk a dolgot, inkább vigasztaljuk. Krisztus mondta a hegyi beszédben: „Ne ítéldetek, hogy ne ítéltessetek. Mert amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek néktek.” Üdvözítőnk nem helyeselte az elhamarkodott ítélezést. „Mért nézed a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” Gyakran előfordul, hogy míg valaki gyorsan fölismeri testvérei hibáit, maga súlyosabb tévedésben lehet vétkes anélkül, hogy észrevenné.

Krisztus követői úgy bánjanak egymással, amint ők szeretnék, hogy az Úr bánjon hibáikkal és fogyatékoságaikkal, mert hisz valamennyien követünk el hibát. Mind szánalomra és bűnbocsánatra szorulunk. Jézus beleegyezett, hogy emberi természetet öltson, hogy tudja, miként sajnálkozzék, miként könyörögjön Atyjánál a bűnös, tévelygő halandóért. Önként vállalta, hogy az ember védelmezője lesz, megalázkodott, hogy megismerje a teremtményeit környező kísértéseket, hogy menedékkül szolgálhasson a kísértésbe esetteknek, hogy gyöngéd Főpap legyen: olyan, akire számítani lehet. – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 93. old.

Nem tekinthetjük csekély dolognak, mikor másokról rosszat mondunk, vagy pedig magunkat tesszük meg embertársaink indokainak és cselekedeteinek bíráivá: „Aki kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírója vagy a törvénynek.” (Jak 4:11) Csak egy bíró van: az Úr, „aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait” (1Kor 4:5). Azért mindaz, aki magára veszi azt a felelősséget, hogy elítélje és kárhoztassa embertársait, bitorolja a Teremtő jogát.

A Biblia különösképpen arra tanít bennünket, óvakodjunk megvádolni azokat, akiket Isten követeiként hívott el ezen a földön. – *Pátriárkák és próféták*, 385–386. old.

Krisztus jellemének tökéletessége lebegjen a szemetek előtt! Ha emberi ítékezés és vád ér benneteket, ne feledjétek, hogy Isten egyetlen embert sem hatalmazott fel arra, hogy ítélkezzen a társán. Vessétek mindenkor bizodalmatokat az Úrba, és fel fogjátok fedezni, hogy Ő képes mindenható erejével támogatni benneteket. Ő lesz a mindenütt jelenvaló és teljes mértékben elégséges védelem a viták és vádak ellen, amelyeket Sátán sugall, hogy kételyt hintsen el, meggyengítsen és elbátortalanítsen. [...]

A bűnösök barátja tudja, hogy kell segítenie, hogy erőt és áldást nyújtson mindazoknak, akik miután bűnbe estek, az Úrhoz térnek. A teljes szívvel Istent kereső minden szükségben meg fogja találni benne a segítséget. Ő meghallja a megbánás imáit, megbocsát a megtérő bűnösnek, és kegyelmének gazdagságával helyreállítja őt. – *The Upward Look*, 348. old.

Csütörtök, február 11.: „Én tiveletek vagyok minden nap”

„Immánuel, velünk az Isten.” Ez sokat jelent számunkra. Micsoda átfogó alapja ez a hitünknek! A halhatatlanság mekkora reménységét jelenti ez a hívő lélek számára! Az Atya velünk van Jézus Krisztus által, hogy a menny felé vezető utunk minden lépésében kísérjen bennünket. A Szentlélek vigasztalóként áll mellettünk, s amikor eltévedünk, mutatja

az utat, enyhíti fájdalmaikat és megvéd a kísértéstől. „Ő, mekkora Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége!” – *Isten fiaí és leányai*, 295. old.

Mindannyiunknak meg kell tanulnunk az Üdvözítőnkbe vetett különleges bizalom leckéjét. Úgy kell bízunk mennyei Atyánkban, ahogy egy gyermek bízik földi szüleiben, s hinnünk kell, hogy Ő a mi javunkra munkálkodik életünk minden területén, és a lelkek ellenségével vívott küzdelmünk minden csatakiáltása eljut hozzá, és valahányszor szükségünk van rá, segítséget küld. Ha hittel kérjük, megsegít minden kísértésben. Most ezt a leckét kell megtanulnunk.

Bízhatok Üdvözítőmben: Ő megsegít ma, amikor az ellenség kísértéseivel kell küzdenem, s kegyelme által adja meg a győzelmet. – *In Heavenly Places*, 118. old.

Jézus nem biztatta őket könnyű munkával, ellenben megmutatta, hogy a gonosz milyen szörnyű fegyverekkel száll szembe velük. Küzdeniük kell majd „fejedelemségek ellen, hatalmasságok ellen, az élet sötét-ségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12). Ebben a harcban azonban nem lesznek egyedül, mert Ő velük van, és ha hittel haladnak előre, a Mindenható pajzsa takarja be őket. Meghagyta, hogy bátran és állhatatosan küzdjenek, mert a mennyei seregek mindenkinél hatalmasabb Vezetője harcol velük egy sorban. Minden intézkedést megtett, hogy feladatukat végrehajthassák, és vállalta a felelősséget az eredményért. Amíg szavára hallgatnak, és vele egyetértésben dolgoznak, nem vallhatnak kudarcot. Menjetek el minden néphez – szolt hozzájuk –, a világ legtávolabbi részére is, én ott is veletek leszek. Hittel és bizalommal dolgozzatok, mert én nem hagylak el benneteket sohasem. Mindenkor veletek leszek, hogy segítsek kötelességetek teljesítésében. Vezetlek, vigasztallak, megszentellek, támogatlak benneteket, hogy olyan szavakat szóljatok, melyek az emberek figyelmét a menny felé irányítják. – *Az apostolok története*, 29. old.

8. tanulmány

Bajtársak

Szombat délután, február 13.

A keresztényeknek fel kell készülniük arra, ami nemsokára meglepetésszerűen szakad a világra. Az Úr Igéjének szorgalmas tanulmányozásával készülhetnek fel erre, és azzal, hogy igyekeznek életüket előírásaival összhangba hozni. Az örökkévalóság végtelenül súlyos kérdései többet követelnek elméleti vallásosságnál; többet a szavak és formások vallásánál, amiből kimaradt az igazság. Isten megújulást és reformációt kíván. A Biblia szavának és csakis a Bibliának kell megszólalnia a szószéken. De a Szentírást megfosztották hatalmától, és ezért alább szállt a lelkiség mércéje. – *Próféták és királyok*, 626. old.

Ha megengedjük, hogy jelentéktelen célok vonják el a figyelmünket, és ezek miatt elfelejtjük Krisztust, vagy azért hagyjuk el Őt, hogy valakinek a társaságát elfogadhassuk, olyan útra lépünk, ami eltávolít Istentől és a mennytől. Jézus legyen minden elfoglaltságunk és érzelmeink legfőbb középpontja, s akkor benne és az Ő lelkületével fogunk élni. – *Our High Calling*, 61. old.

Az Atya Szentlelket ígért mindazoknak, akik a győzelemért harcolnak, hogy fenséges megnyilvánulásain keresztül természetfeletti erővel ruházta fel az emberi eszközt, és Isten országának titkaira tanítsa a tudatlant. A Lélek hatalmas segítségére csodálatos ígéret számunkra. Mit érne nekünk Isten egyszülött Fiának magalázkodása, a ravasz ellenség kísértéseinek elhordozása, egész földi életének küzdelme és az gonoszok megmentéséért felvállalt kereszthalála, ha nem kaptuk volna meg a Szentlélek folyamatosan munkálkodó és újjáteremtő segítségét arra, hogy a világ Megváltójának munkáját hatékonyá tegye az életünkben? – *Szemelvények*, 3. köt., 137. old.

„A világban nehézségeitek adódnak” – figyelmeztetett Krisztus, de bennem békességetek lesz. A keresztények próbái, a szomorúság, a bal-szerencse, a gyalázkodás mind az Úrtól küldött eszközök, hogy elválassza a polyvát a búzától. Büszkeségünk, önzésünk, bűnös szenvedélyeink és a világi gyönyörök szeretete olyan bűnök, amiket le kell győznünk. Isten megengedi a szenvedéseket, hogy próbára tegyen, megvizsgáljon, és kimutassa, milyen gonoszságok lappangnak a jellemünkben. Erejével és kegyelméből mégis győznünk kell, hogy részesülhessünk a mennyei természetben, és megmeneküljünk a romlottságtól, ami a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Pál apostol így buzdít: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” A szenvedések, keresztetek, kísértések és különféle próbaink isteni eszközök, hogy finomítsanak, megszenteljenek és fölkészítsenek minket a mennyei csűrök számára. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 115. old.

Vasárnap, február 14.: Péter elhívása

Amikor a csodálatos halászat alkalmával Krisztus isteni hatalma nyilvánvalóvá vált, Péter az Üdvözítő lába elé vetette magát, és így kiáltott: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5:8) A hegyen összegyűlt sokaság közül is némelyek a tudatára ébredtek Krisztus tisztasága láttán, hogy ők a „nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen” (Jel 3:17) emberek, akik egyszersmind sóvárogva vágyakoznak Isten üdvösséget adó kegyelme után. A Megváltó üdvözlő szavai reménységet ébresztettek bennük; látták és felismerték, hogy életükre a menny áldása száll.

Jézus azoknak is följánlotta az élet kelyhét, akik azt tartották, hogy gazdagok, dúsgazdagok, semmire sincs szükségük, ezért megvetően fordultak el a kegyes ajándéktól. Aki egészségesnek tartja magát, és azt képzei, hogy elég jó, tehát elégedett az állapotával, nem törekszik arra, hogy az Üdvözítő kegyelmében részesüljön, és isteni jellemének részesévé váljék. A kevély nem érez hiányt, ezért bezárja szívét Krisztus és a ki-mondhatatlan áldások előtt, melyek adományozására Urunk a Földre

jött. A maguk szemében gazdagok és dicséretre méltók nem kérnek hit-
tel, ezért nem is részesülnek Isten áldásában. Úgy érzik, nincs szükségük
semmire, ezért üresen távoznak. Akik viszont tudják, hogy nem
menthetik meg magukat, és a saját erejükből szent cselekedetekre sem
képesek, nagyra értékelik azt a segítséget, melyet a Mindenható nyúj-
that. Ezek a lelki szegények, őket nevezi Jézus áldottnak. – *Gondolatok
a hegyibeszédről*, 6–7. old.

Ő, aki a galileai halászoknak ezt mondta: „Vessétek ki hálóitokat
fogásra”, és aki – miután engedelmeskedtek – szakadásig megtöltötte
hálóikat, azt akarja, hogy népének ez bizonyosság legyen arra, mit fog
most értük tenni. Még ma is él és uralkodik ez az Isten, aki Izrael gyer-
mekeinek mennyei mannáat adott a pusztában. Ő fogja vezetni népét,
ügyességet és értelmet ad abban a munkában, aminek elvégzésére hiva-
tottak. Bölcsességgel áldja meg őket, akik igyekeznek lelkiismeretesen
és értelmesen végezni feladatukat. Övé a világ, és Ő bővülködik anyagi
eszközökben, hogy megáldja mindazokat, akik áldására kívánnak lenni
másoknak.

Nézzünk hittelt az ég felé! Ne csüggedjünk el a látszólagos kudarcok
miatt, és ne kedvetlenülítsen el minket a késedelem. Dolgozzunk jóked-
vel, reménnyel, hálásan, és higgyük, hogy a föld gazdag, begyűjtésre kész
kincseket tartogat a lelkiismeretes munkásoknak, és aranyból és ezüst-
ből értékesebb dolgokat tárol. A hegyek és dombok változnak; a föld
előregszik, mint a ruha; de Isten áldása, ami a pusztában asztalt terített
népének, soha nem múlik el. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 200. old.

A legfontosabb lecke, amit meg kell tanulnunk, hogy meg kell ismer-
nünk Isten akaratát, még ha próbák is érnek, és akaratának ismeretében
engedelmeskednünk kell neki kertelés nélkül. Az ilyen engedelmesség
mindig elnyeri jutalmát.

Mi volt Péter engedelmességének az eredménye? „Ezt megtéve ha-
laknak nagy sokaságát kerítették be; szakadozott pedig az ő hálójuk. In-
tettek azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és
segítsenek nekik. És eljőve megtöltötték mind a két hajót, annyira, hogy
csaknem elsüllyedtek.” (Lk 5:6–7) – *The Upward Look*, 288. old.

Hétfő, február 15.: „Vele legyenek”

A tanítványok oktatásakor Jézus a város zűrzavarából való visszavonulást választotta, mert a mezők és halmok csöndje jobban összhangban állt az önmegtagadás leckéivel, melyeket meg akart tanítani nekik. Szolgálata során szívesen gyűjtötte maga köré az embereket a kék ég alatt, a füves domboldalon vagy tóparton. Itt, ahol saját teremtett műve vette körül, hallgatóinak gondolatait a mesterséges dolgokról a természetiekre terelhette. A természet növekedése, fejlődése feltárta országának alapelveit. Amikor feltekintünk Isten hegyeire, látjuk kezének csodálatos műveit, a mennyei igazság értékes leckéit ismerhetjük meg. A természet dolgai Krisztus tanítását ismétlik. Így van ez mindenkivel, aki szívében meggy ki a mezőkre Jézussal. Érzi, hogy szent befolyás veszi körül. A természet dolgai megtestesítik az Úr példázatait, ismétlik tanácsait. Amikor a természetben kapcsolatba kerülünk az Úrral, a gondolatok felemelkednek, a szív pedig nyugalomra lel. – *Jézus élete*, 291. old.

A Megváltó tanítványai képzésénél a kezdetben lefektetett nevelési tervet követte. Az első tizenkét kiválasztott tanítvány – néhány másikkal együtt, akik szükségleteik szolgálata által időről időre kapcsolatba kerültek vele – alkották Jézus családját. Ők vele voltak a házban, az asztalnál, a belső szobában, a mezőn. Elkísérték utazásaiban, osztoztak próbáiban és viszontagságaiban, és erejükhöz mérten csatlakoztak munkájához.

Krisztus néha akkor tanította őket, amikor együtt ültek a hegyoldalon, a tengerparton, a halászhajóban vagy útközben. Bármikor szólt a sokasághoz, a tanítványok alkották a belső kört. Szorosan a közelébe húzódtak, hogy semmit se veszítsenek el tanításaiból. Figyelmesen hallgatták, arra sóvárogva, hogy megértsék az igazságokat, amelyeket tanítaniuk kell majd minden országban és korban. – *Előtted az élet*, 84–85. old.

Isten úgy fogadja az embert, ahogy van: földi jellemvonásaival együtt; kiképzti szolgálatára, ha nevelhető és tanul tőle. Nem azért választja ki, mert tökéletes, hanem fogyatékságai ellenére is éppen azért, hogy az igazság ismerete és gyakorlása által átalakulhasson Krisztus kegyelmével az Ő képására. – *Jézus élete*, 294. old.

Jézus megtanítja gyermekeit, hogy minden lehetőséget megragadjanak, amikor olyan ismereteket szerezhetnek, amik bölccsé teszik őket az üdvösségre. Krisztus ügyének gondos, tettekre kész munkásokra van szüksége. Széles területek nyílnak meg a Márták előtt, akik buzgón akarják végezni a vallásos munkát. Először azonban üljenek le Máriával Jézus lábához! Krisztus kegyelme szentelje meg a szorgalmat, az igyekezetet, az energiát – ekkor az élet legyőzhetetlen erővé válik a jó számára. – *Jézus élete*, 525. old.

Kedd, február 16.: Jézus hatalma a természet erői felett

Annyira lefoglalta őket a menekülésért vívott küzdelem, hogy el is felejtették: az Üdvözítő is a fedélzeten van. Most, mikor látták, munkájuk hiábavaló, és halál vár rájuk, eszükbe jutott, kinek a parancsára indultak el a túlsó partra. Jézusban volt egyedüli reménységük. Erőtlenességükben, kétségbeesésükben felkiáltottak: „Mester, Mester!” (Lk 8:24) Ám a sűrű sötétség elrejtette Őt szemük elől. Hangjukat elnyelte a tomboló vihar – semmi válasz nem érkezett. Kétség és rettegés hálózta be őket. Elfeledkezett róluk Jézus? Aki győzött a betegség, a démonok, sőt, még a halál fölött is, most nincs ereje, hogy segítsen tanítványain? Vagy nem érdekli a nyomorúságuk?

Soha senki nem ejtette ki ezt úgy, hogy ne talált volna meghallgatásra. Miközben a tanítványok végső erőfeszítéssel megragadják evezőiket, Jézus felkel. Ott áll tanítványai körében, miközben tombol a vihar, a hullámok átcsapnak fölöttük, és villám világítja meg arcát. Felemeli kezét – amit gyakran tett, mikor irgalmasan cselekedett –, és így szól a haragos tengerhez: „Hallgass, némulj el” (Mk 4:39)

A vihar megszűnik. A hullámhegyek alásnek, elcsendesednek. A felhők eltakarodnak, előtűnnek a csillagok. A hajó már a nyugodt tengeren pihen. Ekkor Jézus odafordul tanítványaihoz, és szomorúan megkérdi: „Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?” (Mk 4:40) – *Jézus élete*, 334–335. old.

Adjunk hálát Istennek, hogy nem hagy magunkra! Ez képezi a védelmünket. Sátán sosem vezethet örök pusztulásra senkit, akit Krisztus

készített fel a kísértésre az Ő közbenjárása által, mivel benne minden lélek számára biztosított a kegyelem, és megvan a menekülés útja, hogy senki se kerülhessen az ellenség karmai közé.

Az ördög sok erőteljes kísértést készít elő, és ezekkel támadja Isten népét. Úgy van feljegyezve, hogy ordító oroszlátként jár fel és alá, keresi a figyelmetlen lelkeket, akiket aztán becsaphat álnokságával, míg végül pusztulásra nem vezet. Jézus nélkül egyetlen lépésünknel sem vagyunk biztonságban. Ám micsoda értékes vigaszt találunk a következő szavakban: „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzon a te hited.” Sátán nem a polyvát rostálja: ő azt akarja, hogy a búza kerüljön a kezébe. Így tehát folyton és bátran imádkozzunk! – *That I May Know Him*, 286. old.

Szerda, február 17.: Ki a nagyobb?

Bárkinek lehetnek jelentős jellemhibái, ám amikor Jézus igazi követője lesz, a mennyei kegyelem ereje által új teremtté válik. Átalakítja és megszenteli őt Krisztus szeretete. Ám ha egyesek azt állítják, hogy keresztények, miközben a vallás nem változtatta őket új emberré, ezek a férfiak vagy nők – Krisztus jellemének és indulatainak élő képviselői – már nem az övéi. – *Életszentség*, 55. old.

A tanítványok, bár külsőleg mindent elhagytak Jézus kedvéért, szívükben nem szűntek meg nagy dolgokat igényelni maguknak. Ebből a lelkületből alakult ki az a vizsály, hogy ki a nagyobb. Ez az, ami közéjük és Krisztus közé ékelődött, ami miatt alig-alig volt rokonszenves nekik önfeláldozó küldetése, s olyan lassan értették meg a megváltás titkát. Ha a kovász teljesen kifejtheti hatását, romlást és pusztulást okoz – ugyanezt teszi az önző lelkület is, ha ápolgatják: beszennyezi és tönkreteszi a lelket.

Urunk mai követői között is, csakúgy, mint régen, mennyire elterjedt ez az alattomos, leplezett bűn! Milyen gyakran beszennyezi a Megváltóért végzett szolgálatunkat, egymással való közösségünket az önfelmagasztalás titkos vágya! Milyen tette kész az önmagunkat kitüntető gondolat, az emberi elismerés utáni vágy! Az én szeretete, az Isten által kijelölnél könnyebb út keresése vezet oda, hogy az isteni előírásokat

emberi elméletekkel és hagyományokkal helyettesítjük. – *Jézus élete*, 409. old.

Krisztus más elvekre alapozta országát. Az embereket nem hatalomra, hanem szolgálatra hívta, az erőseket, hogy a gyöngék fogyatékosságait hordozzák. Az erő, a rang, a tehetség, a műveltség mind nagyobb kötelezettséget rótt birtoklójára embertársainak szolgálatában. Krisztus legkisebb tanítványára is érvényes: „Minden tiérettetek van.” (2Kor 4:15)

„Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért.” (Mk 10:45) Tanítványai közt Jézus minden tekintetben gondviselő teherhordozó volt. Osztozott szegénységükben, önmegtagadást gyakorolt miattuk, előttük járt, hogy egyengesse a nehéz terepet, és most nemsokára befejezi földi munkáját: leteszi életét. Annak az alapelvnek, mely szerint Krisztus élt, kell mozgósítania az egyháznak, testének, tagjait. Az üdvösség terve és alapja a szeretet. Az Üdvözítő országában azok a legnagyobbak, akik a példáját követik, és nyájának pásztoraiként cselekszenek. – *Jézus élete*, 550. old.

Jézus azt tanította tanítványainak, hogy az Ő országa nem e világból való, nem olyan, ahol mindenki a legmagasabb beosztásért harcol. Az alázat és az önmegtagadás leckéit adta nekik. Alázata nem saját jellemének és képességeinek alábecsülését jelentette, hanem hogy eggyé lett az elbukott emberiséggel azért, hogy nemesebb életre emelhesse föl őket. Mindezek mellett milyen kevesen találják vonzónak Krisztus alázatát! A világiak folyton mások fölé akarnak emelkedni, ezzel szemben Jézus, Isten Fia megalázta önmagát, hogy fölemelhesse az embert. A menny igazi tanítványa ezt a példát követi. – *A keresztény nevelés alapelvei*, 142–143. old.

Csütörtök, február 18.: Az emmauszi úton

A Biblia tekintélyét aláásták, és ezért nem helyeznek akkora hangsúlyt a lelkeségre. Ma sok szószéki prédikációból hiányzik a lelkiismeret-ébresztő és lélekelevenítő mennyei kinyilatkoztatás. A hallgatók nem

tudják elmondani: „Avagy nem gerjedezt-e a szívünk mibennünk, mikor nekünk szólt az úton és mikor magyarázta nekünk az írásokat?” (Lk 24:32) Sokan kiáltanak az élő Istenhez, közelségére vágyakozva. Bölcselések, irodalmi tanulmányok – bármilyen nagyszerűek is – nem csillapítják a szív éhségét. Emberi állításoknak és elgondolásoknak nincs súlyuk. Szóljon Isten szava az emberek szívéhez! A csupán hagyományt, emberi elméleteket és szabályokat ismerők hadd hallják meg annak hangját, aki megújíthatja lelküket az örök életre! – *Krisztus példázatai*, 40. old.

Ha nem ismerik Krisztust, nekünk kell beszélnünk róla! Nekünk kell azt cselekednünk, amit Ő tett. Bárhol is volt, a zsinagógában, úton, a parttól eltávolodott csónakban, farizeusok vagy vámszedők vendégként, hallgatóinak egy magasztosabb életről beszélt. A természet, a mindennapok eseményei az igazság szavaival kapcsolódtak hozzá. Szívüket magához vonzotta, mert meggyógyította sebeiket, vigasztalta a nehézségben levőket, ölébe vette a kicsinyeket, és megáldotta őket. Amikor szólásra nyitotta ajkát, mindenki ráfigyelt, és némely lélek számára minden egyes szó az élet illatát jelentette.

Így kell nekünk is eljárnunk. Bárhol is vagyunk, használjuk ki az alkalmat, hogy másoknak az Üdvözítőről beszéljünk. Ha Krisztus példáját követjük a jó cselekedetek terén, úgy fognak megnyílni előttünk a szívek, mint Jézus előtt egykor. Nem lerohanó módon, hanem menyeyei szeretetből fakadó tapintattal beszélhetünk róla, aki „tízezer közül is kitetszik”, és aki „mindenestül fogva kívánatos” (Énekek 5:10, 16). Ez a legnemesebb küldetés. – *Reflecting Christ*, 239. old.

Feltámadása után Jézus megjelent tanítványainak az Emmausz felé vezető úton, és „elkezdvén Mózesről és minden prófétáról fogva, magyarázta nekik minden írásban, amik őfelőle megíratk” (Lk 24:27). A tanítványok szíve megremegett. Hitük fellobbant. Újjászülettek „élő reménységre”, mielőtt még Jézus elárulta volna kilétét. A Megváltó fényt akart gyújtani értelmükben, hogy hitükkel a „biztos... prófétai beszéd”-be kapaszkodjanak. Azt akarta, hogy az igazság erős gyökeret verjen lelkükben, nem csupán azért, mert személyesen tett bizonyosságot nekik, hanem mert a ceremóniális törvény szimbólumai, az árnyék-

szolgálat, valamint az Ótestamentum próféciái kétségbevonhatatlan bizonyíték. Krisztus követőinek értelmes hitre volt szükségük, nemcsak saját érdekükben, hanem azért is, hogy megismertethessék Őt a világgal. És e munka kezdetén Jézus ráterelte a tanítványok figyelmét „Mózesre” és „minden prófétára”. Így tett bizonyosságot a feltámadt Megváltó az ótestamentumi Szentírás értékéről és fontosságáról. – *A nagy küzdelem*, 349. old.

Péntek, február 19.

További tanulmányozásra: *Az apostolok története*, 34. fejezet

9. tanulmány

A nagy küzdelem és az őskeresztény egyház

Szombat délután, február 20.

A következő nap a Szinódus elé vitték az apostolokat. Jelen voltak azok a férfiak is, akik vérszomjason követelték a Feddhetetlen halálát, akik tanúi voltak annak, amint Péter átkozódások közepette megtagadta az Urat, mivel felismerték, hogy a tanítványok közül való. Most is abban reménykedtek, hogy megfélemlíthetik. Csakhogy Péter időközben megbánta tettét, és felismerte az alkalmat, hogy magasztalja Őt, akit nemrég még gyáván megtagadott. Kiváló lehetőség volt ez számára, hogy bizonyosságot tegyen elkötelezettségéről és hűségéről. Szent merészséggel, a Lélek által megerősítve, bátran kijelentette: „A názáreti Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az által áll ez tielőttetek épségben. Ez ama kő, melyet ti, építők megvetettetek, mely lett a szegletnek fejevé. Nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”

A sokaságot elámította Péter és János merészsége, és rájöttek, hogy Jézus emberei voltak, mivel bátor és nemes magatartásuk elárulta őket: olyanok voltak, mint Jézus, amikor vádolói előtt kellett megállnia. A Mester egyetlen pillantással, a szomorúság és irgalom tekintetével megfeddte Pétert, mikor megtagadta Őt, de most, hogy bátran kiállt Ura mellett, a tanítvány elnyerte a menny elismerését és áldását. Jézus helyeslésének bizonyítékaként Péter megtelt Szentlélekkel. – *Korai írások*, 193–194. old.

Mivel a papok Krisztus ellen lázadtak, az ellenállás minden mozzanata újabb indítékot jelentett nekik, hogy a megkezdett úton haladja-

nak. Csökönységük mindinkább növekedett. Nem mintha nem tudtak volna megalázkodni, hanem nem akartak. Nem csak azért vesztették el üdvösségüket, mert Isten Fiát megölték, és ezért halált érdemeltek, hanem mert ellenálltak az Úrnak. Tudatosan vetették el a világosságot, és elzárkóztak a Lélek fáradozásai elől, hogy nehogy meggyőzze őket. Az a befolyás működött bennük is, ami az engedetlenség fiait uralja. Arra készítette őket, hogy káromolják azokat a férfiakat, akik révén Isten munkálkodott. Megátalkodott lázadásuk minden további ellenállásukkal csak erősödött Isten és üzenete ellen, aminek hirdetésével szolgáit bízta meg. A zsidó vezetők, mivel a bűnbeismerést megtagadták, minden nap megújították ellenállásukat, ezzel pedig elősegítették az általuk elvetett mag aratását.

Isten haragja nem csupán bűnei miatt szakad a megátalkodott bűnösre, de azért is, mert a megtérésre hívó szózat és világosság ellenére továbbra is ellenáll és folytatja a múlt bűneit. Ha a zsidó vezetők engedtek volna a Szentlélek meggyőző erejének, bocsánatot nyertek volna, de nem akartak engedelmessé válni. Így jár minden bűnös is, ha megrögzött ellenállásával idáig jut: a Szentlélek többé már képtelen befolyásolni. – *Az apostolok története*, 61–62. old.

Vasárnap, február 21.: „Egy új kezdet hajnala”

Akik megengedik, hogy előítéletük elzárja előlük az igazság ismeretét, nem részesülhetnek mennyei megvilágításban. Ugyanis ha az Írás egy-egy elvét feltárják, sokan nem azt kérdezik, igaz-e, összhangban van-e Isten szavával, hanem hogy ki adta elő, ki hirdeti. Ha nem a nekik tetsző forrásból ered, nem fogadják el. Annyira elégedettek saját eszméikkel, hogy nem akarják tanulmányozni az Írás bizonyítékait, hogy megérthessék, hanem előítéleteik miatt elvetik, nem foglalkoznak velük.

Az Úr gyakran ott munkálkodik, ahol a legkevésbé várnánk. Megdöbönt, mert saját választása szerinti ügyvivői által nyilatkoztatja ki hatalmát, viszont sokak mellett elhalad, akikre mi feltekinttünk, mert eddig tőlük vártuk a világosságot. Isten azt akarja, hogy az igazságot az igazságért fogadjuk el – azért, mert az igazság.

A Bibliát nem szabad emberek eszméi szerint értelmeznünk, bármilyen hosszú időn keresztül is tartották igaznak. A magyarázók szavait, véleményeit ne fogadjuk el Isten szavának. Ugyanolyan tévedő halandók, mint mi magunk. Isten józan eszet adott nekünk és nekik is. A Szentírás önmagát értelmezi. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 105–106. old.

Krisztus mennybemenetele után a tanítványok egybegyűltek, hogy alázatos kérésekkel Isten elé járuljanak. A tíz napig tartó önvizsgálat után készen álltak arra, hogy odaszentelt szívük templomába költözzön a Szentlélek. A Lélek mindegyikük szívét betöltötte, mintha csak a Mindenható ezzel akarta volna megmutatni a népnek, hogy előjoga a menny legszebb áldásait árasztani tanítványaira. (...)

Érdemes megfigyelni, hogy a Szentlélek csak azután töltetett ki a tanítványokra, miután tökéletes egységre jutottak, és nem vitatkoztak többé azon, kié legyen az elsőbbség. Ugyanazon gondolat lelkesítette őket. Minden nézeteltérést elűztek körükből, és ugyanarról tettek bizonyságot mindannyian, miután a Szentlélek kitöltetett rájuk. Figyeljétek csak meg ezeket a szavakat: „A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt.” Annak Lelke, aki meghalt azért, hogy a bűnösök élhessenek, a hívők teljes gyülekezetét mozgósította.

A tanítványok nem maguk számára kérték az áldásokat. Szívükben felelősséget éreztek a lelkek iránt. Az evangéliumot egészen a föld széléig kívánták terjeszteni, ehhez kértek erőt, amelyet Krisztus megígért nekik. Majd a Szentlélek kitöltetett rájuk, és egyetlen nap alatt több ezer ember tért meg.

Ha majd teljesen átadjuk magunkat Jézus ügyének, az Úr ezt azzal fogja elismerni, hogy mérték nélkül kiárasztja ránk az Ő Lelkét, de mindez nem következik be, míg az egyház legnagyobb része nem működik együtt Istennel. – *Evangelizálás*, 698–699. old.

Hétfő, február 22.: „Pünkösöd”

A tanítványok csak abban az esetben várhatták a Szentlélek erejét és a mennyei angyalok segítségét, ha Krisztussal egyek maradnak. Csak a

mennyei hatalmak segítségével alkothattak egységes frontot a világgal szemben, és győzedelmeskedhettek a sötétség hatalmasságai ellen folytatott harcban. Ha kitartanak az egységes munkában, mennyei követek járnak előttük, és egyengetik az utat számukra. Így a lelkek előkészülnek az igazság befogadására, és megnyerik őket Krisztus számára. Amíg egyek maradnak, a gyülekezet olyan „szép lesz, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor” (Énekek 6:7). Haladásának semmi nem állhat útjába. Győzelemről győzelemre jut. Dicsősége sen teljesíti isteni megbízatását: az evangélium hirdetését. – *Az apostolok története*, 90–91. old.

Ezen az emlékezetes alkalommal egy nagyszámú sokaság, ami addig nevelésnek tartotta, hogy egy olyan szerény, egyszerű személy, mint Jézus, Isten Fia lehet, ezúttal teljes mértékben meggyőződött az igazság felől, és Megváltójaként ismerte el Őt. Háromezer lélek csatlakozott azon a napon az egyházhoz. Az apostolok beszédét a Szentlélek hatotta át, általa szóltak az emberekhez. Bizonyoságtevésüket nem lehetett megcáfolni, mivel a Lélek kitöltetésének köszönhetően állításait csodák kísérték. Maguk a tanítványok is meglepődtek az eredmények láttán. Akik nem mondtak le előítéleteikről és bigottságukról, annyira le voltak nyűgözve az Isten iránti félelemmel elegyített tisztelettől és csodálattól, hogy nem merték – szavakkal vagy erőszakos tettelegességgel – akadályozni e csodálatos szolgálatot, s így egy ideig megszűnt az ellenállásuk.

Az apostolok érvei – melyek ugyan egyértelműek és meggyőzőek voltak – önmagukban képtelenek lettek volna ledönteni az előítéletek falait, amik már annyi bizonyítéknak ellenálltak. A Szentlélek viszont ezeket az érveket mennyei erővel juttatta el a kételkedők szívéhez. A Mindenható kihegyezett nyilai tudatosították bennük, hogy rettenetes bűnt követtek el, amikor elutasították és keresztre feszítették a dicsőség Urát. „Ezeket pedig mikor hallották, szívükben megkeseredtek, és mondták Péternek és a többi apostolnak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak? Péter pedig mondta nekik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszite a Szentlélek ajándékát.” – *A megváltás története*, 245–246. old.

Szemlélés által változunk el. Miközben az isteni minta tökéletességén elmélkedünk, teljes átalakulásra és az Ő tisztasága szerinti megújulásra vágyakozunk. A jellembeli változás az Isten Fiában való hit által megy végbe. Az engedetlen gyermek a menny gyermekévé válik. Átmegy a halálból az életbe, lelkivé és a lelki dolgok megértőjévé válik. Az Úr bölcsessége megvilágítja értelmét, így csodálatos dolgokat lát meg a törvényből. Miután valaki megtér az igazság által, a jellemátalakulás munkája tovább folytatódik életében. Megértésének mértéke növekszik. Mivel Isten engedelmes gyermekévé vált, Krisztushoz hasonlóan gondolkodik. Az Örökkévaló akarata saját akaratává válik. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 338. old.

Kedd, február 23.: „A szadduceusok előtt”

Krisztus feltámadása után a papok mindenfelé azt a hazug hírt terjesztették, hogy tanítványai elrabolták Jézus holttestét, mialatt a római őrök aludtak. Ezért érthető, hogy nehezteltek Péterre és Jánosra, amikor meghallották, hogy annak feltámadását prédikálják, akit ők megölték. Különösen a szadduceusokat nyugtalanította a dolog, mivel érezték, hogy kedvenc tantételük dől meg, és így hírnevük forog kockán. – *Az apostolok története*, 60. old.

A tanítványok nagy erővel hirdették a keresztre feszített és feltámadt Üdvözítő evangéliumát. Jeleket és csodákat tettek Jézus nevében; meggyógyították a betegeket, még egy született nyomorékot is, aki örömeiben bement a templomba Péterrel és Jánossal, és boldogságában ugrándozva mindenki füle hallatára dicsőítette Istent. A hír futótűzként terjedt, s az emberek gyülekezni kezdtek a tanítványok körül. Sokan szaladtak a templom felé, hogy saját szemükkel lássák a csodát.

Jézus halálakor a papok azt hitték, hogy már nem lesz több csodátétel, a lelkesedés hamar lecsillapodik, és a nép újra visszatér a hagyományokhoz. De nem így történt! A tanítványok a szemük előtt tették a csodákat az emberek ámulatára. Krisztust keresztre feszítették: honnan vették hát a tanítványok ezt az erőt? Míg élt, azt hitték, hogy Jézus adja nekik a hatalmat a csodatevésre, de halála után úgy gondol-

ták, hogy ezen erőforrás híján a csodák is megszűnnek. Péter átlátta értetlenségüket, és így szólt hozzájuk: „Izrael férfiai, mit csodálkoztatok ezen, vagy mit néztek mireánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy az járjon? (...) A mi atyáinknak Istene megdicsőítette az Ő Fiát, Jézust, akit ti elárultatok és megtagadtatok Pilátus előtt, noha Ő úgy ítélte, hogy elbocsátja. Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadtátok, és kívántátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek, az életnek fejedelmét pedig megöltétek; kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai. És az Ő nevében való hit által erősítette meg az Ő neve ezt, akit láttok és ismeretek; és a hit, mely őáltala van, adta néki ezt az épséget mindnyájan a ti szemetek láttára.”

A papok és a vének előjárói nem tudták megemészteni ezeket a szavakat, ezért megparancsolták, hogy Pétert és Jánost börtönbe vessék. Csakhogy ők eddig már ezeket győztek meg – egyetlenegy prédikáció alatt –, hogy higgyenek Krisztus feltámadásában és dicsőségében! A papok és a vének dühtől fortyogtak. Azért végeztették ki Jézust, hogy az emberek elméjét visszafordítsák a hagyományokhoz, erre a helyzetre még rosszabbra fordult! A tanítványok nyíltan megvádolták őket, hogy ők Jézus halálának értelmi szerzői, és nem tudták, hová fajulhatnak a dolgok, miként fog viszonyulni hozzájuk a nép. Örömmel végeztették volna ki Pétert és Jánost is, de nem merték, mert félték a nép haragjától. – *Korai írások*, 192–193. old.

El kell viselnünk Krisztusért a próbákat. Nem játéksatákban veszünk részt. A leghatalmasabb ellenfelekkel kell szembeállnunk. „Nem a vér s a test ellen van tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszág lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:12) Úgy kell megszerezni az erőt, mint az első tanítványoknak: „Mindnyájan egy szívvel-éllel foglaltosak voltak az imádkozásban és a könyörgésben.” „Beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólták. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt.” (Csel 1:14; 4:31–32) – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 140. old.

Szerda, február 24.: „István megkövezése”

Istvánnak, az Úr szeretett tanújának, akinek életcélja a lélekmentés volt Krisztus számára, meg kellett halnia, mivel diadalmasan bizonysgot tett a keresztre feszített és feltámadt Üdvözítőről. (...) Az Isten Fiával szemben tanúsított gyűlöletet Jézus követőivel szemben is kinyilvánították. Nem tudták elviselni, hogy a keresztre feszítettéről halljanak, és mivel István bátran tett róla bizonysgot, haragra gerjesztette őket. (...)

Látták István arcának ragyogását, és tudták, hogy ez a fény Istentől származik. De ők semmibe vették ezt a bizonyítékot. Ó, ha figyelembe vették volna! Ó, ha megtértek volna! De nem tették.

Amikor a Mindenható elhívta, hogy vállalja a szenvedést Krisztusért, István nem tévázott. Ránézett sanyargatói arcára, és tudta, mi vár rá, mégsem habozott, és elmondta utolsó üzenetét az embereknek. – *My Life Today*, 67. old.

Sátán taktikájához tartozik, hogy a hívők tartsák meg a vallás formáit, de nélkülözzék az élő kegyességet. Az evangélium elutasítása után a zsidók továbbra is fanatikusan gyakorolták ősi szertartásaikat. Mereven megőrizték nemzeti elzárkózásukat, miközben el kellett ismeriük, hogy Isten már nincs jelen köztük. Dániel prófécija olyan világosan mutatott a Messiás eljövételének idejére, és annyira félreérthetetlenül megjövendölte halálát, hogy a zsidók elleneztek e prófécia kutatását, és végül a rabbik átkot mondtak azokra, akik megpróbálták kiszámítani az időt. Az elvakult és megátalkodott Izraelt a következő századok során nem érdekelte a megváltás kínálta irgalmas ajándék. Nem törődtek az evangélium áldásaival. Ez a tény komolyan és félelmesen int mindenkit, milyen veszélyes a mennyből jövő világosság elutasítása.

Ha megvan az ok, a következmények sem maradnak el. Aki szántszándékkal elfojtja kötelességtudatát, mert hajlamai ellen való, végül képtelen lesz különbséget tenni az igazság és a tévedés között. Értelme elhomályosul, lelkiismerete eltompul, szíve megkeményedik, és lelke elszakad Istentől. Ahol a menny igazságáról szóló üzenetet durván elutasítják, vagy egyszerűen semmibe veszik, ott az egyházat sötétség fogja borítani; a hit és a szeretet meghidegül, elidegenedés és széthúzás lép a helyébe. Az egyháztagok világi törekvésekre összpontosítják érdek-

lódésüket és energiájukat, a bűnösök pedig még megátalkodottabbak lesznek. – *A nagy küzdelem*, 378–379. old.

Csütörtök, február 25.: „Meváltozott hozzáállás”

Ez a látomás Péter számára megrovást és egyben pedig utasítást is tartalmazott. Isten szándékát nyilatkoztatta ki előtte, hogy Krisztus halála által a pogányok is, a zsidókkal együtt, az üdvösség örökösei legyenek. Eddig egyetlen tanítvány sem prédikálta az evangéliumot a pogányoknak. Nekik még mindig ott állt a válaszfal, amit pedig Krisztus halála lerombolt; munkálkodásuk tehát egyedül csak a zsidókra szorított, míg a pogányokat az evangélium áldásaiból kizárták. Ez alkalommal az Úr megkísérelte, hogy Pétert az isteni terv világszéles terjedéséről oktassa.

Számos pogány hallgatta már mohón Péter és a többi apostol prédikációit, sőt, a görög zsidók közül is sokan hittek már Krisztusban. Azonban a pogányok közül Kornélius megtérése volt az első nagy jelentőségű esemény.

Jézus egyháza számára most a munkának teljesen új korszaka kezdődött el. Az ajtót, bár a megtért zsidó hívők a pogányok előtt bezárták, fel kellett tární. Az evangéliumot elfogadó pogányokat egyenrangúnak kellett elismerniük anélkül, hogy a körülmétkedés rítusát rájuk kényszerítették volna.

Milyen óvatosan munkálkodott az Úr, hogy eltávolítsa a pogányok iránti előítéletet, ami Péter lelkében a zsidó hitben való nevelés folytán mélyen gyökerezett! Az egész látomás: a kendő és annak tartalma arra célzott, hogy az apostol gondolkozását felszabadítsa az előítéletektől, és arra a fontos igazságra vezesse, hogy a mennyben nincs személyválogatás, hanem zsidó és görög egyenlő értékű Isten előtt; és Krisztus által a pogányok is részesülhetnek az evangélium áldásaiban és kiváltságában. – *Az apostolok története*, 135–136. old.

Senki sem mondta, hogy bárkinek a kutatásai tökéletesek lesznek, de egyet tudok: gyülekezeteink tönkremennek a hit általi megigazulás és más hasonló igazság tanításának hiányában.

Ne tegyünk különbséget az emberek között, ne azzal foglalkozunk, hogy ki által halljuk az igazságot, hanem nyissuk meg a szívünket, és Krisztus szelídségével fogadjuk be azt. Sokan azonban nem így cselekszenek, hanem egy vitatott ponttal kapcsolatban kérdést kérdésre halmoznak, s nem engednek akkor sem, ha jó a magyarázat. Bár úgy tennénk, mint akik a világosság után sóvárognak! Bárcsak Isten napról napra nekünk ajándékozná Szentlelkét, és arcának dicsősége ránk ragyogna, hogy így Krisztus iskolájának tanulói lehessünk!

Ha felmerül egy új tan, ami nem azonos nézetünkkel, akkor forduljunk Isten Igéjéhez, és keressük az Urat imában. Ne adjunk alkalmat az ellenségnek, hogy gyanakvást és előítéletet ültessen a szívünkbe. Ne engedjük, hogy az a lelküket támadjon bennünk, ami a zsidó papokat és főembereket a világ Megváltója ellen hangolta. Bevádolták, hogy a népet megzavarja, és azt kívánták, hogy ne alkalmatlankodjon, mert zavart kelt és véleménykülönbséget idéz elő. Az Úr által küldött világosságnál megállapíthatjuk, milyen lélek uralkodik bennünk. Ne áltassuk magunkat! – *Az evangélium szolgálói*, 301–302. old.

Péntek, február 26.

További tanulmányozásra: *Az apostolok története*, 19. fejezet

10. tanulmány

Pál írása a lázadásról

Szombat délután, február 27.

A szeretet, az előzékenység, az önfeláldozás szelleme soha nem vész el. Amikor Isten választottai halandó testükből elválnak halhatatlanságra, kedves szavaik, jó cselekedeteik örök időkre megmaradnak. Az önzetlen szolgálat, bármennyire egyszerű vagy csekély legyen is, soha nem megy veszendőbe. Örökre megmarad Krisztus nekünk adományozott feddhetetlensége által az ilyen szavak és tettek jó illata. – *Review and Herald*, 1904. március 10.

Isten irgalmasságának elvetői vetésüket aratják le. Az Úr az élet forrása. Ha valaki a bűn szolgálatát választja, elkülönül az Örökkévalótól, és így elvágja magát az élettől. Ők „elidegenültek az isteni élettől” (Ef 4:18). Az Atya kijelenti: „Minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált.” (Péld 8:36) Isten életet ad nekik egy időre, hogy kifejleszthessék jellemüket és feltárhassák alapelveiket. Miután elvégezték, megkapják saját választásuk gyümölcsseit. A lázadó étellel Sátán és mindazok, akik vele egyesültek, kívül helyezik magukat az Istennel való harmóniából és egyetértésből, ekként a Megváltó pusztá jelenléte emésztő tűz lesz a számukra. Isten dicsősége, annak ellenére, hogy Ő maga a szeretet, megsemmisíti őket. A nagy összetűzés kezdetén az angyalok ezt nem értették meg. Ha Sátánnak és seregének akkor és ott az Úr megengedte volna, hogy learassák bűneik minden gyümölcsét, elpusztultak volna, de nem lett volna nyilvánvaló a mennyei lények előtt, hogy ez a bűn elkerülhetetlen eredménye volt. Gonosz magként kétség maradt volna vissza Isten jóságáról a lelkükben, hogy megteremje a bűn és a keserű bánat halálos gyümölcsét.

Nem így lesz azonban, mikor a nagy harc véget ér. Miután a megváltás terve megvalósul, Isten kinyilatkoztatja jellemét minden értelem-

mel megáldott teremtményének. A menny törvényének előírásai tökéleteseknek, megváltoztathatatlanoknak mutatkoznak meg. Azután a bűn is nyilvánvalóvá teszi természetét és Sátán is a jellemét. A bűn kiirtása igazolni fogja az Atya szeretetét, és visszaállítja az Úr tiszteletét a világmindenségben, melynek lakói örömmel teljesítik a Mindenható akaratát, mert szívükbe van írva Isten törvénye. – *Jézus élete*, 495–496. old.

Jézus azzal kezdte munkáját, hogy megtörte Sátánnak a szenvedés feletti hatalmát. Meggyógyította a betegeket, a vakoknak visszaadta látását, a bénákat járóvá tette, úgy, hogy azok ujjongva ugrándoztak örömben, és Istent magasztalták. Visszaadta egészségüket, akik Sátán rettenetes zsarnoksága következtében elgyengültek, és már évek óta betegek voltak. Nyájas szavakkal vigasztalta a gyengéket, a rettegőket és a csüggedőket. Újra kiragadta a gonosz kezéből a szenvedőket, akiket Sátán már béklyóban tartott, és végérvényesen zsákmányának tekintett; és visszaadta nekik régebbi egészségüket, erejüket és boldogságukat. Újra életre keltette a holtakat, akik magasztalták Istent végtelen erejének megnyilatkozásáért. Hatalmasan cselekedett mindazokért, akik benne hittek. – *Tapasztalatok és látomások*, 83. old.

Vasárnap, február 28.: „Ádám és Jézus”

Minden okunk megvan rá, hogy folyamatosan hálásak legyünk Istennek, mert tökéletes engedelmességével az Úr Jézus Krisztus visszanyerte a mennyet, amit Ádám elvesztett engedetlenségével. Ádám vétkezett, és utódai osztoznak bűnösségében és annak következményeiben, de a Megváltó magára vette első teremtményei vétkeit. Ádám minden Krisztushoz forduló gyermeke felszabadulhat a bűn büntetése alól. Az Úr Jézus kiállta azt a próbát, ami Ádámnak nem sikerült, és visszanyerte a mennyet az embernek, mivel Ő tökéletesen betöltötte a törvényt; és aki helyesen megérti a megváltási tervet, tudatosítja, hogy addig nem üdvözülhet, ameddig áthágja Isten szent törvényeit. Abba kell hagynunk a törvénytípást, és el kell kezdenünk bízni azokban az ígéretekben, amelyek Krisztus érdemei által a rendelkezésünkre állnak. – *Hit és cselekedetek*, 88. old.

Csak a nagy csaló ígerte Ádámnak, hogy az engedetlenség nyomán élet fakad. Évának az Édenben tett kijelentése a kigyónak – „bizony nem haltok meg” – volt az első prédikáció a lélek halhatatlanságáról. Ezt a kijelentést, ami kizárólag Sátán tekintélyén alapszik, visszhangozzák a keresztény világ szószékeiről, és az emberiség többsége éppoly szívesen fogadja, mint annak idején ősszüleink. Isten ítéletét – „amely lélek vétkezik, annak kell meghalni” (Ez 18:20) – így magyarázzák: amelyik lélek vétkezik, nem fog meghalni, hanem örökké él. Lehetetlen nem csodálkoznunk azon a furcsa elvakultságon, ami hiszékennyé teszi az embert Sátán szavai iránt és hitetlenné Isten szavaival szemben. – *A nagy küzdelem*, 347. old.

Az Üdvözítő nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szeretettük volna Őt, hanem „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemeljük. Habár bűneink kárhozzatást érdemelnek, Ő nem kárhozzat minket. Évről évre elviseli gyöngeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és makacsságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény, és elhanyagoljuk szent Igéjét, Ő mégis állandóan felénk nyújtja kezét.

A kegyelem Istennek az a tulajdonsága, amit az arra érdemtelen emberek iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de az Úr általa keres bennünket, és örömmel árasztja ránk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelme csak nagy szükségünk miatt tarthatunk igényt. Az Atya Jézus Krisztus által nap-hosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Mindenkit szívesen lát. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig ereszti le kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert. Mindenki Jézus szeretetének és érdeklődésének tárgya. Életét adta, hogy visszavezethessen minket Istenhez. Ahogy a pásztor gondot visel nyájának juhairól, úgy gondoskodik Ő is a bűnös, tehetetlen emberről, akit Sátán mesterien szőtt hálói pusztulással fenyegetnek. – *A nagy Orvos lábnymán*, 77. old.

Hétfő, február 29.: „Az egyház épülete”

Senkit se ment meg a kegyesség külső formája. Mindenkinek mély és élő tapasztalattal kell bírnia. Csak ez mentheti meg őket a nyomorúság idején. Akkor megvizsgálják munkájukat, és ha arany, ezüst vagy drágakő, és elrejtik őket az Úr házának rejtekében; ha azonban munkájuk fa, széna és polyva (IKor 3:12–15), úgy semmi sem oltalmazhatja meg őket az Úr haragjának hevétől. – *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 45–46. old.

Bibliai értelemben Isten megismerése azt jelenti, hogy egyesek vagyunk vele a szívünkben és elménkben, tapasztalatból ismerjük Őt, és személyes kapcsolatba kerülünk vele mint Megváltónkkal. Egyedül őszinte engedelmisséggel érhetjük el ezt a közösséget. Ahonnan ez hiányzik, ott a szív nem Isten temploma, hanem az ellenség uralma alatt van, aki emberi ügynökök által viszi véghez terveit. Az ilyen ember, bármit állít is magáról, semmiképp nem a Szentlélek temploma. – *The Upward Look*, 295. old.

Fontos, hogy mindenki tudja magáról, milyen léggör veszi körül. Vajon a szentség ellenségével van szövetségben, és öntudatlanul az ő munkáját végzi, vagy Krisztussal, és az Ő munkáját végezve lelkeket akar jobban megalapozni az igazságban?

Sátán örömmel venné, ha mindenki őt segítené, hogy megrendítse testvér bizalmát a testvérben, és nézeteltérést szítson az igazság hitvallói között. Az ördög sikeresebben véghez tudja vinni céljait azokon keresztül, akik Jézus barátainak vallják magukat, de nem járnak és nem munkálkodnak együtt a mennyei. Ha szívükben és elméjükben elfordulnak az Úr napjainkra szóló munkájától, és a Megváltóval együttműködve nem alapoznak meg lelkeket a hitben azáltal, hogy megtanítják őket az Ő figyelmeztetéseinek komolyságára, akkor Krisztus ellenségének munkáját végzik. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. köt., 70. old.

Mi Isten műve vagyunk. Értékünk teljes mértékben a csiszolástól függ. A nyers követ a műhelybe kell szállítani, és faragásra, csiszolásra van szüksége, hogy beépülhessen a házba, és használható legyen. Sok esetben nehéz ez a folyamat, mivel a követ megmunkálják, éles sarkait

lecsiszolják, szabálytalanságait eltávolítják, és elkezd meglátszani csillogása. Az Úr nem tékozolja idejét olyan anyagra, ami nem éri meg. Csak az Ő kincseit csiszolja és fényesíti, hogy méltóvá váljanak a királyi palotához. Ne csak alá vessük magunkat a mennyei kéz munkájának, hanem lelkünk minden idegét és izmát megfeszítve azon legyünk, hogy jellemünk tisztábbá és szavaink hasznosabbá váljanak, hogy cselekedeteink elnyerhessék Isten jóváhagyását. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 3. köt. 1154. old.

Kedd, március 1.: „Az egyház Krisztus teste”

Minden embernek van egy küldetése. Senki nem lehet Krisztus testének tagja, ha nem tevékenykedik. (...) Az Isten népét alkotók munkája lehet különböző, de mindenkit ugyanaz a Lélek ihlet. Minden munka, amit a Gazdáért végzünk, kapcsolatban kell legyen az egésszel. A dolgozóknak összhangban kell együtt munkálkodniuk, mindannyian a mennyei erő befolyása alatt, közös erőfeszítéseket téve, hogy a körülöttük élőket Jézushoz vonzzák. Mindannyian jól összehangolt szerkezet alkatrészeiként dolgozzanak, egymástól függve, de külön-külön tevékenykedve. Mindenki foglalja el kijelölt helyét, és végezze el a rá kiszabott munkát. Isten elhívja a gyülekezetek tagjait, hogy fogadják be a Szentlelket, hogy egységben és testvéri szeretetben összegyűlve egyesítsék érdekeiket szeretetben. – *My Life Today*, 276. old.

Az Úr parancsa által szolgálai különböző ajándékokkal rendelkeznek. Az Ő döntése által eltérő felfogású emberek jönnek a gyülekezetbe, hogy vele együtt dolgozzanak. Mi sokféle szemléletmóddal kerülünk kapcsolatba, ezért más-más ajándékra van szükségünk. A menny szolgálai dolgoznak tökéletes összhangban együtt. Hálás vagyok istennek, amiért nem vagyunk egyformák, habár mindannyiunkban ugyanaz a Lélek munkálkodik, mint Krisztus Jézusban is. János apostol nem volt ugyanolyan, mint Péter. Mindkettejüknek alá kellett vetniük személyiségük furcsaságait, természetük alapvető vonásait, uralkodniuk kellett vérmérsékletükön, hogy egymás segítségére legyenek az igazságba vetett hit által az igazsággal megszentelődve. – *Istennel ma*, 262. old.

A Szentlélek ihletésére az elmében minden jogtalan elégedetlenség és vádaskodás feledésbe merül. A feddhetetlenség Napjának ragyogó sugarai a szív és a lélek legrejtettebb zugait is megvilágítják. Istenimádatukban nincs különbség szegény és gazdag, fekete és fehér között. Tűnjön el minden előítélet! Amikor közeledünk Istenhez, egységes testvériségként kell megállnunk előtte. Idegenek és vándorok vagyunk, akik egy jobb haza, a mennyei otthon felé haladunk. Ott örökre megszűnik minden gőg, büszkeség, vád, önámítás, minden álarc lehull, és teljes dicsőségében meglátjuk Őt. – *In Heavenly Places*, 288. old.

Vessünk minden víz mellett, tartsuk lelkünket Isten szeretetében munkálkodva, amíg nappal van, használjuk fel az Úrtól kaptunk összes eszközünket, hogy kötelességünket teljesítsük. Ami kezünk ügyébe kerül, tegyük meg örömmel. Mialatt minden víz mellett vetünk, tapasztalni fogjuk, hogy „aki bőven vet, bőven is arat”. (...) Nagy munka vár ránk, hogy végezzük. A világot nem a nyelvek adománya vagy a csodáztaték térítik meg, hanem ha Krisztust prédikáljuk, mégpedig a megfeszítettet. Engedjünk teret a Szentlélek munkájának! Isten eszközöket adott kezünkbe, nekünk pedig mindegyiket fel kell használnunk, hogy akarátát cselekedjük, és az útján járjunk. Mint hívóknak kiváltságunk, hogy részt vegyünk a korszerű igazság terjesztésében. – *Bizonyágtételek a lelkészeknek*, 248. old.

Szerda, március 2.: „Isten fegyverzete”

Isten szolgálói öltsek magukra a keresztény fegyverzete minden darabját. Nem csupán ember ellen küzdünk. Az Atya fölszólítja a keresztényeket, hogy lépjenek hadviselésbe, küzdjenek vezetése alatt, s a menny kegyelmétől és segítségétől függjenek a siker érdekében.

Hatalmas Urunk erejével törjünk előre. Soha ne hátráljunk meg Sátán támadásai előtt. Mi, keresztény harcosok, miért ne állnánk ellen a fejedelemsegeknek és hatalmasságoknak, a sötét világ kormányzóinak? Isten fölszólít, hogy küzdjük magunkat előre, fölhasználva a ránk bízott képességeket Sátán kísértéseket hoz utunkba, hadi csellel próbál fölnk kerekedni. De a menny ereje által ragaszkodjunk sziklaszilárdan elveinkhez.

Ebben a harcban nincs szabadságolás. Az ördög eszközei sosem tartanak szünetet a pusztításban. A Krisztus szolgálatát végzők kísérjenek figyelemmel minden őrhelyet. Célunk, hogy megmentsük a romlástól a pusztuló lelkeket. Ez végtelenül nagyszerű munka, s az ember nem remélhet sikert benne, ha nem fog össze Istennel. (...) A teljes fegyverzetet hordozva mindennap csatába indul. Imával, ébren és kitartóan tevékenykedik. Eltökéli, hogy élete munkájának vége nem éri készületlenül, nem éri utol úgy, hogy nem tett volna meg mindent a halálukon lévők megmentéséért. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 124–125. old.

Sátán figyelemmel követi, melyik keresztény hagyta őrizetlenül bástyáját. Ő, ha Krisztus követői tudatosítanak, hogy a folyamatos örködés az örök élet ára! Sokakban szunnyadozik a hit. Ha nem erősödnek meg, ha nem üdülnék fel és ébrednek cselekvésre, elveszítik lelküket. Meg kell halnia az ének, és helyette Krisztust kell a szívben megkoronázni mindenkor, mindenben. Felé irányuljanak gondolataink! Így az Ő nevének tiszteletéért élünk. A lélek fentről nyer erőt az ellenállásra Sátán ravaszágaival és csalásaival szemben. A hetednapig adventisták elfelejtették vajon az Efézusbeliekhez írt levél 6. fejezetében kapott figyelmeztetést? A sötétség erői ellen harcolunk. Ha nem követjük szorosan Vezetőnket, Sátán győzelmet arat fölöttünk. – *The Upward Look*, 200. old.

Ez az idő csakhamar eljön, és meg kell ragadnunk mindannyiunknak Jehova hatalmas karját; mert az ördög minden csodája és jele a hívők félrevezetését és megsemmisítését célozza meg. Irányítsuk gondolatainkat Istenre, és ne féljük a gonoszok félelmét: azaz ne félünk attól, amittől ők félnek, és ne tiszteljük, amit ők tisztelnek, hanem bátran szálljunk mindenkor síkra az igazságért. Ha szemünk megnyílna, a rossz angyalok egész seregét láthatnánk körülöttünk settenkedni, hogy mindig újabb és újabb módot keressenek megsemmisítésünkre. De ugyanakkor az Úr angyalait is megpillanthatnánk, amint azon fáradoznak, hogy minket tőlük megoltalmazzanak; mert Isten szeme éberén örködik Izraelen, megóvja és megmenti népét, ha bizodalmát beleveti. Ha az ellenség hatalmas vízáradathoz hasonlóan tör is ránk, a mindenható Isten Szentlelke ellenáll. Az angyal így szólt: „Gondold meg, hogy megbüvölt területen vagy.”

Láttam, hogy vigyáznunk kell, és fel kell vennünk a teljes fegyverzetet és a hitnek pajzsát, így majd szilárdan állunk, és a gonosz tüzes nyilai nem árthatnak nekünk. – *Tapasztalatok és látomások*, 33. old.

Csütörtök, március 3.: „Az utolsó ellenség”

Dicső diadal vár a hűséges hívőkre! Az apostol tudatában volt a korinthusi testvérek szükségleteinek és lehetőségeinek. Igyekezett mindazt a szemük elé tárni, ami kiemel az önzésből és az érzékiségből, az életet pedig a halhatatlanság reménye által megdicsőíti. Komolyan felszólította őket, hogy maradjanak hűek magasztos elhívásukhoz Krisztusban. „Azért szerelmes atyámfiai, erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.”

Így az apostol igen határozott és megkapó módon igyekezett helyreigazítani a korinthusi gyülekezetben lábra kapott téves és veszélyes eszméket és szokásokat. Egyszerűen, határozottan, de nagy szeretettel beszélt a lelkükre. Intései és feddései által Isten trónjáról áramló fény világított rájuk, hogy megláttassa velük rejtett bűneiket, melyek életüket beszennyezték. De vajon milyen benyomást keltenek szavai, és hogyan fogadják azokat? – *Az apostolok története*, 182. old.

Amikor Ezékiás imájára az Úr azt válaszolta, hogy tizenöt évvel meghosszabbítja életét, a hálás király dicsőítette Istent e nagy irgalomért. Énekéből megtudjuk, miért örült: „Nem a sír dicsőít téged, és nem a halál magasztal téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak! Ki él, ki él, csak az dicsőít téged, mint ma én!” (Ésa 38:18–19) A népszerű teológia tanítása szerint az igaz halottak a mennyben vannak; boldogan és folyton dicsőítik Istent. Ezékiás király nem látta ilyen biztatónak és dicsőségesnek a halált. Szavai összecsengenek a zoltáríró bizonyágtévesével: „Nincs emlékezés rólad a halálban, a Seolban kicsoda dicsőít téged?” „Nem a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, akik alá szállnak a csendességbe.” (Zsolt 6:6; 115:17)

Péter pünkösdkor így szólt, hogy Dávid pátriárka „meghalt és eltemettetett, és az ő sírja e mai napig minálunk van”. „Mert nem Dávid

ment fel a mennyországba.” (Acs 2:29, 34) Az a tény, hogy Dávid a sírban marad a feltámadásig, bizonyítja, hogy az igazak nem jutnak a mennybe halálukkor. Mivel Krisztus feltámadt, Dávid végül Isten jobbjára ülhet, de csak a feltámadás után.

Pál ezt tanította: „Ha a halottak fel nem támadnak, Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Akik Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát.” (IKor 15:16–18) Ha az igazak négyezer éven át haláluk után egyes-nesen a mennybe mentek, hogyan mondhatta Pál, hogy ha nincs feltámadás, akkor „akik Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek”? Ez esetben nem volna szükség feltámadásra.

Tyndale, a vértanú ezt mondta a holtak állapotáról: „Az igazat megvallva nem vagyok meggyőződve arról, hogy [a halottak] már abban a dicsőségben vannak, amelyben Krisztus vagy Isten kiválasztott angyalai. Ez hitvallásunktól is teljesen idegen; mert ha ez úgy lenne, amit nem hiszek, akkor a test feltámadásáról hiábavaló lenne prédikálni.” (William Tyndale: *Preface to New Testament*, 1534.) – *A nagy küzdelem*, 355. old.

Péntek, március 4.

További tanulmányozásra: *Az apostolok története*, 307. old.

11. tanulmány

Amit Péter írt a nagy küzdelemről

Szombat délután, március 5.

Az egyház az Úr elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Már kezdettől fogva azt tervezte, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözi a világnak. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki a csodálatos világosságára, hogy nagy dicsőségét hirdessék. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt” (Ef 3:10) a menny mérhetetlen szeretetét. – *Az apostolok története*, 7. old.

Akinek értelmét beragyogja Isten Igéjének megértése, tudatosítja az iránta és a világ iránt viselt felelősség komolyságát, és érzi, hogy minden képességét tökéletesre kell fejlesztenie, mert küldetése, hogy hirdesse „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9). Növekedve a kegyelemben és az Úr Jézus Krisztus ismeretében, felismeri hiányosságait, érzi tudatlanságát, és folyamatosan törekszik megőrizni és irányítani értelme erejét, hogy minél intelligensebb kereszténnyé váljon. A Szentlélektől áthatott tanítványok elérik minden képességük ismeretének legmagasabb szintjét. Ezen tapasztalat nélkül a nevelést megfosztjuk annak valódi dicsőségétől és ragyogásától.

Isten Igéjének csodája az a befolyás, amit a mennyei igazság gyakorol a szívre. Ennek hatása megtisztítja és megnemesíti a lelket a Szentlélek által. A fenntartás nélkül Istennek ajánlott képesség a Szentlélek vezetése alatt határozottan és harmonikusan fejlődik. Az odaszentelődés és a szentség olyan szoros kapcsolatot alakít ki Jézus és tanítványai között, hogy ők hozzá hasonlóvá válnak. Az Atya ereje által az ember változó és gyenge jelleme erőssé és határozottá válik. A keresztény fontos, intelligens,

józan ítélőképességű és kiegyensúlyozott személylé válik. Az Úrral, a világosság és értelem forrásával szoros kapcsolatban bővül saját előítéleteitől mentes látóköre, és fejlődik éleslátása. Isten megismerése, az Ő kinyilatkoztatott akaratának megértése, amennyire azt az emberi elme felfoghatja, teszi képessé őket, hogy befogadják a jellemükbe. – *Nevelés*, 37–38. old.

Az apostol intette a hívőket, hogy tanulmányozzák az Írást; ha kelően megértik, biztosan építhetnek, dolgozhatnak örök életük érdekében. Péter jól tudta, hogy minden léleknek a végleges győzelemig időnként nehézségekkel és kísértésekkel kell megküzdenie; de azt is tudta, hogy az Írás kellő ismerete a megkísértettet képesíti, hogy felidézze emlékezetében azokat az igazségeket, amelyek szívét megvigasztalják, és megerősítik a Mindenhatóba vetett hitét. – *Az apostolok története*, 299. old.

Vasárnap, március 6.: „Sötétségből világosságra”

Világosságban járni azt jelenti, hogy eldöntöttük, elhatároztuk és komoly erőfeszítéseket tettünk annak érdekében, hogy bemutatjuk Krisztust jellemének teljes dicsőségében. Azt jelenti, hogy eltávolítottunk minden haragot és minden szomorúságot. Nem kell megelégednünk azzal, hogy kijelentjük: „Isten gyermeke vagyok.” Szemléljük Jézust, és Őt nézve átváltozunk a képmására? Világosságban járni lelki előrehaladást és fejlődést jelent. – *Isten fiai és leányai*, 200. old.

Hogyan érhetjük el az Úr Jézus Krisztus, a mi Megváltónk és nagy Tanítónk által kért tökéletességet? Eleget tehetünk-e ennek a kérdésnek, és elérhetünk egy ilyen magas szintre? Igen, mert másképp Krisztus nem kérte volna ezt tőlünk. Ő a mi megigazulásunk. Emberi természetében előttünk járt, és megvalósította számunkra a jellem tökéletességét. Nekünk belévetett hitre van szükségünk, amely szeretet által tisztítja meg a lelket. A jellem tökéletesítésének alapja, amit Krisztus jelent számunkra. Ha folyamatosan Megváltónk érdemeitől függünk, és az Ő lábnyomában járunk, hozzá hasonlóan tiszták és folt nélküliek leszünk.

Az Üdvözítő egyetlen lélektől sem kér lehetetlent. Ő egy olyan dolgot sem vár el tanítványaitól, amelynek megvalósítására ne lenne kész

felkínálni kegyelmét és erejét. Ő nem kérné, hogy legyenek tökéletesek, ha nem rendelkeznének parancsára a kegyelem tökéletességének kiáradásával, ami olyan csodálatos és szent kiváltság. Kijelentette, hogy sokkal inkább kész kiárasztani Szentlelkét azokra, akik kérik, mint ahogy a szülők jó ajándékokkal halmozzák el gyermekeiket. Kötelességünk, hogy hatáskörünkben elérjük azt a tökéletességet, amit Jézus is elért földi életében a jellem minden területén. Ő a mi példaképünk. Erőfeszítéseket kell tennünk, hogy jellemünk minden területén tiszteletet adjunk Istennek. Naponta figyelmen kívül hagyva a mennyei kérések teljesítését, saját magunk kockáztatjuk üdvösségünket. Meg kell értenünk és értékelnünk kell azt a kiváltságot, amivel Krisztus felruházott, és mutassuk meg határozottan, hogy készek vagyunk elérni a legmagasabb szintet. Függjünk mindenben az Ő erejétől, amelyet mindannyiunknak megígért. – *That I May Know Him*, 130. old.

Milyen hit győzi le a világot? Az a hit, ami Krisztust személyes Megváltóvá teszi életünkben, az a hit, ami elismeri az emberi tehetetlenséget és önmagunk megmentésének képtelenségét, majd egyedüli reményként bekapaszkodik annak segítségébe, akinek van ereje megmenteni őt. Ez a hit nem csügged, hallja Jézus szavát, amint így szól hozzá: Bátor-ság! Én győztem a világ felett, és mennyei erőm nektek is a rendelkezésetekre áll.” Ez a hit hallja az ígéretet: Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” – *Reflecting Christ*, 21. old.

Hétfő, március 7.: „Külső nyomás”

Az apostol igyekezett a hívőket megtanítani, milyen fontos féken tartani gondolataikat, nehogy tiltott területekre kalandozzanak, és erejük haszontalanságokra forgácsolódjon szét. Aki nem akar Sátán támadásainak áldozatául esni, jól őrizze a lelkéhez vezető utat. Ne olvasson, ne lás-son, ne halljon meg olyasmit, ami tisztátalan gondolatokat ébreszt. Gondolataink ne időzzenek szabadon mindenféle tárgynál, amit az ősellenség sugall. Ha nem őrizzük híven a szívünket, akkor a külső világ gonosz-sága felébresztheti belsőkben a rosszat, lelkünk pedig sötétségbe zuhan. Ezeket írja Péter: „Felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen

reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelenik.” – *Az apostolok története*, 298. old.

Mennyire szoros és bensőséges kellene legyen a közöttünk levő kapcsolat! Mennyire gondosan kellene figyelnünk arra, hogy cselekedeteink és szavaink összhangban álljanak az Isten által ránk bízott szent igazságokkal. (...)

Beszédetek olyan kellene legyen, hogy ne válják szükségessé megtérnetek ilyen tekintetben. (...) Ha olyan szavak hangzanak el, amelyek kárt tehetnek egy barát vagy egy testvér jellemében, akkor semmiképp ne bátorítsuk azt a gonosz beszédet, mert a pletyka az ellenség munkája. Emlékeztessük a beszélőt arra, hogy Isten Szava megtiltja az ilyen beszédet. (...) A Megváltó elmondta, hogyan tudunk bizonyosságot tenni róla a világnak. Ha a lelkületét ápoljuk, ha az Ő szeretetével viszonyulunk egymáshoz, ha egymás érdekeit védjük, ha kedvesek, előzékenyek, türelmesek és engedékenyek leszünk, majd gyümölcseink bizonyítják a világban, hogy Isten gyermekei vagyunk. (...) Egymásnak a legszentebb hitben való építése áldott tevékenység. Azonban ha leromboljuk a másikat, az csak keserűséget és szomorúságot szül. – *Our High Calling*, 181. old.

A tavi liliom gyökereit mélyen a pizok és iszap alá nyomja, és lyukacsos szárán keresztül szívja magához azokat az anyagokat, amelyek elősegítik fejlődését, és makulátlan virágját tisztaságban hozza fel a felszínre. Mindazt, ami elhomályosítaná és elrontaná szépségét, visszautasítja. – Tanuljunk a liliomtól! Legyenek bár körülöttünk erkölcsromboló befolyások, melyek a lelket tönkre akarják tenni, mindezt visszautasíthatjuk és kikerülhetjük, hogy a rossz társaság meg ne rontsa szívünket. Egyénileg keresse minden ifjú azok társaságát, akik határozott léptekkel felfelé törekszenek. Kerüljék azok társaságát, akik minden rossz befolyást magukba szívznak, akik tétlenek, és nem kívánják komolyan jellemüket magasabb színvonalra emelni, akikben nem lehet megbízni, és nem ragaszkodnak elveikhez. Legyenek az ifjak azok társaságában, akik félik és szeretik Istent, mert az ilyen nemes, határozott jellemeket képviseli a liliom, ami tiszta virágját a tó öblén nyitja meg. Visszautasítják azokat a befolyásokat, amelyek erkölcsi süllyedést hoznának létre, és

csak azokat szívják fel magukba, melyek a tiszta és nemes jellem kialakulását segítik, mert a menny mintájára kívánnak átalakulni. – *Üzenet az ifjúságnak*, 197. old.

Kedd, március 8.: „Igen biztos prófétai beszéd”

Azok közül, akik szentnek vallják magukat, valójában egyikük sem szent. Akik szentként vannak feljegyezve a mennyei könyvekben, nem tudják ezt, és ők az utolsók, akik saját jóságukkal dicsekednének. Ha valaki különleges körülmények között lelki eksztázisba esik, az még nem meggyőző bizonyítéka kereszténységének. A szentség nem elragadtatás, hanem az Isten akaratának való engedelmesség. A szentség azt jelenti, hogy az Úr szájából jövő minden Igével élünk, hogy mennyei Atyánk akaratát tesszük, a próbák idején is bízunk Jézusban, a sötétségben és a világozásban egyaránt rátekinünk, hit és nem látás által haladunk előre, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk Istenre, és nyugalmat találunk az Ő szeretetében. – *The Faith I Live By*, 140. old.

Ez a világ Isten műhelye, akinek itt minden követ addig kell faragnia és csiszolnia, amíg értékes lesz, hogy elfoglalhassa helyét az Úr épületében, a mennyei templomban. Ám ha elutasítjuk a tanítást és fegyelmezést, olyanok leszünk, mint a faragatlan és csiszolatlan, durva kövek, amiket végül mint használhatatlant dobnak félre. Lehet, hogy jellemed építésében még olyan sok az elvégzetlen munka, mintha csiszolatlan, durva kő lennél, amit még alaposan meg kell munkálni ahhoz, hogy elfoglalhassa helyét Isten templomában. Ne lepődj meg, ha az éles sarkokat kalapáccsal vagy vésővel távolítja el jellemedről, hogy betölthesd a neked készített helyet. Ember nem képes elvégezni ezt a munkát. Megvalósítása egyedül a Teremtőnek lehetséges. Biztos lehetsz, hogy Ő egyetlen fölösleges ütést sem mér rád. Szeretetből munkálkodik a te örökkévaló boldogságodért. Ismeri gyengeségeidet, és a felépítéseden munkálkodik, nem a lerombolásodon. – *Gyermeknevelés*, 82. old.

Ahogy a szőlővessző a szőlőtőkéből nyeri nedvét, és ez által sok gyümölcsöt terem, ugyanúgy a valódi hívő is eggyé válik Krisztussal, és

megtermi életében a Lélek gyümölcseit. A szőlővessző eggyé válik a szőlőtővel. Vihar nem tépheti ki, fagy nem pusztíthatja el jellemvonásait. Semmi nem szakíthatja el a szőlőtőtől. Élő szőlővesszővé válik, ami hordozza a szőlőtő gyümölcsét. Hasonlóképpen történik a hívók életében is. Jó cselekedetek és szavak által kinyilvánítjuk Krisztus jellemét. Ahogy a szőlővessző a szőlőtőből nyeri nedvét, akik valóban megtértek, Jézusból nyerik a lelki nedvet. – *The Upward Look*, 182. old.

Szerda: március 9.: „Csúfolódók”

Az apostol egyrészt dicsőítette az igaz prófétai beszédet, mint biztos vezetőt a veszély idején, másrészt azonban ünnepélyesen óvta a gyülekezetet a hamis prófécia fáklájától, a hamis tanítóktól, akik jönni fognak és igyekeznek becsempészni veszedelmes eretnokségeket. Ezeket a gyülekezetben fellépő álnok tanítókat, akik sok hittestvért félrevezetnek, az apostol „víztelen kútforráshoz”, „széltől hányatott fellegekhez” hasonlítja, „akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre”. (...)

Mialatt Péter lelki szeme előtt elvonultak az évszázadok egészen az idők végeztéig, a Szentlélek sugallatára leírta azt az állapotot, ami megelőzi Krisztus visszajövetelét. „Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak és ezt mondják: Hol van az Ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva.” Viszont „amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jó rájuk” (1Thessz 5:3). De nem mindenkit hálózhat be az ellenség. Amikor minden földi dolog vége közeledik, lesznek hűségesek, akik képesek az idők jelei megértésére. Mialatt a magukat kereszténynek vallók tömegei cselekedeteik által megtagadják hitüket, a maradék mindvégig kitart. Péter megőrizte szívében Krisztus ismételt eljövételére vonatkozó élő reménységet, és biztosította a gyülekezetet, miszerint a Megváltó ígérete: „Ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket” (Ján 14:3), egészen bizonyosan beteljesül. Ha a megpróbáltaknak és hűségeseknek úgy tűnik, hogy az Úr sokáig késik visszatérésével, az apostol biztosítja őket: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják,

hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” – *Az apostolok története*, 308. old.

Mi adventisták vagyunk. Várjuk a mi Urunk és megváltó Jézus Krisztusunk megjelenését, és szeretünk erre gondolni. Tudjuk, hogy kiben hittünk, és nem félünk rábízni azon a napon lelkünk védelmét. Nem megalázó megvallanunk, hogy adventisták vagyunk. (...)

Hiszünk a negyedik parancsolat szombatjában, mert ez tisztán és világosan meg van írva. Ez képezi vallásos hitünk alapját. Senki közülünk ne szégyenkezzen e miatt. (...) Mi nem fogadjuk el az emberi tanácsok tekintélyét, hanem a mennyei tanácshoz fordulunk. „Uram, örökké megmarad a te Igéd a mennyben.” (Zsolt 119:89) Az „így szól az Úr”-ban bízunk. Itt állunk. Egy hitelv, aminek nem az „így szól az Úr” az alapja, elfogadhatóvá válhat az egész világon, de attól még nem lesz igaz. (...) Ha meg szeretnénk ismerni a mennybe vezető utat, a Bibliát és nem emberi elméleteket vagy feltevéseket kell tanulmányoznunk. (...) Mi nem szégyelljük hitünket, a hetednapi adventista hitet, mert ez a legjobb, amivel rendelkezhetünk. Várjuk a mi megváltó Úr Jézus Krisztusunk második eljövetelét. Az emberek kigúnyolhatják és kinevetetik hitünket, ez azonban nem kellene kihívást jelentsen vagy meglepjen bennünket. Magatartásuk nem változtathatja hamissággá az igazságot, sem igazsággá a hazugságot. Rendíthetetlenül állunk Isten Igéjének biztos alapján. – *That I May Know Him*, 357. old.

Csütörtök, március 10.: „Siettetni Jézus visszajövetelét”

Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl minden könnyet a szemünkről... Nemsokára számtalan ajak éneklí majd: „Ímé, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük...” (Jel 21:3)

„Annakokáért szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valónak találjon titeket békességben.” (2Pét 3:14)
– *Isten csodálatos kegyelme*, 358. old.

Senki ne tartsa fenn azt a korlátolt, szűklátókörű elképzelést, hogy valamilyen emberi cselekedet a legkisebb mértékben is hozzájárulhat a törvényszegés adósságának törlesztéséhez. Ez végzetes hazugság. Ha ezt megértettétek, akkor szűnjetek meg melengetett elgondolásaitokon időzni, és teljes szívvel tanulmányozzátok az engesztelési áldozatot! Ezt a dolgot olyan homályosan értik, hogy ezrek és ezrek, akik Isten gyermekeinek tartják magukat, valójában a gonosz gyermekei, mert saját cselekedeteikre támaszkodnak. Az Atya mindig elvárta a jó cselekedeteket, hiszen azokat a törvény is megköveteli, de mivel az ember bűnbe helyezte magát, ahol jó cselekedetei értéktelenek, egyedül Jézus igazságossága lehet eredményes.

Krisztus képes minket megváltani a végsőkig, mert mindig él, hogy közbenjárjon értünk. A legtöbb, amit az ember saját megváltása érdekében tehet, hogy elfogadja a meghívást: „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22:17) – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. köt., 221. old.

Az első lecke, amelyet meg kell tanulnunk, (...) az Istentől való függőség leckéje. (...) A mezei virág a talajban gyökerezik, szüksége van levegőre, harmatra, záporra és napfényre. Csak akkor fejlődik, ha ezekben a jótéteményekben részesül, s mindezt Istentől kapja. A keresztények számára biztosított az Úr jelenléte. A hit ezen Sziklája Isten élő jelenléte. Még a leggyengébbek is rátámaszkodhatnak. Akik a legerősebbnek gondolják magukat, azok is elgyengülhetnek, ha nem támaszkodnak erősségükre, Jézusra. Sikeresen építhetünk erre a Sziklára. A Mindenható közel van hozzánk Krisztus engesztelő áldozata által, közbenjárásával, a gyülekezetet vezető szelíd és szeretetteljes modorával. Az örök királyi széken ülve élénk érdeklődéssel figyel. Ameddig az egyház tagjai hit által Jézus Krisztusból és nem emberi véleményekből, találmányokból és módszerekből táplálkoznak, ameddig meggyőződtek, hogy a Megváltó által közeledhetnek Istenhez, addig teljes mértékben bíznak benne, és olyan élő kapcsolatuk lesz, mint a szőlővesszőnek a szőlőtővel. Az egyházat nem emberi elvekre, tervekre és hosszasan megfontolt modellekre építették. Ő Krisztustól függ, a feddhetetlenségétől. A Krisztusba vetett hitre épül, melyen még „a pokol kapui sem vehetnek diadalmat”.

Minden lélek ereje Istenben és nem emberben gyökerezik. Azoknak, akik átadták szívüket neki, a nyugalom és bizalom lesz az erősségük. Jézus nem csak kivételes alkalmakkor gondoskodik rólunk, hanem még odaadóbban ápol, mint egy anya a gyermekét. (...) Ő őröködik feletted, istenfélő gyermek! Biztonságban megtart védelme árnyékában. – *Isten fiai és leányai*, 77. old.

Péntek, március 11.

További tanulmányozásra: *Nevelés*, 16. fejezet

12. tanulmány

A küzdő egyház

Szombat délután, március 12.

A Megváltó így szól: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel 3:20) Az Úr nem vonul vissza, ha gúnyolják, és nem fordul el, ha fenyegetik, hanem állandóan keresi az elveszetteket, és kérdezi: „Miképpen adnálak oda?” (Hós 11:8) Bár a konok szív ellöki magától, és ellenáll szeretetének, Ő újra visszatér, hogy még nagyobb erővel kérlelje: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek.” Szeretetének vonzerejével kényszeríti az embert, hogy térjen hozzá. A megtért ember így szól Krisztushoz: „A te jóvoltod felmagasztalt engem.” (Zsolt 18:36) – *Krisztus példázatai*, 106. old.

A keresztények hagyják abba egyenetlenkedéseiket, adják át magukat Istennek, és vele együtt munkálkodjanak az elveszettek megmentéséért! Hittel kérjék a menny áldását, míg meg nem kapják! A Lélek kitöltése csak „a korai eső” volt, mégis csodálatos hatást eredményezett. „A késői eső” gyümölcse azonban még bőségebb lesz (vö.: Jól 2:23).

Mindazok, akik Istennek szentelik lelküket és testüket, állandóan megkapják majd a Lélek újabb és újabb testi és lelki ajándékát. Kimeríthetetlen mennyei készletek állnak a rendelkezésükre. Krisztus nekik adja saját lelke lehetését és életét az Ő életéből. A Szentlélek legnagyobb energiáit fejt ki, és így munkálkodik az emberek szívében és elméjében. Az Úr kegyelme megnöveli és megsokszorozza tehetségüket. Az isteni természet tökéletessége jön segítségükre a lelkek megmentéséért végzett munkában. Jézussal való együttműködésük útján részesülnek Krisztus teljességében. Emberi gyengeségükben is képesek véghezvinni a Mindenható tetteit.

Az Üdvözítő arra vágyik, hogy kinyilvánítsa kegyelmét, és jellemének pecsétjét rányomja az egész világra. Ez Krisztus megszerzett tulajdona, és Ő szabaddá, tisztává és szentté akarja tenni az embereket. Bár Sátán azon fáradozik, hogy megakadályozza a Megváltó szándékának megvalósítását, de a világért kiontott vérével az Úr mégis olyan diadalt arat, ami dicsőséget szerez Istennek és a Báránynak. Jézus nem nyugszik meg addig, míg győzelme nem lesz teljes, és „lelke szenvedése folytán látni fog és meglegszik” (Ésa 53:11). A föld minden népe meghallja majd a Krisztus kegyelméről szóló evangéliumot. Ámbár nem mindenki fogadja el kegyelmét, de „Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek az utódoknak” (Zsolt 22:31). „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének.” (Dán 7:27) „Mert teljes lesz a föld az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják.” (Ésa 11:9) „Félik napnyugattól fogva az Úrnak nevét, és naptamadattól az Ő dicsőségét.” (Ésa 59:19) – *Jézus élete*, 539–540. old.

Vasárnap, március 13.: „Az efézusi gyülekezet”

Krisztus a hét arany gyertyatartó között egyháztól egyházig, gyülekezetől gyülekezetig, szívtől szívig jár. Izrael őrizője nem szunnyad, nem alszik. Ha a gyertyatartókat emberek gondjára bíznák, hányszor pislákolna, hányszor aludna ki a fényük! Ámde Isten nem bízta egyházát emberekre. Jézus az életét adta a világért, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen: úgy őrökdi egyházán, mint saját otthonán. Az Úr a templomudvar hű és igaz őre. (...)

A legnagyobb érdeklődéssel vizsgálja, népe olyan lelki szinten van-e, hogy hozzájárulhat országának előbbre viteléhez. Jelen van a gyülekezet minden összejövételén. Tudja, kinek szívét töltheti meg szent olajjal, hogy továbbadják másoknak. Akik hűségesen fejlesztik Krisztus művét, szavukkal és viselkedésükkel Isten jellemét képviselik, betöltik az Úr célját, és Jézusnak öröme telik bennük.

„Tudom a te dolgaiddat és a te fáradságodat és tőrésedet.” Krisztus jól ismeri minden Őt befogadó lélek történetét és tapasztalatát. Ezt mondja a népének: „Ímé, az én markaimban metszettek téged.” Ő figyelemmel követi szeretetmegnyilvánulásait és türelmüket. (...) Urunk jobbja-

ban tartja a csillagokat, s terve, hogy ezeken át ragyogtassa világosságát a földre. Így kívánja előkészíteni népét a magasabb szolgálatra a mennyei templomban. (...) Életünkkel bizonyítsuk, mit tehet az emberiségért a mennyei kegyelem. – *Review and Herald*, 1903. május 26.

Idővel azonban lanyhult a hívők buzgalma, és az egymás iránti szeretet is mindjobban csökkent. Elhidegülés volt tapasztalható az egyházban. Egyesek elfeledkeztek arról, hogy milyen csodálatos körülmények között fogadták el az igazságot. Lassan-lassan kidőltek a régi zászlóvivők. Az ifjabb munkások közül sokan (akik az úttörők terheinek megosztására hívtak el, miáltal bölcs vezetővé fejlődhetnek volna) ráuntak a gyakran ismételt igazságokra. Igyekezetükben, hogy valami újat, meglepőt hozzanak, megkíséreltek új tantételek bevezetését, amelyek ugyan jobban hatottak a kedélyekre, de nem egyeztek az evangélium alapelveivel. Önhittségükben és lelki vakságukban nem látták, hogy ezek az okoskodások sokakat megingatnak, a múlt tapasztalatainak ellentmondanak, így zűrzavart és hitetlenséget szülnek.

A hamis tanok megvitatása, kényszerítése véleménykülönbséget eredményezett, és sokak tekintetét elvonta Jézusról, hitük megkezdőjéről és bevégezőjéről. A jelentéktelen pontok megvitatása, valamint az elmélkedés az emberi képzelet szülte kellemes mesék felett sok időt vett igénybe, melyet az evangélium hirdetésére kellett volna fordítani. Az igazság tömegeket győzhetett és téríthetett volna meg, ám nem hallhatták az üdvösség üzenetét. A kegyes élet gyorsan tovatűnt, mindinkább Sátán nyert hatalmat azok fölött, akik azt állították, hogy Krisztus követői. Az egyház történelmének válságos időpontjában történt János száműzése. Az egyháznak sohasem volt nagyobb szüksége az apostol tanítására, mint éppen most. Időközben csaknem valamennyi munkatársa az evangélium szolgálatában mártírhalált szenvedett. A többi híveket is erősen üldözték. Minden arra utalt, hogy már nincs messze az a nap, amelyen Krisztus gyülekezetének ellenségei diadalmaskodni fognak felette. Az Úr keze azonban a háttérben is láthatatlanul működött. Isten gondviselése megengedte, hogy Jánost odavigyék, ahol Jézus csodálatosan kinyilatkoztathatta önmagát előtte, és látomásokat adhatott az isteni igazságról a gyülekezetek megvilágosítására. – *Az apostolok története*, 334. old.

Hétfő, március 14.: „Szmirna és Pergámon”

Egyeseket Isten megtisztelt a múltban, ők mégis engedtek Sátán csaló csábításának. Őket figyelmeztették a rájuk leselkedő veszélyről, de a nekik küldött intéseket visszautasítva annyira eltévelyedtek, hogy végül az Úr és munkásai ellen fordultak. Akik az örök igazság szikláján vetették meg lábukat, sokszor olyan ellenállásba ütköznek, amely nagyon határozott cselekvésre készíti őket. Ezekben a pillanatokban minden szót gondosan mérlegelni kell, nehogy azokat a lelkeket sebezük meg, akiken segíteni szeretnénk. Tartóztassuk meg nyelvünket. Ne feledjük, hogy Isten nem bízta ránk felebarátaink megítélését. (...)

Gyűjtsük össze Isten Igéjéből a lehető legtöbb vigasztalást és bátorítást, majd mutassuk be ezt a kételyekkel, bizonytalansággal és nehézségekkel küzdőknek, azonban soha ne vádoljunk sértően vagy gúnyosan a becsapottakat. (...) Krisztus minden benne hívőnek erőt ad gyermekévé válni. Akik így a királyi család tagjai lesznek, neki szentelik életüket, aki a megbékélést jelenti bűneikre. Amint egyre többet ismernek meg az igazságból, mind biztosabb alapra helyezik lábukat. Sem vihar, sem forogszél nem szakíthatja el őket ettől az alaptól. – *Istennel ma*, 265. old.

Sem gonosz emberek, sem ördögök nem gátolhatják meg Isten munkáját, és nem zárhatják el Őt népétől, ha gyermekei szelíd, töreldelmes szívvel megvallva és elhagyva bűneiket, hittel igénylik ígéreteit. Minden kísértésnek, minden kedvezőtlen befolyásnak – akár nyílt, akár titkos – ellen lehet állni, de „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! Azt mondja a seregeknek Ura.” (*Zak 4:6*) – *A nagy küzdelem*, 344. old.

Az Úr nagy munkát visz véghez a földön. Sátán határozott erőfeszítéseket tesz, hogy szétszórja és megossza Isten népét. Csekély jelentőségű dolgokban okoz fennakadást, hogy elvonja a hívók figyelmét azokról az igazán fontos dolgokról. (...) Sokan alig kapaszkodnak az igazságba. Nagy világossággal rendelkeznek, és számos kiváltságot élveznek. A kapernaumiakhoz hasonlóan az „égig felemeltettek” ilyen tekintetben. Ha nem mondanak le a büszkeségről és az önteltségről, ha nem tapasztalják meg a jellem teljes átalakulását, hitehagyókká válnak a közelgő meg-

próbáltatások idején. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 415. old.

Kedd, március 15.: „Thiatira és Szárdisz”

Jézus azért jött erre a világra, hogy megmentse a bűnösöket, de nem bűneikben, hanem bűneiktől, és megszentelje őket igazsággal. Annak érdekében, hogy tökéletes Megváltó lehessen számunkra, nekünk személyes hitünk által kell egyesülnünk vele. Krisztus minket választott, és mi Őt választottuk. Ezen döntés által egyek leszünk vele. Mostantól kezdve nem önmagunkért élünk, hanem érte, aki életét adta értünk. Ezt az egységet csak folytonos örködéssel tarthatjuk fenn, nehogy vigyázatlanul, engedve a kísértésnek más mellett döntsünk, ugyanis mindig szabadon választhatunk másik urat, ha úgy kívánjuk. A Krisztussal való egyesülés azt jelenti, hogy minden gondolatunkkal és tetteinkkel, kivétel nélkül egyedül Őt választjuk. – *That I May Know Him*, 361. old.

Senki ne hirdesse tehát azt az elképzelést, hogy az embernek keveset vagy semmit nem kell tennie a győzelemre jutás nagy munkájában; mert Isten semmit sem tesz az ember közreműködése nélkül. Azt sem mondhatja senki: én már mindent megtettem, amit tudtam, most már Jézusnak kell cselekednie. Krisztus viszont azt mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Az embernek elejétől a végéig Isten társának kell lennie a munkában. Minden lépésnél megbotlunk és elesünk, ha a Szentlélek nem munkálkodik a szívünkön. Az ember igyekezete önmagában hiábavaló, de a Krisztussal való együttműködés győzelmet jelent. Magunkban nincs erőnk a bűnbánatra. Ha nem fogadjuk el az isteni segítséget, egyetlen lépést sem tehetünk a Megváltó felé. Jézus azt mondja: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég...” (Jel 21:6) minden lélek megmentésében. Noha Krisztus minden, mégis mindenkit lankadatlan igyekezetre kell ösztönöznünk. Küzdenünk, harcolnunk, gyötrődnünk, vigyáznunk és imádkoznunk kell, nehogy legyőzön bennünket a ravasz ellenség. Istentől jön az az erő és kegyelem, ami által ezt megtehetjük. Szüntelen bízunk kell abban, aki teljesen képes

megváltani mindazokat, akik Istenhez jönnek általa. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 244. old.

A világ hamis isteneket imád. Ne bálványaik kárhozzátásával, hanem az értékesebb dolgok megláttatásával próbáljuk őket hamis istentiszteletűktől eltéríteni. Ismertessük meg velük Isten jóságát! „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43:12)

Az Úr szeretné, ha értékelnénk a csodálatos megváltási tervet, ha felismernénk Isten gyermekeiként kapott szent kiváltságunkat, ha hálás szívvel engedelmességnél nekik. Szeretné, ha megújultan és boldogan szolgálnánk Őt mindennap. Szeretné, ha szívünk túlsordulna a hálától, mert beírta nevünket az élet könyvébe, amely a Bárányé, és mert rá – aki törődik velünk – vethetjük minden gondunkat. Azt mondja, hogy örvendezzünk; mert az Úr öröksége vagyunk; mert Krisztus igazsága a szentek által viselt fehér palást, mert megvan az a boldog reménységünk, hogy Megváltónk nemsokára eljön. – *Krisztus példázatai*, 137–138. old.

Szerda, március 16.: „A filadelfiai gyülekezet”

Az Atya Jézushoz mint képviselőnkhez szólt. Nem dob el minket összes bűnünkkel, gyengeségünkkel mint értékteleneket. „Megajándékozott minket ama Szerelmesben.” (Ef 1:6) A Krisztuson megnyugodott dicsőség Isten irántunk való szeretetének záloga. Beszél az ima erejéről, hogy hogyan juthat el hangunk az Úrhoz, és hogyan találunk kéréseink meghallgatásra a mennyei udvarban. A bűn elszakította a földet a mennytől, és elidegenítette az égi közösségtől, de Jézus újra összekapcsolta a dicsőség országával. Szeretete körülveszi az embert, és elér a mennyekig. Ránk is árad a megnyílt kapukon át Megváltónk fejére hulló fény, ha imádkozunk, hogy ellen tudjunk állni a kísértésnek. A Jézushoz szóló hang minden hívő léleknek mondja: ez amaz én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm. „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá; mert meg fogjuk Őt látni, amint van.” (1Jn 3:2) Üdvözítők olyan utat

nyitott meg, amelyen a legbűnösebb, legszegényebb, legelnyomottabb és legmegvetettebb ember is az Atyához járulhat. Mindenki otthonra lelhet az égi hajlékokban, amiket Jézus készít. „Ezt mondja a szent, az igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki megnyitja, és senki be nem zárja, és bezárja, és senki meg nem nyitja: [...] ímé, adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.” (Jel 3:7–8) – *Jézus élete*, 58–59. old.

„A megpróbáltatás ideje”, „amely az egész világra eljő, hogy megpróbálja a föld lakosait” (Jel 3:10), közvetlen előttünk van. Sátán mindazokat elámítja és legyőzi, akik hitüket nem Isten Igéjére építik. „A gonoszságnak minden csalárdságával” dolgozik, hogy az embereket uralma alá vonja. Csalásai egyre sokasodnak. De célját csak akkor érheti el, ha az ember önként enged kísértéseinek. Ha igazán igyekeznek megismerni az igazságot és lelküket az engedelmesség útján megtisztítani, minden erejükkel készülve a harcra, az igazság Urában biztos oltalomra lelnek. „Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged” (Jel 3:10) – ígéri a Megváltó. Inkább elküldené minden anyalát a mennyből népe védelmére, mintsem engedné, hogy az ördög egyetlen Istenben bízó hívőt is legyőzzön. – *A nagy küzdelem*, 364. old.

Csütörtök, március 17.: „A laodiceai gyülekezet”

A laodiceai gyülekezethez küldött üzenet a mi állapotunkra vonatkozik. Milyen világos képet láthatunk azokról, akik minden igazság birtokában vélik magukat, akik büszkélkednek az Ige ismeretével, miközben nem mutatkozik meg annak megszentelő ereje életükben. Hiányzik az Úr szeretetének lángja szívükből – az a láng, ami Isten népét a világ világosságává teszi.

A hű Tanúbizonyosság így nyilatkozik a hideg, élettelen, Krisztus nélküli gyülekezetről: „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál vagy hév! Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból.” (Jel 3:15–16) Jegyezzétek meg a következő szavakat: „Mivel ezt mondod, gazdag vagyok és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és meztelen.” (Jel 3:17)

Itt olyan népről van szó, amely lelki előnyök és ismeretek birtoklásával büszkélkedik. Nem értékelték Isten érdemtelenül rájuk árasztott áldásait. Telve voltak lázadással, hálátlansággal, és megfélelkeztek az Örökkévalóról. Ennek ellenére Ő úgy bánt velük, mint ahogy egy szerető és megbocsátó apa bánik hálátlan, tévelygő fiával. Visszaütötták kegyelmét, visszaéltek kiváltságaival és lekicsinyelték lehetőségeit, valamint elégedettségben, siralmas hálátlanságban, üres formásokban és képmutató kétszínűségben ringatták magukat. Farizeusi büszkeséggel kérkedtek, mígnem ezt mondták róluk: „Ezt mondom: gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem.” Hát nem küldött az Úr Jézus üzenetet üzenet után ezeknek az önelégülteknek, amelyben megfeddte, figyelmeztette és kérlelte őket? Vajon ők nem vetették meg és utasították el ezeket a dorgálásokat? Nem fogadták gúnyolódva megbízott küldötteit, akiknek szavait balga meseként hallgatták? Krisztus látja, amit ők nem. Látja azokat a bűnöket, amelyek ha meg nem térnek belőlük, ki fogják méríteni a hosszútűrő Isten kegyelmét. Nem könyöröghet azért a népért, mely nem érzi szükségesnek segítségét, ami azt állítja, hogy mindene megvan és mindent ismer. A nagy Megváltó mennyei kereskedőként mutatja be magát, aki házról házra járva kínálja végtelenül értékes áruit: „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen; és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemedet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg. Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel 3:18–20) Gondolkodjunk el Isten előtti helyzetünkről! Figyeljünk a hú Tanúbizonyosság tanácsára! Egyikünk se teljen el büszkeséggel, miként a zsidók, hogy el ne zárjuk szívünköt a világosságot! Ne kelljen Krisztusnak azt mondania rólunk is, amit róluk mondott: „Nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” (Jn 5:40) A generálkonferencia óta minden összejevőtelen voltak lelkek, akik elszántan befogadták a Krisztus igazságosságáról szóló drága üzenetet. Mindazokért hálásak vagyunk Istennek, akik felismerik valami olyan iránt való szükségüket, amit ők nem birtokolnak – a hit és szeretet aranyát, a Krisztus igazságosságának fehér ruháját

és a lelki ítélőképesség szemgyógyító íráját. Ha ezek az értékes ajándékok a birtokodban vannak, lelked temploma már nem hasonlít egy megszenteltelenített oltárhoz. Testvéreim! A názáreti Jézus Krisztus nevében szólítalak

fel benneteket, hogy ott munkálkodjatok, ahol Isten munkálkodik! Most érkezett meg a kegyelmes lehetőség és kiváltság napja! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 229, 230–231. old.

Péntek, március 18.

További tanulmányozásra: *Krisztus példázatai*, 9. fejezet

13. tanulmány

Megváltás

Szombat délután, március 19.

Ha hisznek Isten Igéjének tanításaiban, ismerik a mennyei lakóhelyeket. De még „szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik” (IKor 2:9). Nyelvünk alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden. A Biblia „hazának” nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14–16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezetni nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza források fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollanak. Isten hegyeinek fenéges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett népe, a sokáig zarándok és vándor nép otthonra talál. – *A nagy küzdelem*, 438. old.

„Ezután láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt... Láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szállt alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.” (Jel 21:1–2) (...) Mivel az ember újra élvezheti Ura jelenlétét, akár kezdetben, úgy akkor is közvetlenül tőle nyeri majd a tanítást. „Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: Ímé, itt vagyok.” (Ésa 52:6) (...)

Isten gyermekei előtt az egész világegyetem nyitva áll majd, hogy tanulmányozhassák annak titkait. Kimondhatatlan örömmel lépünk be az el nem bukott lények örömébe, és részesülünk bölcsességükből. Osztozhatunk tudásuk kincseiben, amit úgy halmoztak fel, hogy korszakokon át szemlélték az Atya teremtett világát. Az örökkévalóság évei

pedig, amint peregnék, egyre dicsőségesebb kijelentéseket tartogatnak számunkra. Az Úr „véghetetlen bőséggel” adja majd ajándékait, „feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk”. (...)

A földi élet a mennyei élet kezdete, a földi nevelés bevezetés a menny elveibe, életünk munkája itt a földön előkészít az ottani életmű elvégzésére. Ami most látható jellemünkben és Istenért végzett szolgálatunkban, biztos előképe annak, amivé válni fogunk. – *The Faith I Live By*, 360. old.

Vasárnap, március 20.: „Sátán megkötözése”

Mikor Krisztus elkezdte munkásságát, teljes erejét megfeszítve szállt szembe vele az ördög, és minden centiméternyi előnyért küzdött, hogy legyőzhesse. Ez az összeütközés nagyon sok mindent foglalt magába. Fontos érdekek forogtak kockán. Választ kellett találni a következő kérdésekre: Hatályon kívül kell helyezni Isten törvényét, vagy esetleg javítani kell rajta? Nem tökéletes? Az Úr kormányzása nem áll biztos alapokon? Ezekre a válaszokra nem csak Isten városának lakói, hanem az egész mennyei világegyetem népe várt. (...)

Krisztus megpróbáltatásainak súlya egyenesen arányos a kitűzött cél értékével, amelyet vagy győzedelmesen elér, vagy legyőzötten kudarcot vall. Nem egyetlen bolygó érdekeiről szólt a küzdelem. Ez a föld volt a harcmező, de Isten minden teremtett világát befolyásolta a háború kimenetele. (...) Amikor Jézus már a kereszten függött, az ellenség még akkor is kész volt különböző csaló és ravasz érvekkel mindenkit meggyőzni arról, hogy Isten törvénye önkényes. Ő maga készített elő minden hadi taktikát, minden rosszat, ő készítetett minden elmét, hogy okozzon szenvedést a Megváltónak. Ő maga szította a hamis vádaskodást az ellen, aki csak jót cselekedett. Ő ihlette a kegyetlen bánásmódot, ami tetézte Isten szent, tiszta és ártatlan Fiának szenvedéseit. Viselkedésével Sátán maga kovácsolta a láncot, amivel majd megkötözik. A mennyei világegyetem bizonyosságot tesz Isten igazságáról és a kísértő megbüntetésének jogosságáról. – *This Day With God*, 14. old.

Az elbukott ember Sátán jogos foglya. Krisztus küldetése volt kiszabadítani őt erős ellenfelének hatalmából. Az ember természettől fogva

hajlamos követni az ördög sugallatait, és csak akkor állhat sikeresen ellen a rettenetes ellenfélnek, ha Krisztus, a hatalmas hódító lakik benne, Ő irányítja kívánságait, és erőt ad neki. Egyedül Isten szabhat határt Sátán hatalmának. Sátán bejárja a világot, mindenütt ott van. Egy pillanatra sem lankad el, mert fél, hogy elmulasztja a lelkek elpusztítására kínálkozó alkalmakat. Az Úr népének fontos ezt megértenie, hogy elmenekülhessen csapdáiból. A kísértő elkészíti ámitásait, hogy ne ismerjék fel a hívők ellen vezetett utolsó hadjáratában, hogy ő a támadó. (...) Sátán jobban tudja, mint Isten népe, hogy minden erejük Krisztusban rejlik, és ezáltal nagy lehet fölötte a hatalmuk. Az igazság leggyöngébb hívője mikor alázatosan segítséget kér a hatalmas hódítótól, szilárdan Jézusra támaszkodva sikeresen visszaveri Sátánt és összes seregét. (...) Isten szava világos. Az igazság egyenes láncolata horgonynak bizonyul azoknak, akik készek befogadni, még ha fel is kell áldozniuk kedvenc meséiket. Ezekben a veszedelmes időkben megóvja őket a rémséges csatlódástól. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 163, 165. old.

Sátán ezer évig mérhetetlen szenvedések között fog ide-oda kóborolni a kihalt földön, és nézi Isten törvénye elleni lázadásának következményeit. Bukása óta a szüntelen tevékenység száműzte életéből az elmélkedést. De mikor már megfosztották hatalmától, gondolkozhat, mit csinált a mennyei kormányzat elleni lázadása óta. Félfel és retteghet az ijesztő jövőtől, amikor minden gonoszságáért szenvednie és az általa okozott bűnökért bűnhődnie kell. – *A nagy küzdelem*, 428. old.

Hétfő, március 21.: „Miérttek”

Miután a szentek elváltak halhatatlanságba, és Jézussal együtt felviszik őket, miután átvették hárfáikat, ruháikat és koronáikat, és bementek a szent városba, a Megváltóval együtt ítéletre ülnek össze. Felnyitják a könyveket: az élet és a halál könyvét. Az élet könyve a szentek jó cselekedeteit tartalmazza; a halál könyve a gonoszok minden rossz tettét. E könyveket egybevetik a törvénykönyvvel, a Bibliával, és ennek értelmében ítélik meg az embereket. A szentek mondják ki Krisztussal egyetemben a halott gonoszok felett az ítéletet. „Lásd – szól az angyal –,

a szentek Jézussal együtt ítéletet ülnek a gonoszok felett, és megítélik azokat cselekedeteik szerint, és azt a büntetést, ami a gonoszokra az ítélet végrehajtásakor vár, nevük mögé vezetik be a könyvbe.” Láttam, hogy ezt a munkát a szentek az Üdvözítővel végezték az ezer év folyamán a szent városban, még mielőtt az a földre szállt volna. Az ezer év végén Jézus angyalaival és szentjeivel elhagyja a szent várost, és mialatt lejön a földre, az istentelen halottak feltámadnak; azok is, akik Őt átszegezték, és jajgatnak, jajveszékelnek cselekedeteik felett, mikor meglátják az ember Fiát dicsőségének teljességében az angyalok és a szentek seregétől kísérvé. Látni fogják a szögek helyét kezén és lábán és oldalán a sebhelyet. A szögek és a dárda hegyének nyomai lesz legnagyobb dicsősége. Az ezer év végeztével Jézus az Olajfák hegyén áll, ami kettéhasad, és nagy síkság lesz. Az épp ekkor feltámadó istentelenek ijedten menekülnek. Majd a szent város alászáll erre a síkságra. Sátán ekkor betölti lelkével a feltámadt gonoszokat, elhiteti velük, hogy csekély a városban tartózkodó sereg, ellenben az ő követői hatalmasak, legyőzhetik a szenteket, és bevehetik a várost. – *Korai írások*, 52–53. old.

A kishitűeket súlyosan fenyegeti az a veszély, hogy belekerülnek a sátáni csalások és a lelkiismeretet elfojtó rendelet szívó hatásába. Ha ekkor ki is állják a próbát, a nyomorúság idején még jobban elcsüggednek és elkeserednek, mert nem szokták meg, hogy az Úrban bízzanak. Az addig el nem sajátított hit leckéit e rettenetes körülmények között lesznek kénytelenek megtanulni.

Most kell igyekeznünk, hogy megismerjük Istent ígéreteinek igénylésével. Az angyalok minden buzgó és őszinte imát feljegyeznek. Mondjunk le inkább önző kedvteléseinkről, mintsem elhanyagoljuk a vele való beszélgetést! A legnagyobb szegénység és a legönmegtagadóbb életköriülmény az Ő jóváhagyásával jobb, mint a gazdagság, méltóság, kényelem és barátság – anélkül. Szakítsunk időt imádkozásra! Ha engedjük, hogy földi érdekek kössék le figyelmünket, az Úr úgy is adhat nekünk időt, hogy elveszi bálványozott aranyunkat, házunkat és termőföldjeinket. – *A nagy küzdelem*, 622. old.

Kedd, március 22.: „A végső ítélet”

Az ezer esztendő végén Krisztus a megváltottak és az angyalok kíséretében ismét eljön a földre. Félelmes méltósággal száll alá, és életre szólítja a gonoszokat a végítéletre. Hatalmas sereg jön elő, megszámlálhatatlan, mint a tenger fövenye.

Micsoda különbség van köztük és azok között, akik az első feltámadáskor léptek ki a sírjukból! Az igazakat Jézus hervadhatatlan ifúsággal és szépséggel ruházta fel. A gonoszok pedig a betegség és a halál nyomait viselik.

A népek sokaságát magával ragadja Isten Fiának dicsősége. A gonoszok egy emberként kiáltják: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” Ám nem a Jézus iránti szeretet mondatja ezt velük. Akaratlanul kiáltanak fel. Az igazság kényszeríti ki szájukból. Most is éppúgy gyűlölik Krisztust, és szívük lázad ellene, mint amikor sírba szálltak. Már nincs több kegyelmeidjük a múlt hibáinak helyrehozására.

Ennek semmi értelme nem lenne. Az élethosszig tartó törvényszegés nem lágyította meg szívüket. A második próbaidő alatt is megkerülnék Isten kívánalmait, és lázadást szítanának a menny ellen, akárcsak az elsőben. – *A nagy küzdelem*, 430. old.

Sátán hívei táborába rohan, s igyekszik tette ingerelni őket. De Istentől tűz hull alá az égből, és a hatalmasokat és nagyokat, a szegényeket és kicsinyeket együttesen megemészt. Láttam, hogy egyesek gyorsan megsemmisültek, míg mások tovább szenvedtek. Cselekedeteik szerint kapták büntetésüket. Egyesek napokon át égtek a tűzben, és amíg még egyetlen éghető porcikája volt a testüknek, ami még nem hamvadt el, a legnagyobb kínokat szenvedték el. Az angyal így szólt: Kínjaik meg nem szűnnek, és tűzük ki nem alszik, amíg egyetlen részük lesz, aminek még el kell pusztulni.

Az ördög és angyalai hosszú ideig szenvedtek. Ő nemcsak saját bűneinek terhét volt kénytelen hordani, hanem a megváltott seregét is, ami ráhelyeztetett. Neki kell bűnhődni a lelkek romlásáért is, akiket ő taszított kárhozatba. Végül láttam, hogy Sátán és az egész istentelen sereg elpusztult, és a Mindenható igazságérzete kielégült. Az összes mennyei sereg és az összes megváltott fennhangon mondta: Ámen! – *Tapasztalatok és látomások*, 164. old.

Szerda, március 23.: „Új ég és új föld”

Mindörökre vége Sátán romboló munkájának. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemnek. Az egész teremtett világ nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei örökre megszabadulnak tőle és kísértéseitől. „Nyugszik, csöndes az egész föld. [Az igazak] ujjongva énekelnek.” (Ésa 14:7) A dicsőítés és győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben. „Nagy sokaság szavát”, „mintegy sok vizek zúgását és mintegy erős mennydörgések szavát” hallani, „mondván: Alleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható” (Jel 19:6). – *A nagy küzdelem*, 437. old.

A mi otthonunk a menny. Ott van az állampolgárságunk, és nem kelene életünket egy pusztulásra ítélt világnak szentelnünk. Szükségünk van Isten Igéjének jellemekben való élő megnyilatkozására. Milyen csodálatos, tiszta nyelvezetű Isten Szava! Micsoda felemelő, nemes elvek! – *The Upward Look*, 215. old.

Isten dicső városának 12 kapuja van, és mindet a legnagyobb gyöngökkel díszítették. Tizenkét különböző színű alapja van. A város utcái tiszta aranyból készültek. Ott van Isten trónja is, amelyből egy szép, tiszta folyó ered, átlátszó, mint a kristály. A szentek szabadon isznak az élet folyójának vizéből. (...)

Minden arc visszatükrözi majd Megváltójuk képmását. Többé nem láthatunk aggódó, bánkódó arcokat, mert mindenki vidám lesz, és mosolyog ártatlan tisztaságában. Ott lesznek az angyalok a feltámadt szentekkel és vértanúkkal – minden korszak megváltottaival. Azonban majd az jelenti a legnagyobb örömet, hogy ott lesz szeretett Megváltónk, aki szenvedett és meghalt értünk, hogy örvendhessünk annak a boldogságnak és szabadságnak. Dicső arca fényesebben fog ragyogni a napnál, és megvilágosítja a gyönyörű szép várost, és mindenfelé szétárasztja dicsőségét. – *My Life Today*, 357. old.

Majd ismét láttam, hogy a föld már megtisztult és semmi nyoma nem maradt többé a régi átoknak. A föld korábbi szétrepedezett, egyenetlen felülete most már mindenütt egyenletes. Isten egész világegyeteme megtisztult, és a nagy küzdelem örökre véget ért. Bármerre fordultunk

is, ahol a szem megpihent, minden tiszta és szent volt. A megváltottak egész serege, fiatalok és öregek, nagyok és kicsinyek, a Megváltó lába elé vetették ragyogó koronáikat, letérdeltek és imádták Őt, aki öröktől fogva mindörökké él. A gyönyörű mindenség a szentek örökös öröksége lesz dicsőségével együtt. Az országot és a hatalmat és az egész ég alatt lévő országokat a magasságos egkek szentjei népének adták át, hogy mindörökre birtokolja azt. – *Tapasztalatok és látomások*, 164–165. old.

Csütörtök, március 24.: „Nem lesz több könny”

Krisztus első eljövetelekor alázattal és ismeretlenségben jelent meg. Szegényes élete tele volt szenvedéssel. (...) A második eljövételkor ez már nem így lesz. Az emberek nem egy csőcselék által körülvevett foglyként látják meg Őt, hanem mint a menny Királyát. Krisztus saját, a mennyei Atyja és a szent angyalok dicsőségében érkezik. Ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal, Isten szépséges, diadalmas és tündöklő gyermekei fogják kísérni az útján. A dicsőség koronája kerül a töviskorona helyére. A régi bíborpalástot olyan hófehér ruha váltja fel, „amihez hasonlót a ruhafestő e Földön nem fehéríthet” (Mk 9:3). Mellén és derekán ez a név olvasható: „Királyok királya és uraknak Ura.” (...)

Jézus Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik az Atya dicsőségének fényét, amelyet a Megváltóban látnak. Amikor a királyok Királya eljön a maga fenségében, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmasak a mennyei lények társaságára, mert a menny a szívükben él.

Felemelt fejjel, az igazság Napjának rájuk hulló fényes sugaraiban, megváltásuk megérkezésén örvendezve fogadják a Völegényt. (...)

Már csak rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet. (...) Nemsokára számtalan ajak énekl: „Ímé, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük...” (Jel 21:3) – *Isten csodálatos kegyelme*, 358. old.

Útban vagyunk hazafelé! Ő, aki annyira szeretett minket, hogy meghalt értünk, várost épített számunkra. Az új Jeruzsálem a mi nyughelyünk. Isten városában nem lesz szomorúság. Sem bánatos sírás, sem összetört remény és eltemetett vonzalom nem hallatszik többé. A viszontagság ruháit hamarosan menyegzői öltözettel cseréljük fel. Nemsokára meglátjuk Királyunk megkoronázását. Akik életüket elrejtették Krisztusban, és megválták a hit nemes harcát a földön, a Megváltó dicsőségében fénylenek Isten országában. A menny csodálatos hely! Vágyódom, hogy ott legyek, és meglássam Jézusomat, aki életét adta értem, és átváltozzak dicső képmására. Ő, nincs nyelv, ami kifejezhetné az eljövendő, ragyogó világ dicsőségét! Szomjazom az élő folyamok után, amik megörvendeztetik Isten városát! – *Boldog otthon*, 273. old.

Mindnyájan egyetlen boldog, összeforrt, dicsőítő és hálaadó család lesznek. Felettük a hajnalcsillagok kórusban énekelnek, és Isten fiai örömtől kiáltanak, miközben Isten és Krisztus közösen hirdetik: „Nem lesz többé bűn, és halál sem lesz többé!” – *Boldog otthon*, 274. old.

Péntek, március 25.

További tanulmányozásra: *A nagy küzdelem*, 42. fejezet

